

BAN PHƯỚC LÀNH ĐẾN THẾ GIỚI TUYỆT VỜI NÀY! 10

CUỘC TRANH
ĐẤU MAY RỦI

Natsume
Akatsuki

Minh họa
Kurone
Mishima

CUỘC TRANH
ĐẤU MAY RỦI

BẠN PHƯỚC
LÀNH ĐẾN
THẾ GIỚI
TUYỆT VỜI
NÀY! **10**

KONOSUBA: GOD'S BLESSING ON THIS WONDERFUL WORLD 10

CONTENTS

Prologue

Gamble Scramble!

Chapter 1

A Claim on This Abrupt Marriage Talk!

Chapter 2

An Education for These Sheltered Girls!

Chapter 3

A Punishment for This Outrageous Fiancé!

Chapter 4

Praise for This Martial Princess!

Chapter 5

A Full Stop for This Ridiculous Plan!

Epilogue

Afterword

**KONOSUBA:
GOD'S BLESSING**
ON THIS
WONDERFUL WORLD!
Gamble Scramble!

10

NATSUME AKATSUKI
ILLUSTRATION BY
KURONE MISHIMA

NEW YORK

Characters

Aqua

Job Arch-priest

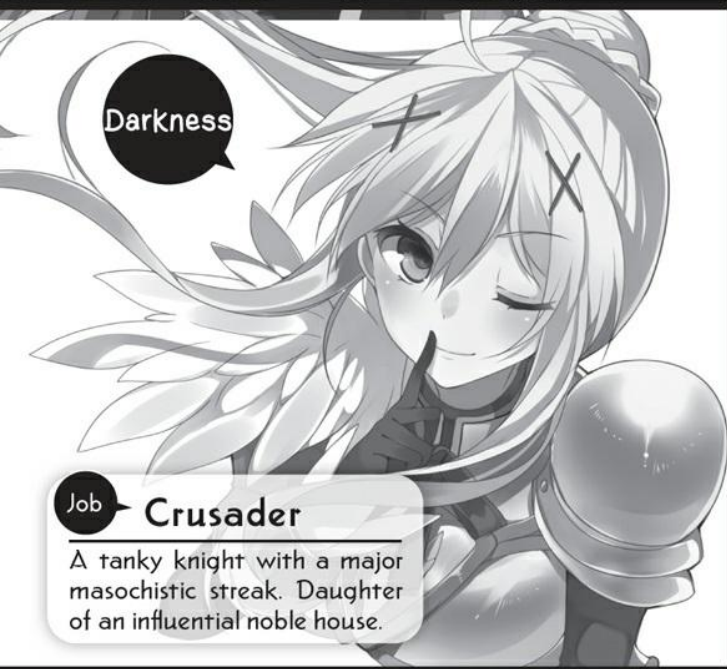
An untamable goddess of water. Specialty: party tricks.

Kazuma Satou

Job Adventurer

Our NEET protagonist. His Luck is his only decent trait.

Darkness

Job Crusader

A tanky knight with a major masochistic streak. Daughter of an influential noble house.

Megumin

Job Arch-wizard

Genius of the Crimson Magic Clan. Not interested in anything except explosion magic.

Chomusuke

A black cat and Megumin's familiar.

Emperor Zel

Aqua's pet chick.

Iris

First princess of the kingdom of Belzerg. Adores Kazuma like a brother.

Tập 10

Cuộc tranh đấu may rủi

Mục lục

Mở đầu	9
Chương 1: Phản Đối Hôn Ước Đầy Đường Đốt Này!	11
Phần 1	11
Phần 2	16
Phần 3	28
Phần 4	39
Chương 2: Hãy tiến hành giáo dục cho những tiểu thư được bao bọc này!	46
Phần 1	46
Phần 2	55
Phần 3	62
Phần 4	68
Phần 5	76
Phần 6	80
Phần 7	87
Phần 8	93
Chương 3: Hãy trừng trị tên hôn phu xác xược này!	97

Phần 1.....	97
Phần 2.....	111
Phần 3.....	119
Phần 4.....	123
Phần 5.....	133
Phần 6.....	138
Phần 7.....	145
Phần 8.....	150
Chương 4: Hãy ngợi ca vị Công Chúa Chiến Binh này!	159
Phần 1.....	159
Phần 2.....	167
Phần 3.....	173
Phần 4.....	182
Phần 5.....	200
Chương 5: Chấm dứt âm mưu vô ích này!.....	209
Phần 1.....	209
Phần 2.....	217
Phần 3.....	231
Phần 4.....	243
Phần 5.....	251
Phần 6.....	263
Phần 7.....	272

Chương kết	278
Short story 1: Nữ thần, làm việc chăm chỉ!	285
Short story 2: Về câu truyện tuổi trẻ của công chúa!	292
Short story 3: Số một Axel!.....	299

Mở đầu

Cảm nhận rung động nhỏ từ đằng sau, tôi nói với Iris, cô bé nãy giờ đang chìn chăm chăm vào chiếc nhẫn mà không thấy mệt mỏi:

“Này, anh nói với em nhiều lần rồi mà, đó là thứ đồ rẻ tiền giá chỉ có 400 Eris thôi. Chùng nào trở về thủ đô, anh hứa sẽ mua cái tốt hơn được không?”

“Ồn mà! Em không cần bất kỳ chiếc nhẫn nào khác đâu, với em thì thế này là đủ rồi ạ!”

Chúng tôi đã có cuộc trò chuyện kiểu như thế này đến bao nhiêu lần rồi nhỉ?

“Geez, nãy giờ em cứ làm cái thái độ kiểu này. Có ý gì thế hả? Định thể hiện với chị sao? Nếu muốn bị lấy đi bằng một cách cực kỳ tệ hại, thì để chị cướp dùm cho được không!?”

“C-Chị muốn gì!? Định gây sự sao!?”

Lại một lần nữa, Megumin – trong tâm trạng cáu gắt – đang cố lấy chiếc nhẫn từ Iris.

Chuyện này đã xảy ra biết bao nhiêu lần rồi nhỉ?

“Đừng giận dữ thế chứ Megumin. Không phải anh đã mua cho em chiếc bánh gạo Elroad rồi à? Nó đắt hơn nhiều so với chiếc nhân đó em biết không?”

“Vấn đề không nằm ở giá cả! Ừ thì nó ngon lành đấy, nhưng em không khỏi có cảm giác rằng mình đã thất bại theo một cách nào đó!” Nghe thấy Megumin nói mấy điều phiền phức như vậy, Iris lùi lại vài bước, như thể để dấu đi cái nhân đang đeo trên ngón tay mình.

“Bởi vì em, là em gái của Onii-sama. Em gái tất nhiên là đặc biệt rồi, không giống với bạn bè bình thường đâu!”

“Ý-Ý em là gì chứ? Sao chị lại bị giáng cấp xuống ‘bạn bè của Kazuma’ hả? Chị là người đồng đội thân thiết, và cũng là người sống cùng căn nhà với anh ấy! Còn hơn cả bạn bè, về cơ bản bọn chị là một gia đình!”

Từ ghế sau cỗ xe phát ra những âm thanh thoải mái ngủ say.

“Vậy em – em gái của anh ấy – bọn em là một gia đình! Nghĩa là sự tồn tại của em còn xa hơn cả Megumin-san đúng không!?”

“Được rồi, từ nãy đến giờ em đã khiêu khích đến vậy thì chắc hẳn đã đến lúc chúng ta tay bo rồi nhỉ!?”

Lắng nghe tiếng ồn ào của bọn họ,

“Hãy xem sức mạnh của hoàng tộc! Em tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không thua chị đâu!!”

Tôi quyết định đi ngủ–

Chương 1:

Phản Đối Hôn Ước Đầy Đường Đột Này!

Phần 1

Vị tướng của Quân Đội Quý Vương, ác thần Wolbach.

Cô là một mục tiêu tiên thưởng vô cùng hậu hĩnh với khả năng sử dụng Explosion để xóa sổ lực lượng tinh nhuệ của thủ đô hoàng gia đầu sức mạnh thực sự đã bị phong ấn.

Sau khi đã tiến vị tướng trong Quân Đội Quý Vương kiêm ác thần đầy khiếp sợ về nơi chín suối, chúng tôi đã xua tan đi ấn tượng về bản thân mình như những kẻ ‘chó ngáp phải ruồi’, và cuối cùng cũng được công nhận là một nhóm mạnh.

Và sau đó, kẻ đã trở nên nổi tiếng nhờ dẫn dắt lực lượng tinh nhuệ đánh bại Quân Đội Quý Vương là tôi đây –

“Anh muốn lên đường đi tóm một con dullahan hoang.”

“Chờ đã, em chẳng hiểu anh đang nói gì cả.”

– Hiện thời đang nằm ườn trên chiếc sofa ở phòng khách rộng lớn tại căn biệt thự.

Trong tư thế thoải mái này, tôi đáp lại như vậy với một Megumin đang nhìn mình đầy vẻ bối rối.

“Anh gặp chuyện gì thế Kazuma? Cuối cùng thì anh cũng đã trở nên nhận thức được về giáo phái Axis và bây giờ muốn săn lùng undead ư? Tôi thực sự rất vui sướng vì điều đó, nhưng anh sẽ chẳng thể nào kiếm được một dullahan hoang đâu. Trước mắt, hãy cứ kiên nhẫn và thay vào đó săn skeleton hoặc ghost đi.”

Tôi giải thích lý do của mình với con mắt Aqua cứ liên tục lè nhèo những điều ngu ngốc.

“Tôi muốn kiếm một dullahan hoang là để học kỹ năng ‘Premonition of Death’[\[i\]](#) đấy. Nhằm thành công với một kế hoạch nhất định mà tôi đang ấp ủ, chiêu thức đó đóng vai trò tuyệt đối quan trọng. Cô nghĩ tôi có thể tìm được một tên ở đâu?”

“Hah –!? ‘Drain Touch’ của Lich thì ổn, nhưng tại sao anh luôn muốn học tất cả những kỹ năng dơ bẩn ấy!? Miễn rằng anh còn điếm, tôi sẽ khiến anh học nhiều kỹ năng trình diễn tiệc tùng của mình nhiều nhất có thể!”

“Oi ngừng đi, đồ ngốc! Đừng tự mình quyết định mọi việc chứ! Quan trọng hơn nữa, khẩn trương và giao lại phép thuật phục hồi đây nào!”

Aqua nhảy lên người tôi để cố gắng cướp lấy tấm thẻ phiêu lưu giả. Trong khi ấy, Darkness, với Chomusuke nằm trên đùi, nghiêng đầu nghi hoặc, và nhìn tôi với ánh mắt đầy ngờ vực.

Kể từ khi chúng tôi trở về từ chuyến phiêu lưu lần trước, quả bóng lông này đã bắt đầu bộc lộ thái độ tiêu cực với Aqua. Bất cứ khi nào

có cơ hội, nó lại đi cắn chiếc hagaromo của Aqua. Về cơ bản, nó đã dần trở nên giống mèo hơn.

“Chính xác thì tại sao anh lại muốn học một kỹ năng nguy hiểm như thế? Hơn nữa, xét về thứ bậc, dullahan chỉ xếp sau vampire và lich, anh biết chứ? Cứ như thế anh có thể bắt gặp một thứ như vậy giữa ban ngày ban mặt ấy.”

Tôi đã liệu trước lời đáp lại này, nhưng vẫn cảm thấy đôi chút thất vọng.

Tại một thế giới mà lich sở hữu cửa tiệm và quý thì đi làm bán thời gian, sẽ chẳng ngạc nhiên tẹo nào nếu một dullahan điều hành căn nhà ma.

Tôi không chắc liệu Megumin có thể đọc được từ phản ứng của mình không, nhưng con bé hỏi tôi với nét biểu hiện đầy lo âu.

“Chính xác thì anh đang nghĩ gì vậy, Kazuma? Nếu muốn học một kỹ năng mạnh mẽ như thế, đồng nghĩa rằng anh muốn chiến đấu với địch thủ hùng cường phải chứ? Sức mạnh của em chưa đủ tốt hay sao ạ? Explosion đã chôn vùi vô số tướng lĩnh trong hàng ngũ Quân Đội Quý Vương của em không còn đất diễn ư?”

Tôi nở nụ cười tuyệt vời nhất của mình nhằm xoa tan nỗi bất an đang đè nặng lên người bạn đồng hành đã muốn trở thành chỗ dựa cho tôi.

“Không, đâu phải như thế chứ. Cám ơn nhé, Megumin, quả thực Explosion của em vẫn có đất dụng võ. Mà, suy cho cùng, anh đoán mình không thể đòi hỏi quá nhiều được huh ... Được rồi, Megumin, hãy lên đường tới đất nước láng giềng nào! Sau đấy, một khi đến đó,

chúng ta sẽ khai hỏa một chiêu vào thủ đô của quốc gia ấy, và gửi đi một lá thư đe dọa, [Nếu không muốn bị Explosion đánh phá thêm lần nữa, thì hãy từ bỏ hôn ước với Công chúa Iris. Trên tư cách người đại diện cho Quân Đội Quý Vương, ta không công nhận hôn ước của người với con bé—]

“Anh bị ngốc à!? Tôi nghĩ anh bắt đầu hành xử kỳ quặc kể từ khi nhận được bức thư ấy từ Iris-sama; hóa ra anh thực sự suy tính thực hiện những điều vô ích! Có lẽ nào, anh muốn học ‘Premonition of Death’ của dullhan nhằm nguyên rửa hôn phu của Iris-sama sao!? Hơn nữa, Quân Đội Quý Vương từ đâu mà ra vậy!?”

Darkness đột nhiên nổi cơn tam bành khi nghe được kế hoạch hoành hảo của tôi.

“Cô nói vô ích là có ý gì thế! Yeah, tôi muốn sử dụng kỹ năng ấy nhằm nguyên rửa hôn phu của Iris từ khoảng cách xa đấy. Rồi tôi sẽ nói, ‘Haha-n, chính Quân Đội Quý Vương đã thực hiện hành động này phải không? Cướp công chúa là nghề của Quý Vương rồi. Vì dám tước đoạt nhiệm vụ quan trọng của Quý Vương, nên người đã bị hấn đem lòng căm hận. Chúng ta hiện có một Đại Tu Sĩ đủ khả năng hóa giải lời nguyền, nhưng không thể bảo đảm khi nào người sẽ lại dính nguyền một lần nữa. Cho tới khi Quý Vương bị đánh bại, ta hết sức khuyến người nên hủy bỏ hôn ước của mình...”

“Tôi tệ tới cực hạn ... Anh đúng là loại người tồi tệ bậc nhất! Anh không biết thế nào là nhục nhã khi sử dụng những điểm kỹ năng quý giá để thực hiện điều ngu ngốc như vậy sao!?”

Theo chân Darkness, ngay đến cả Megumin cũng bắt đầu nhieć míc tời.

“Bây giờ em lại nói với anh điều này, sau khi anh đã học kỹ năng ‘tẩu thoát’ và ‘chế biến’ à? Đạo gần đây, để xét xem liệu các phiêu lưu giả tại guild có lan truyền lời đồn đại không tốt về anh hay không, anh thậm chí còn học kỹ năng ‘đọc môi’ đấy.”

“A – anh thực sự đã theo một hướng chẳng liên quan tới phiêu lưu rồi đấy, đúng không hả? Dù sao thì tời cũng sẽ không cho phép anh mang Megumin theo để thực thi một kế hoạch ngốc nghếch như thế đâu.”

Tại sao những người chỉ chăm chăm nâng điểm vào Explosion và kỹ năng phòng thủ lại nói với tời điều này chứ?

Tời muốn bảo họ rằng ‘Trước khi phàn nàn về người khác, thì làm ơn hãy nâng điểm của chính mình vào những kỹ năng hữu dụng đi’.

... Nhưng, bất ngờ thay, Aqua lại trở thành người duy nhất muốn dính líu tới kế hoạch của tời.

“Tời có thể tham gia kế hoạch của anh không? Cụ thể thì, tời muốn biết thêm về phần anh đổ vấy mọi tội lỗi lên đầu Quân Đội Quý Vương. Suy cho cùng, một trong những hoạt động thường nhật của giáo phái Axis là lan truyền quan điểm xấu về chúng mà.”

“Chỉ để chắc cú thôi, nhưng lý do Quý Vương tấn công nhân loại không phải do giáo phái Axis đúng chứ?”

Tời quả thực có lý do riêng khi lên kế hoạch một chuyện như thế này.

Ngày nọ, tời nhận được một lá thư từ Iris.

Trong ấy viết rằng, con bé sẽ lên đường và lần đầu gặp gỡ vị hôn phu của mình từ đất nước láng giềng, và muốn tôi trở thành hộ giá.

Đường đường mang trọng trách một người anh, không đời nào tôi lại cự tuyệt thỉnh cầu của con bé cả.

Để phục vụ mục đích chiến đấu chống lại nhân vật đáng ngờ dám lừa gạt em gái dễ thương của mình, tôi đã mài sắc thanh katana chưa từng sử dụng trước đây, và bắt đầu thực hiện rất nhiều công tác chuẩn bị, nhưng —

“Tôi đoán chẳng còn cách nào khác nữa rồi. Hãy tấn công trực diện. Sau khi chấp nhận thỉnh cầu hộ giá, chúng ta sẽ làm bất cứ điều gì trong khả năng để ngăn cản chuyện tồi tệ nhất xảy ra. Vì còn dự trữ rất nhiều điểm kỹ năng, nên tôi sẽ sử dụng chúng để học vài chiêu thức hữu dụng khi thời cơ tới...”

Lúc này tôi chưa hề nhận ra.

Trong khi tôi dùng tay nâng cằm, và bắt đầu tự mình động não tìm ý tưởng, thì Darkness lại nhìn tôi với ánh mắt đầy gian trá.

Phần 2

Vào ngày sau khi sự việc ấy xảy ra.

“—Oi. Chính xác thì chuyện này có ý nghĩa gì vậy hả? Giải thích đi.”

Khi thức dậy lúc quá trưa một chút, tôi nhận thấy mình bị trói nghiền lại trên giường.

“Hóa ra anh tỉnh rồi đấy à, Kazuma. Xin lỗi vì điều này, nhưng trong vòng ba ngày tới tôi sẽ giam giữ anh lại. Gì cơ? Đừng lo về chuyện đó.

Suốt khoảng thời gian này anh sẽ được phục vụ thực phẩm hảo hạng nhất, và đích thân tôi sẽ chăm lo cho anh. Nếu anh muốn bất cứ thứ gì thì tôi sẽ sai quản gia của mình đi mua về.”

Không biết xâm chiếm phòng tôi tự lúc nào, Darkness vừa trưng ra nét biểu cảm đầy hãnh diện giữa ban ngày ban mặt vừa thốt ra những điều ngu ngốc.

Mùa hạ chuẩn bị qua đi và mùa thu nhanh chóng tới gần.

Vậy thì khó mà có chuyện cô ta bị ám đầu nhỉ.

“Tự dung cô gặp phải vấn đề gì thế hả? Tại sao cô trối tôi lại? Nếu xét theo cái sở thích của cô, thì chẳng phải chúng ta đang hoán đổi vị trí à? Có lẽ nào cô yêu tôi nhiều đến mức không thể nào kìm nén nổi những thôi thúc trong lòng?”

“Cứ như thế tôi sẽ thích một kẻ dễ thay đổi như anh vậy! Và đừng nói về sở thích của tôi, trối anh lại hoàn toàn chẳng liên quan gì tới hứng thú cả nhân của tôi cả.”

Darkness dường như đã nổi cơn tam bành.

“Cô vẫn phiền phức như mọi khi nhỉ. Chẳng phải quá trễ để bao biện bất cứ điều gì khi mà cô đã đặt nụ hôn lên má tôi mất rồi ư? Làm một tsundere không phải chuyện phổ biến thời nay đâu cô biết chứ?”

Sau khi quở trách tôi, Darkness hắng giọng và—

“Xin lỗi về chuyện này Kazuma. Để giải quyết yêu cầu hộ giá từ Iris-sama mà chúng ta đã nhận được vào ngày nọ, tôi sẽ gửi đi một lá thư từ chối. Iris-sama sẽ tới quốc gia láng giềng trong ba ngày, nên tới tận

khi xác thực rằng người đã rời đi, tôi sẽ tiếp tục trói anh lại. Vì thế lúc này anh cần hành xử trưởng thành và kiên nhẫn.”

Vói vẻ mặt hơi có chút xin lỗi, cô ta nói mấy câu này...

“Đùa tôi đấy à? Đó là lý do cô trói tôi lại ư!? Cứ như vậy thì em gái tôi sẽ phải cười cái thằng đáng ngờ đấy có biết không hả!?”

“Như thế một tên thường dân gốc gác chả ai biết như anh có quyền nói ấy! Nếu muốn thuyết phục tôi rằng anh không phải là một kẻ đáng ngờ thì kẻ tôi nghe quá khứ của mình đi! ...Đúng thế, tôi thực sự đã định hỏi anh lâu lắm rồi. Anh sinh ra ở quốc gia nào? Anh học đâu ra mấy thứ kì quái đó? Sao anh lại ngây ngô với những điều... thông thường như thế...!”

Lờ đi bà cô Darkness đang bắt đầu nói mấy thứ phiền phức, tôi liền la lên.

“Megumin-! Aqua-! Cứu! Tôi bị một con biến thái bắt giam-!”

“N-, Này, đừng nói mấy thứ kỳ quặc thế! Còn nữa, đáng tiếc thật, giờ hai người đó ra ngoài rồi. Chỉ còn chờ người của tôi tới và chuyển anh cùng với cái giường về thẳng nhà tôi thôi. Nếu để anh làm vệ sĩ thì vương quốc này chắc chắn sẽ lâm vào rắc rối trong quan hệ ngoại giao. Đây là vì lợi ích quốc gia, anh ráng kiên nhẫn đi.”

“Vậy chứ tôi mà làm vệ sĩ thì có kiểu rắc rối quan hệ ngoại giao nào nảy sinh được hả! Hồi còn ở trong thành tôi đã học được những nghi thức quý tộc chuẩn mực rồi, tôi sẽ chẳng làm gì vô lễ đâu! Thế nên thả tôi ra!”

“Đừng có cả gan nói mấy thứ như thế! Anh là định nghĩa sống của từ ‘vô lễ’ đấy! Nếu ngoan ngoãn thì tôi sẽ cho anh nếm những món ngon mà bình thường anh không chạm tay tới được đâu. Và bộ không phải bản chất anh là một tên hikikomori sao? Tất cả những gì anh phải làm là nằm xuống và tận hưởng. Cũng không tệ chứ hả?”

Darkness cúi đầu nhìn xuống cứ như thể cô ta đang nói chuyện với con nít vậy, nhưng tôi nhận ra giờ không phải lúc để nói điều đó.

“...Chắc là cô nói đúng. Được, tôi hiểu rồi.”

“A-Anh hiểu rồi sao...!? Mà, gần đây đã xảy ra nhiều chuyện rồi. Thi thoảng dành thời gian với anh như thế này thì...”

Cũng không tệ.

Darkness nở nụ cười bên lên và dường như là định tiếp tục theo cách đó—

“À thì, tôi đã có ham muốn vào nhà vệ sinh này giờ rồi, vậy cô có thể nói cái này nhanh lên được không?”

Và tôi, bị trói trên giường, thẳng thắn nói câu này.

“...Eh?”

“Đừng có Eh với tôi, cô đã tự nói câu đó rồi đúng không? Rằng bản thân cô sẽ chăm sóc cho tôi. Lẽ tự nhiên thì thế cũng tính là chăm sóc cả ở ‘phần dưới’ nữa đúng không?”

“.....Eh—”

Darkness sững người, đông cứng tại chỗ.

“Sao cũng được, nhanh nhanh làm theo lệnh tôi. Darkenss, đi lấy chai nước tiểu về đây.”

“Eeeeehhhh-!?”

“Đừng có eeeeehh với tôi, nhanh lên. Xi, cô tiểu thư này thật là vô dụng. Chẳng phải ngay từ đầu chính cô là người đã nói câu đó sao? Nào nào, nhanh di chuyển đi.”

Đây không phải là quấy rối tình dục.

Tôi không tự di chuyển được, thế nên chẳng còn cách nào khác.

Đúng vậy, chẳng còn cách nào khác.

“K-K-, Không-! Ý tôi không phải thế! Quả thực tôi có nói là tôi sẽ chăm sóc cho anh, nhưng ý tôi không phải thế, thế nên làm ơn chờ một chút!”

“Tôi không thể đợi được nữa. ‘Thức dậy, vào nhà tắm’ là một hiện tượng tự nhiên. Cơ mà, đó là điều mà cô phải làm hàng ngày đúng không? Dù sao thì tôi cũng không đặt nặng việc này lên người hầu của cô, những người tôi chưa từng gặp bao giờ. Giờ thì nhanh lên nào.”

“Uuum... n-nhưng...”

Mặc dù mới vài phút trước còn tuyên bố khá hùng hồn, giờ Darkness đã bắt đầu hoang mang.

“Ah, không ổn, tôi nhịn hết nổi rồi. Cô định xấu hổ thêm bao lâu nữa đấy hả? Gần đây tôi còn giúp cô tới phòng tắm nhớ không đấy? Tôi thậm chí còn giúp cô cởi quần lót và lấy giấy vệ sinh. Chúng ta đã biết

nhau lâu thế rồi thì giờ việc gì phải xấu hổ chứ. Dù gì thì cũng chỉ là nửa dưới thôi mà, nhanh nhanh cởi trói đi.”

Đúng lúc giờ 0 gần kề, Darkness nói với tôi bằng giọng điệu nhỏ nhẹ.

“...Không cởi ra được.”

“...Hử?”

Darkness cúi đầu xin lỗi.

“Tôi chưa nghĩ đến vấn đề ở phần dưới. G-Giờ ta phải làm gì đây, sợi dây tôi dùng để buộc anh là một dụng cụ ma thuật khá mạnh mẽ. Nó không thể cởi ra nửa chừng được. Về cơ bản, trong ba ngày tới, anh sẽ...”

“Đồ ngốc! Giờ tôi phải làm sao đây!? Cô định nói là ba ngày tới tôi sẽ phải tiêu ngay trong quần của mình ư!? Này đừng có giỡn! Nếu điều đó thật sự xảy ra với tôi, thì đừng bắt nạt nếu ngày nào đó điều tương tự xảy đến với cô!”

“X-, Xảy đến với tôi...”

“Đây là tình huống khẩn cấp thế nên đừng có mong chờ cái đó! Ah, chết tiệt!”

Chỉ sử dụng duy nhất chức năng của đầu óc, tôi xác nhận lại tình hình hiện giờ.

Giờ tôi đang bị trói quanh đầu gối bởi sợi dây trừng giống như cao su, như thế bị trói bởi phép ‘bind’ [\[ii\]](#).

Nhìn qua thì tưởng dễ cắt, nhưng vì cô ta nói đó là một công cụ ma thuật mạnh mẽ, tôi chẳng thể trông chờ được bất cứ điều gì.

Thế nhưng, chắc là nói lỏng sợi dây thì vẫn có thể.

“Này Darkness, với sức mạnh của cô thì chắc có thể tạo ra một khoảng trống trong sợi dây. Tập trung vào việc di chuyển sợi dây trói phần dưới cơ thể tôi. Bằng cách đó, có lẽ ít nhất thì tôi có thể xả ra được vài thứ ngọt ngào đấy.”

“H-, Hiểu rồi, cứ để đấy cho tôi!”

Với khuôn mặt đỏ bừng, cô ta bắt đầu kéo sợi dây.

Khi mà sợi dây trói chặt quanh người tôi, cô ta xoay xở nhằm tạo ra một khoảng trống đủ lớn để lôi ‘nó’ ra.

“Được rồi, làm tốt lắm. Giờ thì đằng kia có một chai nước tiểu đấy, mang nó lại đây.”

“...Sao anh lại có một thứ như vậy chứ? Rốt cuộc tại sao anh lại...”

“Thứ này cũng giống như là người bạn thân của hikikomori. Xét cho cùng, trong mùa đông có đôi lúc trời lạnh tới nỗi cô không muốn đặt chân ra khỏi giường, hay là quá phiền hà để vào WC vào buổi sáng đúng không? Vào những thời điểm quan trọng đó, nó là một báu vật.”

“Sao anh lại đi xa tới mức... À thôi đừng bận tâm, cái chai đã cứu chúng ta lần này. Tôi sẽ đặt nó vào đây.”

Với vẻ mặt lúng túng, Darkness đặt cái chai cạnh tôi...

“Oay, như vậy thì tôi không thể đi được đúng không? Không đòi nào tôi có thể đi được nếu cô không kéo quần lót xuống.”

“Ehh-!?”

Cái con này, với tình hình hiện giờ thì cô ta muốn tôi làm cái gì chứ?

“Đừng có ehk với tôi. Tay tôi thì đang bị trói còn cơ thể thì không di chuyển được cô biết không? Không phải ngay từ đầu chính cô đã gây ra tình trạng này sao? Cứ thế này thì tôi nhịn không nổi nữa đâu, nhanh lên!”

“C-C-C-Cho dù anh có nói thế-! Ah thật là...”

Trông như sắp khóc, Darkness tránh mắt đi và vươn tay về phía tôi.

Thế nhưng, trong lúc kéo quần tôi xuống, vẻ mặt cô ta lại tỏ ra kỳ quái.

“...Hm? Này Kazuma, quần của anh bị thứ gì đó kéo lại và không thể xuống được. Đây là...”

Xin lỗi, đây là hiện tượng sinh lý xảy ra khi thức dậy.”

“.....”

“Wa-, WAAAAHHHHH!”

“OWOWOWOOWWOWOWOW DỪNG! DỪNG LẠI NGAY! NÓ SẼ GÃY ĐẤY!”

Mặc dù không chỉ rõ ra nó là cái gì, nhưng tôi hoàn toàn quên mất mình đã vui sướng như thế nào khi quấy rối tình dục Darkness vài phút trước, rồi bắt đầu hét lên.

“Cô đang nghĩ cái quái gì thế hả? Có biết tí nữa là giới tính của tôi đã đảo chiều rồi không!? Tốt hơn hết cô nên nhớ điều này, một khi cởi trói xong tôi chắc chắn sẽ khiến cô phải khóc!”

“Thì tôi đã khóc rồi mà, nhưng... Này Kazuma, bộ chúng ta không thể cứ việc bỏ cuộc luôn được sao? Ý tôi là, chừng nào Aqua về thì ta có thể dùng kỹ năng ‘Create Water’[\[iii\]](#) và ‘Purification’[\[iv\]](#) để làm sạch nó...”

“Cô muốn tôi xả ra sao!? Cô muốn tôi từ bỏ tất cả mọi thứ và xả ra sao!? Có phải đó là điều mà cô đang muốn nói không!? Đừng có nói mấy thứ ngu ngốc nữa mà động tay động chân đi! Cô mà quay mắt đi thì chả làm được gì đâu! Vì tất cả là lỗi của cô, thế nên hãy nhận lấy trách nhiệm mà nhìn đi! Nào, nhanh lên!”

Darkness, lần này thì đã nhìn thẳng vào phần dưới của tôi, một lần nữa đặt tay lên quần tôi.

“Ku-, sao chuyện này lại xảy ra chứ...! Tất cả những gì tôi muốn là cách ly anh ra và bảo vệ Iris-sama... n-nhưng, thân là một tiểu thư trong một gia đình quyền quý, lại bị buộc phải làm những thứ thật bấp bênh, và bị buộc phải nhìn xuống phía dưới kia... Giờ nghĩ lại, tình huống này cũng không tệ...”

“Này, đừng có nói mấy thứ ngu ngốc nữa và làm đi! Không còn thời gian nữa đâu! Không, xong thật rồi, tôi nhịn không nổi nữa!”

“Đ-, đợi đã Kazuma, giờ tôi giúp anh ngay được chưa!? Chuyện đã thế này rồi thì chúng ta cũng sẽ cho nó qua nhanh thôi! Ahthật là, lỡ mà để Megumin hay là Aquathấy thì...”

Thế rồi, Darkness lại thở ra một câu thật là—

Tôi cảm thấy một ánh nhìn đang hướng về đằng này. Ngoảnh đầu lại, tôi thấy Aqua đang run rẩy trong kinh ngạc. Cái bản mặt cô ta cứ như là ‘bà bảo mẫu thấy một cảnh không thể miêu tả nổi’.

“Awawawawawa... Ai mà ngờ được Darkness và Kazuma lại phát triển một mối quan hệ như thế chứ... À thì, giờ tôi tới Công Hội và thông báo đến tất cả mọi người nhé!”

“”KHOAN!””

“—Phù, cô cứu tôi đấy Aqua. Tí nữa là tôi bị bắt phải tè dầm bởi con biến thái đằng kia rồi.”

Sau khi được Aqua cởi trói khỏi dụng cụ ma thuật, tôi trở lại phòng với một cảm giác tươi mới. Darkness lằm bằm, trông như sắp khóc.

“Uu... T-, Tôi không phải là con biến thái...”

“Ừ thì tôi cũng thực sự không mấy quan tâm tới chi tiết khi mà đây không phải lần đầu tiên Darkness trở nên biến thái, cơ mà hai người đang chơi trò gì thế?”

“A-, Aqua!?”

Vì một lý do nào đó, Darkness trông như thể bị sốc trước những gì Aqua nói. Lò đi cô ta, tôi giải thích với Aqua.

“Gần đây, chúng ta nhận được bức thư yêu cầu làm vệ sĩ từ Iris đúng không? Và sau đó, chẳng hiểu sao Darkness lại thực sự phản đối việc tôi chấp nhận yêu cầu, thế nên cô ta quyết định trói tôi lại và nhốt trong dinh thự Dustiness. Sau khi giờ trò với tôi được một lúc, cô ta tính từ chối yêu cầu.”

“Darkness, nếu cô định làm thế thật thì tất nhiên cô xứng đáng bị gọi là con biến thái biết không?”

“Ai giờ trò với anh chứ! ...Nhưng lần này thì thực sự rất tệ đấy. Người Iris-sama đính ước chính là đại hoàng tử của vương quốc láng giềng, Elroad. Hơn nữa, dường như vị hoàng tử này rất khó chiều. Nếu anh cứ hành động như thường ngày và làm những điều vô lễ, thì chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề ngoại giao đấy.”

Một đại hoàng tử phiền phức.

Giờ để nghe thấy điều đó, thế thì càng có lý do phải bảo vệ Iris hơn nữa.

Nghe thấy vậy, mắt Aqua bắt đầu lóe lên và tỏa sáng.

“Elroad? Có phải cô vừa nói tới Elroad? Chúng ta sẽ tới Elroad, vương quốc sông bạc sao?”

EM CŨNG ĐỂ TÂM ĐẾN CON BÉ ĐÓ. VỪA NÀY EM CHỈ CẢM THẤY CÓ CHÚT GHEN TỊ. THỂ THÔI.

MEGUMIN

HÓA RA ANH TỈNH RỒI ĐÂY Ầ, KAZUMA. XIN LỖI VÌ ĐIỀU NÀY, NHƯNG TRONG VÒNG BA NGÀY TỚI TÔI SẼ GIAM GIỮ ANH LẠI.

DARKNESS

CHÚNG TA SẼ TỚI ELROAD, VƯƠNG QUỐC SÒNG BẠC SAO?

ELROAD? CÓ PHẢI CÔ VỪA NÓI TỚI ELROAD?

AQUA

Tôi chẳng hiểu tại sao, nhưng dường như cái tên của vương quốc đó đã chạm vào tiếng lòng của Aqua.

À thì, công bằng mà nói, cái tên ‘vương quốc sông bạc’ nghe rất là cuốn hút.

Thấy biểu hiện chưa từng có của Aqua, mặt Darkness đông cứng.

“Aqua, chỉ là đảm bảo cho cô biết thôi, nhưng nếu chúng ta đi thì sẽ phải thực hiện yêu cầu vệ sĩ và không được đùa giỡn lung tung, hiểu không? Đúng vậy, nếu cô ham muốn tới sông bạc ở Elroad đến thế, thì tất cả hãy chờ cho chuyến đi chơi lần sau nhé! Mọi người đã có rất nhiều tiền rồi, thì khi tới đó chúng ta sẽ thực sự không cần phải làm gì thêm nữa, chỉ việc vui chơi thỏa sức thôi!”

Mặc dù Darkness liều mạng thuyết phục, nhưng chỉ cần nhìn vào vẻ mặt Aqua cũng đủ để cho bất cứ ai thấy rằng cô ta đã quyết tâm rồi.

Tôi hài lòng gật đầu—

‘Rồi, hình như Aqua cũng muốn chấp nhận yêu cầu này! Thế thì chờ khi Megumin về, sao chúng ta không lấy phiếu số đông nhỉ? À thì, dù có nói thế, dạo gần đây chúng ta cũng chưa làm nhiệm vụ hay đi đến chỗ nào cả, tôi không nghĩ là con bé sẽ phản đối đâu!’

“Uuuuu...”

Thấy Darkness lấy tay ôm đầu, tôi nở nụ cười tự tin.

Phần 3

“Không.”

Tối hôm đó—

Tôi không biết có phải Megumin lại làm công việc hàng ngày là đi xả Explosion hay không, mà lại được Yunyun công về. Trong trạng thái mệt lả người, con bé thẳng thừng phản đối.

Từ hồi giết Wolbach về, con bé bỗng nhiên dờ dưng.

Thậm chí con bé còn không bắt tôi phải thắp tùng cho những buổi tản bộ Explosion của mình, gần đây, con bé chỉ đi với Yunyun.

“ ‘Không’ ý em là gì chứ? Lẽ ra bình thường em luôn là người đầu tiên đồng ý, nói là ‘em muốn đánh bại những kẻ địch mạnh chưa từng thấy’, sao lần này lại thế?”

Ngồi phịch xuống ghế sofa trong phòng khách, Megumin khẽ ngoảnh đầu nhìn Aqua và Darkness đang chuẩn bị bữa tối ở nhà bếp. Rồi con bé lườm tôi và nói.

“Chẳng có lý do gì đặc sắc cả. Tên này thật là. Bình thường bọn em có ép thì anh cũng có chịu đi đâu. Vậy sao lần này dính tới Iris cái là anh lại chấp nhận yêu cầu ngay vậy?”

Hiếm khi mới thấy con bé lại nói những lời đáng khen như vậy. Tôi trả lời trong trạng thái kích động.

“Ồ, em sao thế? Ghen à?”

Nhưng Megumin không tỏ ra giận dữ như thường thấy. Thay vào đó, con bé nhìn thẳng vào mắt tôi và nói.

“Ồ, tôi ghen đấy. Sau tất cả những chuyện đã xảy ra, lẽ ra anh phải chú ý nhiều hơn tới tôi dù chỉ một chút thôi chứ?”

“Ồ... À, ừ.”

Megumin đáp lại một cách thẳng thắn, giọng chẳng có chút bông đùa nào. Còn tôi mới là người lâm vào thế khó xử và cảm thấy nóng mặt.

‘Sau tất cả những chuyện đã xảy ra’ chắc ý con bé là buổi tối hôm đó, chúng tôi gần như đã vượt rào.

Mà con bé thực sự thuộc tuýp người sẽ nói mấy câu như thế này sao?

Thường thì con bé sẽ nổi trận lôi đình hay là mất hết sự bình tĩnh. Có cảm giác con bé là dạng người thiếu kiềm chế.

“Kazuma, anh thực sự xem trọng Iris tới mức đó sao?”

Trước ánh mắt chọc thẳng vào người tôi của Megumin—

“Kh-, không, à thì, anh không khỏi có cảm thấy lo lắng về cô bé đó. Không chỉ là một người khác giới, anh lo lắng vì cô bé, với địa vị như thế, thì có xu hướng lo lắng quá mức về những gì người khác nghĩ. Kết quả là, cô bé không cho phép bản thân làm bất cứ điều gì tùy hứng, quanh cô bé luôn tồn tại một nỗi cô đơn. Thế nên anh mới lo lắng về đứa em gái bé bỏng của mình đến vậy.”

Có thể tôi là NEET, nhưng tôi không phải là lolicon.

Tôi chỉ xem Iris như là một đứa em gái dễ thương.

Dù vậy, lớn lên Iris có nói là cô bé muốn trở thành cô dâu của oniichan thì tôi sẽ không ngần ngại hoàn thành ước nguyện đó.

Trước những lời nói bất ngờ của Megumin, tôi bắt đầu nói nhanh hơn, và lo là không biết mặt mình có đỏ lên hay không.

“Cơ mà nếu em thực sự không muốn thì anh sẽ kiếm cách khác. Nếu chúng ta trở thành vệ sĩ thì anh muốn là tất cả cùng đi. Mặc dù không được thấy Iris thì đáng tiếc thật, nhưng mà...”

“Vậy chấp nhận yêu cầu thôi.”

Thế rồi, Megumin ngắt lời tôi và bật ra tiếng thở ngắn.

“Em cũng để tâm đến con bé đó. Vừa nãy em chỉ cảm thấy có chút ghen tị. Thế thôi.”

“Ô-, Ồ.”

Tôi nên nói gì trước thiện chí thẳng thắn của con bé đây nhỉ?

Vành tai tôi cảm thấy thực sự rất nóng.

Bị chi phối dưới lòng bàn tay của một cô gái còn trẻ tuổi hơn mình, tôi bắt đầu cân nhắc đến việc có nên dùng ‘Freeze’ lên gương mặt nóng hổi của mình hay không. Trong lúc bản thân đang suy tính đến chuyện đó, Darkness và Aqua mang đồ ăn lên từ nhà bếp.

“Ồ em về rồi à Megumin. Tối nay chúng ta có tiệc lớn đấy!... Gì thế Kazuma, mặt anh đỏ hết lên rồi kìa?”

“K-K-, Không có gì cả! Megumin Nhỉ!?”

Trái ngược với gương mặt đỏ chót của tôi, trên nụ cười nhẹ nhàng của Megumin dành cho Darkness là một vẻ mặt điềm tĩnh.

Sao giờ con bé lại hành động sang chảnh thế chứ? Vậy chẳng phải làm cho cái vẻ đứng ngồi không yên của tôi trông rất là ngu sao?

“Nè nè Megumin, em mà về nhà sớm hơn là đã được thấy một cảnh rất là thú vị rồi đấy. Lúc chị quay lại, Darkness đã trói Kazuma trên giường và định giở trò với hắn ta đấy.”

“Oho?”

Trước lời phát biểu thừa thãi của Aqua, mặt Megumin trở nên co giật.

“Đội đã Aqua, tôi không tính giở trò với hắn ta đâu! Quả thực là tôi đã trói hắn lại, nhưng mà như tôi đã giải thích lúc nãy...”

Đang mang bát đĩa, Darkness liếc nhẹ về phía Megumin, và bắt đầu vội vàng giải thích, nhưng—

“Không, Aqua mà về muộn hơn tí nữa là Darkness đã tụt quần anh rồi. Cô ta thực sự đã cứu anh đấy em biết không?”

“Cái—!?”

Trong lúc tôi chêm vào, ánh mắt Megumin bắt đầu phát ra hồng quang.

“...Ừ thì, Darkness động dục quanh năm rồi, và chị ta có làm gì với ai đi chẳng nữa thì cũng chả can hệ gì đến tôi, nhưng dù gì thì chị ta cũng là một tiểu thư quyền quý. Thế nên việc chị ta cưỡng ép đàn ông với tôi cũng không quá tán thành, thiệt tình—”

“K-K-K-K-Không...! Không phải thế đâu Megumin, có lý do cả mà! Còn nữa, đừng nói chị là quanh năm động dục chứ!”

Trong lúc Darkness đang vội vàng biện minh thì ánh mắt chúng tôi đã tập trung vào thức ăn.

“Hử, tò mò món này phải không Kazuma? Tối lễ hội ẩm thực cùng với tôi có khác, mắt mũi cũng tinh tường đấy. Đúng thế, bữa tối hôm nay là cá nóc! Chưa hết đâu, đặc biệt hơn đây chính là loài được biết đến với những cái tên như là vua cá nóc, ‘Cá Nóc Thiên Đường’. Dù nọc độc của nó còn ở đẳng cấp cao hơn, nhưng hương vị thì ngon tới nỗi được những nhà sành ăn đánh giá là ‘có chết cũng cam lòng’! Còn nữa, giờ cũng là mùa cá nóc đấy.”

“Không biết cái tên này được đặt ra là để nói về những chuyện xảy ra khi ăn, hay là sau khi ăn đây. Ờ thì, ai mà ngờ được cô lại được cấp phép xử lý cá nóc cơ chứ... Tôi cứ tưởng cô chỉ đơn thuần là một kẻ lăm tài, nhưng đây lại là một chuyện hoàn toàn khác chứ nhỉ?”

Megumin và tôi nhanh chóng ngồi xuống, nhìn vào đồ ăn bằng ánh mắt lấp lánh.

Shasimi cá nóc, lẩu cá nóc, sữa trứng đánh tan.

Món kể bên trông như là bọc trứng cá, kèm theo nồi đất nấu than với vây cá.

Trước những món ăn chảy nước dãi đó, tôi không nhịn được nữa mà với tay ra...

“Đời nào tôi lại được cấp phép chứ. Nếu trong người có chút tê thì nhớ bảo nhé? Tôi niệm phép giải độc cho.”

“Này.”

Vì những thứ như vậy mới làm tôi ghét sự khắc nghiệt của thế giới này.

Nhanh chóng trả lại chén trứng mà mình vừa lấy, nhưng rồi tôi lại nghe thấy âm thanh leng keng từ bên cạnh.

“Ngon ngon.”

“Đừng có ăn, chất độc chưa được lọc hết em biết không!?”

Cũng vừa mới lấy chén trứng, Megumin thưởng thức bữa ăn với gương mặt vui vẻ.

Không chỉ thế, chẳng biết từ lúc nào, Darkness đã dùng nĩa đâm vào miếng shasimi và cho vào miệng.

Thật không trời? Mấy người này không lưỡng lự tí nào sao?

Lẽ nào tất cả mọi người trên thế giới này đều ăn cá nóc bằng ma thuật giải độc sao?

Ừ thì đây là thế giới có sự tồn tại của ma thuật, thế cũng hợp lý, nhưng mà...

Như là để trả thù cho chuyện ban nãy, Darkness trưng cái điệu cười bốn cột với tôi và nói:

“Gì thế Kazuma? Mạo Hiểm Giả mà lại sợ có độc à? Với Aqua, một người nếu chỉ xét kỹ năng Tu Sĩ thì cũng được xem là hàng đầu, thì chẳng có gì phải sợ cả.”

“Này Darkness, có phải cô vừa mới bảo là ‘nếu chỉ xét kỹ năng Tu Sĩ’ đúng không?”

“Không có gì hết.”

Nói rồi, Darkness chuyển sang món tiếp theo.

Bên cạnh tôi, Megumin lấy nước súp ra khỏi nồi lâu và vui vẻ nhắm nháp.

.....Cá nóc hử.

Giờ nghĩ lại, hồi ở Nhật tôi cũng chưa từng thử qua món cá nóc.

“Đúng thế. Mấy thứ khác không tính, phép hồi phục của cô đúng là nhất. Rồi.”

“Này Kazuma, có phải anh vừa mới bảo là ‘mấy thứ khác không tính’?”

“Không có gì hết... Món này ngon! Gì thế này, siêu ngon luôn!”

Món lẩu cá nóc này ngon tới nỗi tôi buộc phải nói thành lời cảm giác của mình.

Với vốn từ vựng của mình, tôi chỉ có thể miêu tả bằng từ ‘siêu ngon’.

Thấy vậy, Aqua nở nụ cười cực kỳ hài lòng.

“Thật vui là mọi người đều thích. Ban đầu mấy con cá này được Cecily dùng để thu hút những tín đồ mới. Chiến thuật tuyệt vời của cô ấy đã lôi kéo được khách qua đường bằng sự quyến rũ của loại cá này. Rồi một khi ăn xong, cô ấy sẽ lấy điều kiện giải độc bằng ma thuật để buộc bọn họ phải chuyển qua giáo phái Axis. Ừ thì, chẳng hiểu sao cô ấy lại bị mấy ông cảnh sát lôi vào đồn.”

“Vậy là mấy người có ý đồ như thế ư? Bộ tôi chưa bảo cô cắt đứt quan hệ với cô gái đó sao?”

Nhưng mà thôi, nhờ có cô ta mà tôi mới được thưởng thức món cá nóc thơm ngon này, cho hẳn một phiếu tín nhiệm.

Trong lúc tôi chuyển sang những lát shasimi, Aqua đã nướng vây cá nóc và làm hirezake [v]. Thế rồi cô ta bắt đầu uống.

Uống hirezake cùng với vây cá làm đồ nhậu, trong mắt tôi hình ảnh của Aqua đã không còn là nữ thần hay nhân vật chính gì nữa, trông cứ như là ông chú độ tứ tuần ấy.

“Nhân tiện, không phải nội tạng cá nóc có chất độc cực kỳ mạnh sao? Đừng có đắc ý mà ăn cho lắm vào nhé? Nhỡ xảy ra chuyện mà cô – kẻ giải độc – lại đơ cả người ra thì chết cả lũ đấy, hiểu chưa?”

“Ngốc, có biết thứ tôi đang mang chính là thánh tích không? Nó là một báu vật tuyệt vời có thể vô hiệu hóa bất cứ trạng thái có hại nào. Không đời nào độc cá nóc lại có hiệu lực được anh biết không?”

Giờ nghĩ lại, trước đây chúng tôi đã có kiểu trò chuyện như thế này rồi phải không nhỉ?

Tôi lo là sẽ có cạm bẫy, với con mắt này, mà chuyện lại như này, thế thì...!

— Tôi có thể xoay sở để thưởng thức được bao nhiêu con cá nóc đây?

“Fufufu, gì để Kazuma. Ở cấp nhôi như này, kháng nhộc ngựa nhôi cũng khá nhà...”

“Luối cô tên đến nỗi tôi chẳng nghe được cô đang nói gì kìa.”

Nghe thấy những tiếng không rõ ràng của bà cô Darkness, vừa nãy mới tống cả đồng phần độc hại nhất vào miệng, tôi quyết định đã tới lúc để niệm phép giải độc.

Đột nhiên, thứ gì đó nặng nặng nghiêng về phía tôi.

Trước mặt mọi người, với gương mặt đỏ chót, Megumin nghiêng đầu về phía tôi cùng với vẻ mặt làm nũng...

“Hử – Này Aqua! Cô hái này... Ồ, tôi hông nói rõ được nữa...”

Quay qua nhìn Aqua, mặt tôi chuyển sang tái mét.

Mặt Aqua đã dính chặt vào cái bàn.

Cái thánh tích của con này đã xảy ra chuyện gì rồi? Không phải nó vô hiệu hóa được chất độc sao?

Đã nhận ra tình trạng hiện giờ, Darkness vội vàng nâng Aqua ra khỏi bàn và...!”

“Suhaha—”

“Con nhày, đừng nhày sớm nhế nhứ! Dậy nhày! Tôi nhói dậy nhày—!”

Phần 4

Sáng hôm sau—

“Này Kazuma, bộ anh thực sự muốn nhận yêu cầu của Iris-sama à? Để tôi nói nghe này. Dù có bỏ qua cái thái độ vô lễ của anh, thì tôi nghĩ rằng với trình chúng ta hiện giờ chắc kiểu gì cũng chẳng đảm đương nổi vai trò vệ sĩ đâu. Ngoài chúng ta ra còn nhóm nào khác gần như là sắp mặt bởi cá nóc không?”

“Chuyện hôm qua so với thất bại của Mạo Hiêm Giả thì chả liên quan gì cả, thế nên không tính. Chúng ta là những người đánh bại được nhiều tên Boss của Quân đội quý vương nhất, và đồng thời cũng là tổ đội mạnh nhất ở Axel. Không một ai có thể phàn nàn về chúng ta được cả.”

Sau khi tổ đội gần như đi tong vì sự cố ngộ độc thức ăn ngày hôm qua, chúng tôi hoàn tất việc chuẩn bị để tới thủ đô và đi đến cửa hàng teleport ở Axel.

“Aqua đã đi gửi nhờ Zell Đại Đế và Chomusuke ở đâu đó, nhưng không phải là cô ta quá muộn à? Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Hiện giờ chúng tôi đang đợi Aqua, cô ta đi gửi nhờ ở cửa hàng của Wiz.

Con mắt đó không oánh lộn với Vanir đấy chứ?

Trong lúc tôi đang cân nhắc về điều này, thì Aqua – công hành lý trên vai – cuối cùng cũng tới.

“Tôi đã gửi nhờ được rồi. Vừa nhìn thấy Chomusuke, cái gã mang mặt nạ tà ác đó liền ‘Ohoho, Ta mới băng đi một chút mà đã có những tiến triển thú vị khác rồi sao!? FUHAHAHAHAHA!’ rồi bắt đầu cười lăn lộn hay gì đó. Cơ mà chắc cũng chả có vấn đề gì đâu.”

‘Thú vị’ ý hấn ta là gì chứ?

Lẽ nào tương lai thứ đó thực sự sẽ trở thành ‘Onee-san’ sao?

Mặc dù tò mò thật đấy, nhưng giờ còn việc khác quan trọng hơn.

“Này, các cô, để tôi là người nói chuyện với chủ cửa hàng teleport. Tôi đã muốn phàn nàn về chỗ này rất lâu rồi.”

“Phàn nàn ư? Anh, bộ anh đã đánh nhau hay gì đó với chủ cửa hàng này sao?”

Darkness nghi ngờ truy hỏi. Chẳng thèm đáp lại, tôi liền mở cửa.

Tôi hồi tưởng lại những gì đã xảy ra cách đây vài tháng.

Sau khi bị cưỡng chế chia lìa khỏi Iris, đưa em gái bé bỏng của mình, tôi liền tìm cách lén gặp cô bé.

“Yo ông già, lại là tôi đây! Làm ơn giúp tôi teleport đến thủ đô được không?”

“Chào mừng–... Không phải cậu là kẻ bị truy nã, Satou Kazuma sao!? Chẳng phải tôi đã bảo là cậu không được phép teleport đến thủ đô nữa sao!? Bộ trí nhớ cậu tệ thế cơ à!”

Lén nghe được cuộc đối thoại của bọn tôi, Darkness liền không nói nên lời.

“A-, Anh, tôi chỉ vừa lơ là một chút vậy mà anh đã tính chuyện lén gặp Iris-sama rồi sao?”

“Yeah. Mặc dù không biết có phải là do bà cô quý tộc tên là Claire nhúng tay vào hay không, nhưng hình như tôi không được phép teleport đến thủ đô. Cơ mà lần này thì không. Ê ông già, nhìn đi! Đây là thiệp mời hoàng gia, hàng viết tay. Đồ chính hiệu nên đừng có làm dơ đấy nhé!?”

Nói rồi, tôi lấy ra bức thư của Iris. Ông chủ cửa hàng liền trưng ra cái bản mặt ghét cay ghét đắng.

“Đây là đồ thật sao? Cậu không làm giả ở chỗ nào đó đấy chứ? Trước đây cậu thậm chí còn đe dọa tôi bằng câu ‘Nếu ông dám gây chuyện với tôi – một người có quan hệ với nhà Dustiness – thì một vài chuyện tồi tệ sẽ xảy ra đấy’, nhớ không?”

“Này Kazuma, lại đây một lát. Tôi muốn có vài lời.”

“Khỏi. Này ông già, cô gái này chính là tiểu thư của nhà Dustiness đấy. Nhìn đi, sống ở thành phố này thì chắc hẳn ông phải có vài ấn tượng về cô ấy chứ? Thế thì ông biết là tôi chẳng hề nói dối đúng không?”

Tôi hỏi mấy câu đó trong lúc chống cự lại sự lôi kéo của Darkness. Mặt khác, sắc mặt ông chủ cửa hàng dần dần tái nhợt đi.

Thấy phản ứng của ông ta, Darkness liều mạng túm lấy tôi lôi về một góc của cửa hàng.

“Đừng có nói ‘Khỏi’ với tôi! Này Kazuma, anh không có dùng tên của tôi để làm bất cứ chuyện quái lạ nào đấy chứ? Anh không có lạm dụng quyền hạn của gia đình tôi đúng không?”

“Tôi cũng chỉ đề cập tới tên của cô khi mà Aqua bị đá ra khỏi nhà hàng cao cấp bởi quần áo của cô ta, được chưa?”

“Tôi cũng chỉ có nói là ‘chắc phải nói vài lời với Darkness thôi’ khi đám thợ mộc từ chối thực hiện việc bảo trì và xây lại nhà thờ Giáo Phái Axis.”

“Em cũng chỉ nói thêm là ‘đây là thứ mà Lalatina-oujou-sama sẽ ăn, thế nên làm ơn đem phần ngon nhất ra đây’ khi mua đồ cho bữa tối thôi.”

Nghe chúng tôi nói xong, Darkness bất lực khụy gối xuống nền nhà.

Cô ấy lấy tay che mặt, như thể để dấu đi sự xấu hổ của mình. Trông như thể cô ấy sắp òa khóc.

Thấy vẻ mặt tội lỗi và đáng thương của Darkness, chủ cửa hàng nói bằng giọng ôn tồn.

“Từ phản ứng đó, chắc cô đúng là thành viên của nhà Dustiness rồi. Ừm, về yêu cầu teleport tới thủ đô của mấy người, tôi sẽ không tính phí, thế nên...”

“Ồ, vậy thì phiền ông quá—“

“Tôi sẽ trả! Tôi sẽ trả hết! Tôi không thể để bản thân mình gây thêm rắc rối cho những cư dân ở thị trấn này nữa!”

Ngắt lời cái giọng điệu ‘tất nhiên phải thế rồi’ của tôi, Darkness giật nhảy người lên và lấy ví của mình ra.

“Này Kazuma, hoàn tất xong xuôi yêu cầu này thì tôi có rất nhiều điều muốn hỏi anh đấy. Nhớ kỹ lời tôi đấy. Hai người đằng kia cũng thế! Đừng có làm bộ là mình không liên quan!

Thấy Darkness định trả tiền cho ông chủ, ba người bọn tôi vây lấy cô ta và đẩy vào vòng tròn ma thuật.

“Geez, cô tiểu thư này thật cứng đầu. Là thành viên trong nhóm, chẳng phải về cơ bản chúng ta là gia đình sao? Cho nhận và giúp đỡ lẫn nhau khi cần. Dù cô có là quý tộc hay không, thái độ của bọn tôi cũng sẽ không thay đổi. Cô xem, cái này gọi là đồng đội. Khi cô gặp chuyện thì cũng cứ việc lấy danh của tôi, Mạo Hiểm Giả số một Axel.”

“Đúng đấy Darkness. Khi nào muốn mượn quyền của nhà thờ Axis thì cứ bảo một câu. Tôi sẽ giúp cho.”

“Darkness, mặc dù khi phát hiện ra chị là quý tộc thì em cũng có chút bất ngờ, nhưng với em, Darkness chỉ là Darkness mà em biết thôi. Nếu chị muốn mượn sức mạnh của Hồng Ma Tộc thì cứ thoải mái nói chuyện với em. Em có thể viết một lá thư gửi đến mọi người ở làng.”

Trước những lời của chúng tôi, vẻ mặt Darkness hạnh phúc trong thoáng chốc.

“M, mọi người...! ...Hử? Khoan, lạ thật đấy! Dù có nghĩ kiểu gì cũng chả có lúc nào mà tôi phải cần đến danh nghĩa của một ai đó hay là quyền lực của nhà thờ Axis hay là tộc Hồng Ma cả...”

Trong lúc Darkness cứ mãi quấy rầy mấy chuyện vớ vẩn, chúng tôi tiến vào vòng tròn ma thuật và đứng chờ.

Đúng lúc này—

“Này Kazuma, anh biết không? Hình như trong lúc teleport có một tỉ lệ nhỏ xảy ra tai nạn hiểm có, khiến cho anh dung hợp với những loài động vật nhỏ khác tiến vào bên trong vòng tròn ma thuật. Nghe nói chính điều này đã tạo nên werewolf[[vi](#)] và lamina[[vii](#)] đấy anh biết chưa! Anh biết chưa!”

Như thế định hù tôi, Aqua đột nhiên nói mấy câu đó, thế nhưng...

“Vậy lần sau sao chúng ta không bắt vài ba con goblin để teleport cùng với cô nhỉ? Nếu dung hợp chính xác thì chắc là cải thiện được IQ của cô đấy.”

“Nói cái gì thế cái nên NEET ngu ngốc này. Có anh mới cần phải teleport với mấy con kiến để nâng cái thể chất NEET của anh lên đấy.”

“À, ừm... Thực sự sẽ có sự cố đấy, thế nên làm ơn đứng yên trong vòng tròn.”

Trong lúc chủ cửa hàng sợ sệt lăm bằm với vẻ mặt khó xử, tôi ra tín hiệu với ông ta.

“Được rồi ông già, đưa bọn tôi tới thủ đô!”

Tối nay, tất cả những yêu cầu lớn đã nhận đều là do chúng tôi bị cuốn vào.

Nhưng lần này thì khác.

Tôi đã tự mình chấp nhận, vì mục tiêu giữ cho tên hoàng tử mà bản thân chưa thấy bao giờ tránh xa khỏi đứa em gái bé bỏng của mình.

“Cái, đợi đã...!”

Lờ đi Darkness hình như định phàn nàn gì đó, ông chủ cửa hàng niệm ma thuật vào chúng tôi.

“Teleport!”

Ghi chú

[i] Tạm dịch: Điềm báo Tử vong

[ii] Bind: trói

[iii] Creat Water: tạo nước

[iv] ‘Purification’: thanh tẩy

[v] Hirekaze là món ‘Rượu sake chung vây cá’, mà thường thấy nhất là vây cá nóc.

[vi] Werewolf: người sói

[vii] Lamina: yêu xà

Chương 2:

Hãy tiến hành giáo dục cho những tiểu thư được bao bọc này!

Phần 1

Sau khi được gửi tới thủ đô bằng 'Teleport', chúng tôi tới trước một lâu đài quen thuộc.

Hai gã lính canh đứng trước cổng thành nhìn chúng tôi bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Dừng lại! Ai không có phận sự ở đây thì không được vào! Đây không phải chỗ của mấy tên Mạo Hiểm Giả!”

Đối mặt với thái độ nghiêm khắc của hai tên lính canh, tôi đưa lá thư ra như là một thứ huy hiệu.

“Tôi là Satou Kazuma, Mạo Hiểm Giả tới từ thị trấn Axel. Chúng tôi nhận được một yêu cầu từ Công Chúa Iris. Có vấn đề gì không?”

Vừa nhìn thấy huy hiệu hoàng gia trên phong bì, mặt hai gã lính canh liền biến sắc, họ ngay lập tức chĩnh lại tư thế.

“T-Thực sự thất lễ...! Tôi sẽ gọi cấp trên ngay, thế nên làm ơn đợi một lát! Tôi có thể nhận lấy phong bì không ạ?”

“Mm, tôi cho là ổn.”

Darkness huých vào khuỷu tay tôi trước cái thái độ hách dịch của đối với hai gã lính canh, .

Xác nhận nội dung bức thư, gã lính canh nhẹ nghiêng đầu.

“Hử, lá thư bên trong khá là hư hỏng nhỉ. Đây là...?”

“À, xin đừng bận tâm! Anh biết đấy, rất nhiều chuyện xảy ra khi bạn là một Mạo Hiểm Giả đúng không? Đã hiểu chưa? Quái vật rồi đồ vật các thứ.”

“À, ra là thế... Vậy thì, vui lòng đợi tại phòng chờ đằng kia.”

Không đời nào tôi lại có thể nói là mình đã xé nát bức thư hoàng gia trong con thịnh nộ được. Tôi ngoan ngoãn đi theo một trong những lính canh tới phòng chờ.

Trong lúc mọi người chọn những chỗ ngồi mình thích, ánh mắt của người bảo vệ mang chúng tôi tới đây bắt đầu sáng lên. Anh ta nói cho chúng tôi về tin đồn lan truyền trong thủ đô.

“–Về Satou Kazuma-dono, đúng là gần đây tên tuổi anh đã nổi tiếng trong thủ đô đấy nhỉ? Nghe nói anh tới cứu viện tại pháo đài tiền tuyến, một nơi dưới sự lãnh đạo của Dustiness-sama, và dẫn dắt quân đội chúng ta đi đến thắng lợi. Mọi người đều nói là: xử lí tài tình, lanh lợi và vô số kỹ năng, chính là đội trưởng Kazuma-dono. Cùng với đó là một Thập Tự Quân, Dustiness-kyo, một Đại Ma Pháp Sư đáng yêu, người mang trong mình lượng sức mạnh ma pháp đáng kinh ngạc, và cuối cùng là một thợ trát tường, quả là một tổ đội lợi hại.”

“Này, tôi chỉ muốn nói là anh đã bỏ quên sự tồn tại của một Đại Tu Sĩ đáng yêu đấy.”

Dù nói thế nào thì chúng tôi cũng đã chôn vùi một số lượng không tương bình đoàn dưới trướng tướng lĩnh quý vương.

Hay đúng hơn, tới giờ tên tuổi chúng tôi ít được biết đến mới là chuyện lạ ấy.

“Mặc dù chỉ xác định được danh tính của Kazuma-dono và Dustiness-kyo, nhưng liệu đằng kia có phải là một pháp sư vĩ đại trong lời đồn, người sử dụng ma thuật Explosion không? Rõ ràng vai trò của cô ấy đã để lại những cống hiến to lớn, nhưng chẳng hiểu sao tên tuổi cô ấy lại chưa được biết đến. Kết quả là, có một tin đồn cho rằng cô ấy là một người nghiêm tốn và bí ẩn, ngại đứng trước ánh đèn...”

Nghe những gì gã lính canh nói, mặt Megumin hơi chuyển đỏ, khoe miệng mở ra một chút. Thế nhưng, để duy trì hình ảnh của một ‘Pháp sư kín đáo’, con bé trả lời bằng giọng nói nhẹ nhàng.

“...Hm, có tin đồn như vậy à? Vâng, tôi cho là sự khiêm tốn mọi người hay nói đúng là sự thật, xét cho cùng, tôi đã đưa tất cả số tiền chúng tôi kiếm được trong những chuyến phiêu lưu cho Kazuma.”

“Này, tôi chỉ muốn nói là tên tuổi của mình không xuất hiện thôi. Nổi tiếng tầm cỡ thế giới như tôi mà lại không có à!”

Có thể vẫn còn những lý do khác làm tên tuổi Megumin không được lan truyền, nhưng tôi cho là mấy từ như ‘khiêm tốn và bí ẩn’ đã làm con bé sượng ngất lên rồi. Ừ thì, hình như là tâm trí con bé giờ đã bay lên tận mây xanh.

Thấy thái độ của Megumin, gã lính canh càng thêm cảm động.

“T-Tuyệt vời, có phải cô nói là mình không chút hứng thú tới giàu sang và danh vọng không!?”

“A... Nguyên vọng duy nhất của tôi là chạm tới giới hạn của bản chất ma thuật. Khi mà nhóm trưởng Kazuma đòi hỏi sức mạnh của mình, tôi chỉ nói với anh ta rằng: ‘Những gì tôi cần là một lượng thức ăn tối thiểu cùng những khoản chi phí khác, cùng với đó là một nơi mà sức mạnh của tôi có thể được sử dụng đúng cách’ ...!”

“OOOOHHHH!”

Con nhóc này, lúc tôi định đá con bé ra khỏi nhóm thì nó bắt đầu cầu khóc lóc cầu xin, rằng ‘Chỉ cần thức ăn và những khoản chi phí khác là ổn rồi, đừng bỏ rơi tôi mà!’ kèm theo hai hàng nước mắt.

Đúng lúc này–

“Ahh! Anh ta tới thật kìa!”

Cánh cửa phòng chờ vụt mở ra kèm theo một tiếng kêu bi thương.

Đứng ở kia là một pháp sư quen thuộc đội một chiếc mũ trùm lớn.

Đó là Rain, người được giao phó trọng trách bảo vệ và giáo dục cho Iris.

“Khá là thô lỗ khi nói ‘Anh ta tới thật kìa’ đúng không? Tôi đường xá xa xôi tới đây vì được Iris gọi đến cô biết không hả? Theo lý thuyết, chẳng phải làm một bữa tiệc mừng cho tổ đội đã đánh bại thêm một tên Boss của Quân đội Quý Vương thì sẽ tốt hơn chứ nhỉ?”

“Um... Đ-Đó là...”

Rain tránh ánh nhìn một cách không thoải mái. Dường như cô ấy cũng hiểu được điều này.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, Rain lập tức kéo tay Darkness và rời khỏi căn phòng. Cô ấy lén nhìn tôi một chút, rồi bọn họ bắt đầu thì thầm với nhau.

‘Dustiness-sama, chẳng phải cô đã nói là sẽ tìm cách làm cho ‘cậu ta’ từ bỏ nhiệm vụ này sao!? Nếu giao Iris cho gã đó thì vấn đề ngoại giao chắc chắn sẽ nảy sinh...’

“Tôi hiểu mà. Dù tôi có nỗ lực tới đâu thì sự phản kháng của hắn ta lại mạnh mẽ đến bất ngờ. Tuy nhiên, tin tốt là gã đó tin rằng tôi đã nhượng bộ và thả lỏng cảnh giác. Một khi đến thủ đô của nước láng giềng thì tôi sẽ đánh thuốc cho hắn yên giấc nồng suốt thời gian Iris ở lại đó.”

“Ồ, quả đúng là Dustiness-sama! Nếu đúng như vậy thật thì tôi yên tâm rồi!”

...Chính xác là những gì mấy con kia đang mưu đồ.

Đúng hơn là Darkness được yêu cầu phải kiềm hãm tôi bởi chính vương quốc, hử.

Nhắc tới cái lý do mà tôi hiểu được cuộc thảo luận bí mật của bọn họ...

“Anh đang làm gì vậy Kazuma? Sao lại nhìn chăm chăm vào mặt bọn họ thế?”

“À, tôi vừa mới xem thử cái kỹ năng mình vừa học gần đây ấy mà.”

Đó là một kỹ năng cho phép tôi hiểu được cuộc đối thoại của người khác chỉ bằng cách quan sát cử động miệng của họ.

Vốn chỉ là rảnh rỗi chẳng có việc gì làm tôi sử dụng nó để nghe lén mấy người trong Công Hội Mạo Hiểm Giả, và thật ra thì tôi cũng chẳng có ý gì khác với cái kỹ năng này. Thế nhưng, giờ tôi phải nói đây là một kỹ năng khá tốt.

Thế rồi, một tiếng hét ồn ào tới từ bên ngoài của phòng chờ.

“Satou Kazuma! Đúng là Satou Kazuma đã đến sao!?”

Giọng nói quen thuộc này tới từ một quý cô mà tôi cảm thấy hơi khó đối phó.

Chúng tôi ngay lập tức quay lại nhìn cánh cửa. Claire – một đại quý tộc với bộ cánh màu trắng đặc trưng và được giao nhiệm vụ bảo vệ Iris – xông vào phòng.

Nhìn thấy tôi, Claire liền túm lấy tay và lùi về góc phòng–

“Ồ, sao vậy bạch y. Cô cũng phản đối nhiệm vụ vệ sĩ của tôi sao?”

Tôi đã rất cẩn trọng, nhưng Claire lại nghiêng người về phía trước và thì thầm với tôi.

“Đừng có gọi tôi là ‘bạch y’ đồ vô lễ. Nhưng mà cậu tới đúng lúc lắm. Tôi muốn gửi lời cảm tạ.”

.....

“Cô cảm ơn tôi? Bộ vừa mới trúng gió à? Cô tính làm gì thế?”

Tôi ngày càng cẩn trọng hơn trước thái độ của cô ta.

“Tôi chẳng tính làm chuyện gì cả... Không, nói đúng ra thì không phải là tôi không dự tính chuyện gì. Này, cậu, nhận lấy cái này.”

Nói rồi, cô ta đưa tôi mặt dây chuyền mang dấu hiệu của gia tộc mình.

Đây là thứ mà Darkness luôn giữ bên cạnh bản thân, vậy nên nó chắc hẳn là một thứ quan trọng chứng minh cho sự cao quý của cô ấy.

“...Thiệt tình, cô bị gì thế? Bỏ qua cái thái độ thường thấy đi, lẽ nào cô thực sự mê đắm tôi sao? Ừ thì, khá là tiếc cho cô, nhưng gần đây tôi lại có cảm giác với một cô gái. Thân là một trang nam nhi chính trực thẳng thắn, tôi không thể cho phép bản thân mình tiến xa hơn nữa. Xin lỗi vì điều này, nhưng làm ơn bỏ cuộc đi.”

“Cậu thực sự bị đần à, sao tôi lại làm thế cơ chứ! Hơn nữa, tôi còn chưa kịp nói gì cả vậy mà đã bị đá rồi sao!?”

Đang kích động, bỗng Claire chú ý tới âm lượng bản thân liền hạ giọng xuống.

“Không phải thế. Chỉ lần này thôi, tôi có cảm giác rằng tôi và cậu có thể hợp tác với nhau. Cuộc gặp mặt này sẽ dính líu rất nhiều đến chuyện chính trị, nhưng... Ngay từ đầu, trước cả khi mọi chuyện xảy ra, tôi đã phản đối hôn sự của Iris-sama.”

“Được rồi, nói tôi nghe chi tiết đi.”

Thấy tôi đã chuẩn bị cho một cuộc trò chuyện nghiêm túc, Claire lấy từ túi ra thứ gì đó.

“Người mà Iris-sama xem mặt chính là vị đại hoàng tử của nước láng giềng. Thế nhưng, vì được nuông chiều từ bé nên hẳn ta là một thằng

nhóc thực sự ích kỷ. Hắn không hề xứng với Iris-sama, người được sinh ra với tài năng chiến đấu, và chắc chắn, diện mạo của hắn chẳng thể sánh được với vẻ đẹp và sự dễ thương của cô ấy. Hơn nữa, nước láng giềng Elroad lại xem thường vương quốc chúng ta. Nếu để Iris-sama kết hôn với hắn ta, những kẻ đần độn kia chắc chắn sẽ nói xấu cô ấy và nhìn cô ấy bằng ánh mắt khinh bỉ... Thế nên tôi sẽ giao cho anh thứ này."

Với cái nhìn gãy gọn, Claire đưa cho tôi một cái túi màu đen.

"Đây là?"

"Đây là một thứ độc dược nằm trong danh mục cấm được sử dụng bởi những quý tộc để hạ sát kẻ thù chính trị của họ..."

Vừa nhận được cái túi, tôi ngay lập tức quẳng nó đi.

"Này, cậu nghĩ tôi phải mất bao nhiêu tiền mới được chạm tay vào cái túi đó hả!?"

"Đừng có cố biến tôi thành sát thủ! Nếu cô muốn phá hỏng chuyện hôn sự thì tôi rất sẵn lòng, nhưng tôi không tính làm con tốt thí đâu cô biết không hả! Cô...! Cô muốn tôi bị bêu đầu thì chúng sao!?"

Claire nhẹ tặc lưỡi.

"Chắc là chẳng còn cách nào khác. Vậy, ngoài nhiệm vụ bảo vệ ra tôi còn một chuyện khác muốn ủy thác. Miễn là còn trong tay cái mặt dây chuyền mà tôi vừa giao cho vừa nãy, cậu có thể tự do sử dụng quyền lực của gia tộc tôi, Shinfornea, trên một mức độ nhất định. Cho lần này, và chỉ lần này thôi, cậu sẽ được gia tộc tôi hậu thuẫn. Sao tôi có

thể giao Iris-sama cho một kẻ đáng ngờ như vậy được chứ? Cậu cứ làm bất cứ điều gì cần làm để phá hỏng hôn ước.”

“Nếu là như vậy thì tôi sẽ hôn hạnh chấp nhận. Sao tôi lại có thể chỉ đứng đây và xem cảnh ngộ không may xảy đến với Iris được? Cứ để tôi lo cho. Nếu kẻ đó là một thằng nhãi con miệng còn hôi sữa và không biết trời cao đất dày, tôi sẽ tìm mọi cách để cản đường hắn.”

Nghe câu trả lời ngay lập tức của tôi, Claire vui vẻ ra mặt.

“Hình như tôi và cậu có chút hiểu lầm. Làm ơn bỏ qua cho sự thiếu kính trọng của tôi với cậu từ trước đến giờ. Iris-sama xin nhờ cậu lo cho.”

“Không có gì đâu, mà đúng hơn là tôi cũng có nhiều điều phải xin lỗi. Xem ra tâm ý của cô đối với Iris không phải là giả dối. Mặc dù nhìn vậy thôi, nhưng tôi là một người đàn ông đã từng chạm trán qua vô số cường địch. Mấy chuyện cỡ này thì cũng dễ xơi thôi.”

Ngay lúc này đây giữa chúng tôi, những người luôn tranh đấu gay gắt với những vấn đề liên quan tới Iris, dậy lên sự đồng cảm và thấu hiểu—

Claire và tôi cùng nhất trí trao nhau cú bắt tay hợp tác.

“Trong trường hợp này, xem ra cậu chính là người đáng tin cậy nhất. Tôi thì không thể rời bỏ vương quốc này được, thế nhưng tôi hứa là phần thưởng cho việc này sẽ không nhỏ đâu. Vậy tôi giao phần còn lại cho cậu xử lý.”

“Được một người mạnh mẽ như cô giúp sức tôi cầu còn không được. Còn phần thưởng, tôi cho là sau khi mấy chuyện này được giải quyết

êm xuôi, chúng ta có thể làm một chén rượu và thảo luận về việc hồi bé Iris đáng yêu như thế nào.”

“Cậu đúng là một kẻ hết thuốc chữa. Tới lúc đó, chúng ta hãy trò chuyện cho tới sáng hôm sau. Tôi sẽ kể cậu nghe hồi nhỏ Iris-sama tiềm ẩn khả năng phá hoại đến mức nào.”

Và như vậy, chẳng cần quan tâm đến những ánh nhìn xung quanh, chúng tôi nhìn nhau cười...

“Trông hai người trò chuyện vui thật nhỉ.”

Tôi ngay lập tức nhìn về nơi phát ra giọng nói cô đơn đến cùng cực.

Ở cửa ra vào là một cô gái trẻ, một người – cứ như thể cô bé sợ người lạ – e thẹn lộ đầu ra từ một bên, và lén nhìn phía này.

Công chúa Iris và tôi trao đổi ánh nhìn, cô bé bẽn lẽn nói.

“Đã lâu rồi không gặp onii-sama à. Đã để anh đợi lâu rồi...!” [\[i\]](#)

Phần 2

Bên trong lâu đài, chúng tôi đứng trước một cỗ xe ngựa đơn giản nhưng chắc chắn.

Không, đây không phải là một cỗ xe ngựa.

Nơi đáng lẽ phải có bánh xe thì lại chẳng có gì, và thú kéo xe cũng chẳng phải là ngựa.

“Lizard Runner [\[ii\]](#)! Kazuma, chúng là Lizard Runner đấy anh biết không!?! Lizard Runner!”

Megumin phấn khích kéo tay tôi.

Đúng, phương tiện vận chuyển trông giống như là một cỗ xe ngựa đó, thực sự được nối với hai con Lizard.”

Hai con quái vật giống như lũ Lizard cổ dài mà chúng tôi làm nhiệm vụ săn tìm trước đây, nhìn về phía này và bắt đầu kêu.

“Kyuukyuu!-!”

Nghe thấy tiếng kêu chẳng hề phù hợp với ngoại hình của chúng, mắt Megumin và Aqua bắt đầu sáng lên.

“Hm, chúng ta sẽ dùng xe chuyên chở của vương quốc sao? Dù vậy tôi nghe nói là buổi gặp mặt này bí mật mà...”

Thấy cỗ xe, Darkness lên tiếng hỏi.

“Dùng cỗ xe ngựa bình thường sẽ tốn rất nhiều thời gian. Nếu thế phải tốn những mười ngày mới tới được thủ đô. Tuy nhiên, sử dụng cỗ xe được thế kế riêng cho hoàng gia này, thời gian đi lại sẽ rút ngắn đáng kể.”

Nói bằng giọng nghe như là cô ta đang cần nhả thứ gì đó, Claire đưa bàn tay về cỗ xe của vương quốc.

Thế rồi, cỗ xe nhẹ nhàng trôi lên khỏi mặt đất. Giờ nó đang lơ lửng cách mặt đất khoảng 10 cm.

Ra là vậy, vì tính năng này cho nên nó không có bánh xe như một cỗ xe ngựa điển hình.

Nếu như thế thì những con Lizard kéo xe sẽ không gặp phải lực cản nào. Thoạt nhìn thì quả thật là rất nhanh.

“Tôi không biết mình có thể làm gì nếu hơn mười ngày không được thấy Iris-sama. Một cỗ xe ngựa bình thường phải mất đến hai mươi ngày đi lẫn về. Sao tôi chịu đựng nổi chứ?”

“Nếu thế thì sao cô không đi cùng chúng tôi?”

Nghे lời gợi ý của tôi, Claire trưng ra vẻ mặt thất vọng và nói.

“Bộ tôi chưa nói với cậu rằng chuyến đi lần này là bí mật à? Nếu có quá nhiều người đi theo thì người ta sẽ cho rằng đây là đoàn tùy tùng của một quý tộc nào đó. Vì thế, cỗ xe cũng được thiết kế lại sao cho vẻ ngoài đơn giản. Quan trọng hơn, là một nhân vật có thẩm quyền của vương quốc này, tôi có nghĩa vụ cầm phải hoàn thành. Thực sự thì không thể bỏ chuyện quốc gia đại sự sang một bên vài ngày được anh biết không?”

Với một nhân vật có thẩm quyền như cô gái này, tôi không khỏi lo lắng cho tương lai của đất nước này.

Thế rồi Darkness ngồi vào ghế đánh xe, và nắm vào dây cương của hai con Lizard Runner.

Ai mà ngờ được Darkness lại là người đánh xe chứ, bất ngờ thật đấy.

Những sinh vật mà cô ấy điều khiển không phải là ngựa, nhưng Darkness vẫn bảo là sẽ chẳng có vấn đề gì đâu.

Thế nhưng, để cái chuyện này cho một người vụng về như thế này làm tôi không khỏi cảm thấy có chút bất an...

Dù sao thì hình như chúng tôi là những người được giao việc bảo vệ Iris.

Ừ thì, nếu có những người đứng đắn và nghiêm khắc đi cùng, chắc hẳn họ sẽ nổi giận trước cái cách tôi đối xử với Iris. Vậy nên đây đúng là may mắn theo nhiều nghĩa.

Hình như là cũng đã có chuẩn bị trước khi chúng tôi khởi hành.

Iris – hình như là cô bé không thể chờ lâu hơn được nữa – được trang bị bằng một bộ giáp hoàng gia và một thanh kiếm sáng chói. Cô bé nhanh chóng trèo lên cỗ xe.

“Xin hãy ngồi đây đi onii-sama! Ghế ngồi bên cạnh để trống, thế nên chúng ta vừa đi vừa chơi!”

“Ồ? Em quả là một cô gái của onii-chan phải không Iris. Được rồi, onii-chan sẽ cố hết sức ok!?”

Vừa trèo lên ngựa, Iris ra hiệu tới ghế ngồi bên cạnh cô bé.

Chắc là lâu lắm không gặp tôi nên cô bé cảm thấy cô đơn đây mà.

Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy chúng tôi còn thân thiết hơn cả khi mà hai đứa gặp nhau lần cuối.

Thế rồi Megumin, người trèo lên xe tiếp theo, dí sát mặt vào Iris và nói.

“Ồ! Mặc dù chỉ là cấp dưới nhưng em vẫn có gan chọn lấy ghế tốt nhất đấy nhỉ! Giờ thì đưa chỗ ngồi tốt nhất sau ghế đánh xe cho chị, không thì đừng có mơ mà được chị mời đi chơi lần nữa!”

“T-Thật không công bằng! Chuyện đó và chuyện này là hai vấn đề khác nhau! Bên cạnh đó, hôm nay em không phải cấp dưới của chị mà là một công chúa! Một người quyền thế! Em sẽ không giao chỗ ngồi

phía sau ghế đánh xe cho chị đâu. Nếu chị vẫn ngoan cố thì em cũng sẵn sàng đấu tay đôi đấy!”

Hai cô này đã lâu chưa gặp mà đã chuẩn bị choảng nhau rồi. Cứ như thể đây là chuyện thường ở huyện, Claire và Rain lấy tay ôm đầu.

“...Này Darkness, cô có bí mật gặp Iris không vậy? Tôi không thể không có cảm giác rằng hình như Iris và Megumin còn thân thiết hơn trước kia nữa.”

“K-, không, chẳng có gì tương tự như thế xảy ra cả... Quan trọng hơn, tôi có chút tò mò về lý do tại sao Megumin lại gọi Iris-sama là ‘cấp dưới’ kia.”

Trong lúc bọn tôi đang dần thấy nghi ngờ, chỗ ngồi dường như đã được quyết định.

“Thế thì cả Iris và em đều sẽ ngồi sau ghế đánh xe.”

“Được rồi, em sẽ không thua chị đâu. Người thua trò chơi này sẽ phải nghe theo yêu cầu của người thắng!”

Eh?

“Này, không phải bọn em đang giành ghế ngay cạnh anh à? Sao lại chuyển qua cái này rồi?”

Nhân tiện, cỗ xe có bốn chỗ.

Có hai hàng, mỗi hàng hai ghế.

“Thế thì tôi sẽ ngồi bên cạnh Darkness ok? Dù sao thì tôi cũng muốn xem phong cảnh trong chuyến đi.”

Vì muốn được thấy những cảnh quan tuyệt đẹp, Aqua chọn ngồi phía trước. Như vậy là còn lại mình tôi.

Ehh? Không phải thế này thì có chút kỳ kỳ sao?

Chuyện gì đã xảy ra với chuyến đi tuyệt vời kia vậy?

Trong tâm trạng có chút không hài lòng, tôi bước lên từ đằng sau cỗ xe. Claire vội vã chạy tới chỗ Iris.

“Iris-sama, người có quên gì không? Người đã mang khăn tay chưa? Thế còn tiền tiêu vặt khi cần thì sao? Trong trường hợp khẩn cấp, đừng ngần ngại sử dụng mấy cuộn phép và vật phẩm ma pháp mà thần đã đưa nhé? Nếu người cảm thấy cô đơn, làm ơn đừng khóc...”

“Claire, em không còn là trẻ con nữa thế nên không sao đâu. Bên cạnh đó, nếu chị không thả ra thì bọn em sẽ không đi được đâu, vì vậy...”

Đang dính chặt lấy Iris, Claire bị lôi đi bởi Rain.

“Được rồi Iris-sama, xin đừng quá miễn cưỡng với bản thân. Chúc người thượng lộ bình an!”

“Satou Kazuma, tôi sẽ giao Iris cho cậu chăm sóc! Nếu có kẻ nào dám bất kính với Iris-sama thì cậu cứ việc chém chúng! ...Iris-samaaaaaa!”

Trong lúc hai người bọn họ đứng tiền chúng tôi—

‘Được rồi, em đi đây!’

Iris vẫy tay, còn Darkness đánh dây cương, hai con Lizard bắt đầu chạy—

Phần 3

Khoảng một nửa của nhiệm vụ là cuộc hành trình thoải mái, nhàn nhã.

Hay ít nhất thì đó là những gì tôi tưởng.

“WAAAAAAH Kazuma-san! Kazuma-san! Đổi chỗ cho tôi đi! Đáng sợ quá!”

“Này, không phải thế này thì nhanh quá sao! Với cái tốc độ này thì nếu có sự cố xảy ra chúng ta sẽ xuống lỗ cả đấy!”

Trong lúc Aqua đang la hét trong sợ hãi vì tốc độ không tưởng của hai con thần lằn, tôi gào lên từ phía sau.

Lướt trên mặt đất mà không chịu lực ma sát, cỗ xe được kéo bởi hai con Lizard lao bằng một tốc độ đáng sợ.

“Không sao cả đâu Kazuma! Tất cả những cỗ xe được hoàng gia sử dụng đều được yểm một lớp lá chắn. Nếu có gặp sự cố thì cũng chỉ có người ngồi trên ghế đánh xe là được ‘đo đường’ thôi. HAHAHA,

tuyệt vời! Những con Lizard Runner thực sự quá là tuyệt vời! Được, đi nhanh hơn nữa nào!”

“Dừng lại! Này, để tôi ra ghế sau!”

Đáp lại câu trả lời cực kỳ nhiệt tình của Darkness, Aqua bắt đầu la hét và khóc lóc. Trong khi đó thì Iris và Megumin vẫn vui đùa như những đứa trẻ.

“Kazuma Kazuma, có mấy con giống như là Mandrake[[iii](#)] đang giao phối kìa!”

“Đâu đâu!? Chị cũng muốn xem Mandrake!”

Hai đứa này không chơi trò chơi là vì quanh đây có rất nhiều cảnh quan kỳ thú, hay là bởi đây là lần đầu chúng mới có một chuyến đi như thế này nhỉ?

Vói đôi mắt sáng rực, hai đứa trẻ dí mặt mình vào cái cửa sổ cứ như thể chúng đang tranh dành quyền được sử dụng nó vậy.

“Thứ em muốn nhìn không phải là Mandrake mà là sự giao phối đúng không? Chúng ta không chỉ có một tiểu thư quyền quý muốn giở trò với Kazuma, mà còn cả một thành viên hoàng gia dâm ngầm nữa kìa. Đất nước này liệu có ổn không đây?”

“Trong hoàng tộc chẳng có ai dâm ngầm cả!” ...Mà ai mới là tiểu thư quyền quý muốn giở trò với onii-sama vậy? ...Lẽ nào là—”

Bị nhìn chăm chăm bởi hai đứa trẻ đang có tinh thần phấn khởi, sau một lúc Darkness mặt đỏ tới tận mang tai.

“Này, lũ mà tông phải một con quái vật với tốc độ này thì chúng ta phải làm sao!? Nếu một sự tồn tại tôn quý như tôi bị ‘đo đường’ ở một nơi như thế này thì sẽ tận thế mất! Này Darkness, cô có nghe không đấy!?”

“Không sao Aqua. Chiếc xe này được trang bị những đạo cụ ma pháp có thể đẩy lùi được quái vật, thế nên sẽ không thể nào có quái vật đột ngột xuất hiện và đâm vào chúng ta đâu. Đúng vậy, chỉ cần vận khí không quá tệ thì chúng ta sẽ ổn thôi...”

“Này Kazuma, Darkness vừa mới bật flag kìa! Cầu xin anh đấy, làm ơn để tôi vào trong đi!”

–Có thể nói chẳng ai có thể nghĩ rằng đây là một đoàn tùy tùng hoàng gia khi mà chúng tôi đã quá huyên não. Ngày nào cũng sẽ như vậy cả sao?

Hay đúng hơn, tôi chợt nhận ra. Chúng tôi có thực sự được xem là vệ sĩ không?

Tôi có hơi chút lo lắng vì điều này, nhưng cảm giác ấy ngay lập tức bị cuốn đi trong khoảnh khắc kế tiếp.

“Exterion!”

Ngay khi Iris hét lên, đường kiếm của con bé phóng ra một nhát chém sáng rực.

Cứ như thể đó là chuyển động đặc biệt của một người anh hùng trong truyện tranh hay là game, con quái vật to lớn hình bò chặn đường chúng tôi đã bị cắt thành hai mảnh.

Có thể là do cái flag mà Darkness đã bật lên, một lượng lớn quái vật chặn hết đường.

Không thể cứ thế mà lao thẳng vào chúng, bọn tôi dừng lại và xuống xe để dọn đường. Được chạm đất thêm lần nữa cũng là một điều tốt, thế nhưng...

Tôi ra hiệu cho Darkness đang đứng cạnh mình.

“Này, sao Iris mạnh dữ vậy? Thế thì chúng ta còn cần thiết không?”

“Iris-sama là một thành viên hoàng tộc anh biết không? Từ rất lâu trước đây, hoàng gia và những quý tộc quyền thế đã được thừa hưởng huyết mạch anh hùng, và kết quả là, khả năng tiềm ẩn của họ sẽ tăng vọt qua từng thế hệ. Chưa kể họ còn nhận được tiếp nhận loại giáo dục chất lượng cao nhất trên nhiều lĩnh vực. Thêm vào đó, họ sử dụng nguyên liệu nấu ăn vào loại thượng phẩm mà không cần phải dự trữ để gia tăng level của mình, và họ sử dụng vũ khí được kế thừa từ những vị anh hùng để chiến đấu. Anh có biết quốc vương và đại hoàng tử giờ đang chiến đấu trên tiền tuyến không?”

Sao mà tôi biết được? Mà đã thế thì cứ gửi người trong hoàng tộc tới để đánh bại quỷ vương đi.

Ừ thì, tôi cũng đã nghĩ là để mỗi chúng tôi làm bảo vệ thì có chút kỳ quái rồi.

Lúc này, với nụ cười trên gương mặt, Iris vừa chạy tới chỗ tôi – một kẻ đang không thể nói nên lời bởi sức mạnh của cô bé – vừa ôm thanh kiếm của mình ở trước ngực.

“Thấy sao ạ onii-sama!? Em đã rất nỗ lực đấy!”

Thấy Iris đang muốn được khen, tôi quyết định rằng thế thì chẳng có vấn đề gì cả,

“Quả đúng là em gái của anh. Mặc dù vẫn chưa hoàn toàn tới được đẳng cấp của anh, một người đã cho rất nhiều tên Boss của Quân Đội Quý Vương về với cát bụi, nhưng mà với sức mạnh đó thì anh sẽ cho em đậu. Cứ như thế nhé!”

“Em không biết onii-sama lấy sự tự tin đó từ đâu ra, nhưng xin cứ để em làm tiên phong! Xin hãy nhìn thật kỹ trong lúc em dùng thánh tích được truyền lại từ tổ tiên quét tan lũ quái vật!”

Cô này vừa nói ‘thánh tích’ ư?

“Này, thanh kiếm đó là sao vậy? Trông nó thực sự đắt tiền và sáng chói các kiểu đấy.”

“Anh đang nói về thứ này sao? Đây là báu vật quốc gia tên là Calibur, và rõ ràng, người mang nó được bảo vệ khỏi những lời nguyền và hiệu ứng xấu anh biết không? Vì bao kiếm trông đẹp lắm thế nên em nài nỉ bố tặng nó cho mình đấy.”

Tôi, ừ thì, có biết về cái ‘Calibur’ này.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì vào cái lần mà tôi chỉ còn là cái xác không hồn, Megumin đã viết thứ gì đó tương tự như thế lên người tôi.

Hay đúng hơn thì đây chẳng phải là thanh thánh kiếm mà mọi người ở thế giới trước kia của tôi đều biết ư?

Quan trọng hơn là, nó được công chúa mang theo mà không phải là tay anh hùng nào đó trên tiền tuyến sao?

Chẳng hiểu sao Megumin lại có tâm trạng tốt dù bị cướp mất khoảnh khắc toả sáng.

“Dù chỉ là cấp dưới nhưng đó chính là những gì chị mong đợi từ cánh tay trái đặc lực của mình đấy. Nếu thấy quái vật thì cứ chém chúng y như cái cách mà em làm vừa nãy ấy.”

“Vâng, cứ để đấy cho em!”

Chẳng phải như thế là sai sao?

Không phải ở cái câu ‘Cứ để đấy cho em!’, mà bởi vì thân là những vệ sĩ, lẽ ra chúng tôi không nên bảo cô bé đi và chém quái chứ.

“Này Megumin, ‘cấp dưới’ rồi ‘cánh tay trái’ ý em là gì thế? Bộ em có làm điều gì đó kỳ quái mà anh không biết sao? Anh không khỏi cảm thấy lo lắng về điều này đấy. Em chỉ có thư từ với Iris thôi đúng không?”

“Sao anh lại có thể thiếu tôn trọng khi gọi đó là ‘thứ gì đó kỳ quái’ được chứ. Bọn em thực thi công lý thôi mà. Còn nữa, giờ thì bọn em chỉ ở mức độ mà cánh tay trái và cánh tay phải đã tìm thấy nơi ẩn náu, và bắt đầu để mở rộng địa bàn. Chờ tới khi cả bọn trở thành một tổ chức khổng lồ thì em sẽ mời anh làm đồng chí.”

Nói cách khác thì con bé đã làm một căn cứ bí mật với vài đứa bạn để chơi đúng không?

Dù thế nào thì hình như con bé cũng chỉ là một đứa trẻ phải không nhỉ?

Ngay cả khi thi thoảng lúc mà chúng tôi ở một mình thì con bé lại làm tim tôi ‘doki-doki’ không ngừng.

Phần 4

Ngày đầu tiên của cuộc hành trình tời nước láng giềng.

Thành thật mà nói, tôi không nghĩ Iris lại mạnh đến mức này.

Trời bắt đầu tối, chúng tôi quyết định dừng lại trong ngày và bắt đầu chuẩn bị cắm trại. Khi chúng tôi vừa xuống xe—

‘Quả đúng là Iris-sama. Thần không thể ngờ rằng người đã mạnh tới mức này rồi. Xem ra điện hạ luyện tập rất chăm chỉ đúng không?’

Darkness nở nụ cười ấm áp và dịu dàng với Iris, cô bé đã quét sạch đám quái mà chúng tôi gặp phải trên đường từ đầu cho tới giờ. Cô ấy trông như thể một chị gái hạnh phúc khi được chứng kiến cô em gái mình trưởng thành.

Đúng vậy, mặc dù nhận yêu cầu làm vệ sĩ, chúng tôi thậm chí còn chẳng có giây phút nào được toả sáng.

Ừ thì, cứ việc dựa lưng và thư giãn cũng không hẳn là chuyện xấu.

Ừ thì, đó không phải là chuyện xấu, nhưng tôi không thể không cảm thấy phẩm giá của tôi – một người anh trai – đang từ từ sụp đổ...

Được Darkness khen ngợi, Iris nheo mắt lại tựa như hoài niệm.

“Nhắc mới nhớ, chị từng huấn luyện em, đúng không Lalatina? Cũng bởi thế cho nên giờ em mới mạnh được như vậy. Cảm ơn chị, Lalatina.”

“Fufu, thần không xứng đáng với lời ngợi khen đó.”

Trước một chút xấu hổ của Iris, Darkness thể hiện nghi thức của một quân thần và nở nụ cười nhẹ nhàng.

.....

“Nhưng mà này, không phải cô từng nói Dustiness là một trong những gia tộc đóng vai trò như một hộ vệ hoàng gia sao? Thay vì bảo vệ, hôm nay, cô mới chính là người được bảo vệ, và cô cũng chẳng thực sự làm được trò trống gì cả.”

“!?”

Nghe được câu hỏi chẳng mang chút hàm ý gì của tôi, vẻ mặt Darkness chợt đông cứng.

“A-A-, anh nói gì thế hả? Tôi chỉ cảm thấy là mấy con quái cỡ đó thì sẽ thích hợp cho bài luyện tập thực chiến của Iris thôi hiểu chưa...!?”

Thấy tâm trạng Darkness đang giao động, Iris vội vàng can thiệp.

“Onii-sama, Lalatina đóng vai trò là hộ vệ hoàng gia trong những thời điểm then chốt. Cô ấy là áo giáp và lá chắn của vương quốc. Với mấy chuyện vặt vãnh như vậy thì không cần chị ấy phải động tay động chân. Nếu em gặp phải nguy hiểm thì chị ấy chắc chắn sẽ bảo vệ em!”

“Iris-sama...!”

Mặc dù trông Darkness như là một cô chị gái tự hào vì sự trưởng thành của cô em gái, nhưng giờ thì tôi cũng không chắc ai là chị ai là em nữa.

Mặc kệ cái bà Darkness phiền-phức-như-mọi-khi, tôi bắt đầu chuẩn bị cắm trại.

Giờ nghĩ lại thì đây là lần đầu tiên tôi đi cắm trại thật sự. Xét cho cùng tôi cũng chẳng mấy khi đi đâu xa.

Mặc dù chẳng còn phươn diện nào của bản thân là phù hợp với vai trò vệ sĩ, nhưng để lấy lại phẩm giá của một người anh trai, tôi nên hướng dẫn cách dựng lều và chuẩn bị thức ăn.

Trong lúc tôi đang cảm thấy hứng thú với chuyện cắm trại, Darkness – chẳng hiểu sao lúc này lại có tâm trạng tốt – lấy ra một công cụ ma thuật.

“Chuẩn bị chỗ ở cho tối nay nào. Iris-sama, xin hãy bước sang một bên.”

Nói rồi, cô ấy mở một thứ gì đó hình khối, và ném về chỗ trống trái.

Sau đó, một tia sáng loé lên, và ở chỗ đã từng trống trải bây giờ là một căn biệt thự nhỏ và trang nhã.

“...Thứ gì đây.”

“ ‘Thứ gì đây’ ý anh là gì hả? Bộ anh nghĩ đường đường là công chúa của một vương quốc lại có thể ngủ trong lều được sao? Đây là một trong những công cụ ma thuật cao cấp nhất của vương quốc – thứ được trang bị lá chắn xua đuổi quái vật, và khá là thuận tiện để mang theo...”

“Thế là đủ lắm rồi! Mà chúng ta có thực sự cần thiết không thế!?”

Mặc dù tôi bật lại Darkness bằng một quả tsukkomi[iv] mà chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, nhưng mà thế này thì quả thực là tốt hơn nhiều so với việc cắm trại ngoài trời trong một căn lều.

Bước vào căn biệt thự, kết quả của việc chuẩn bị kỹ lưỡng cho chuyến đi lần này, chúng tôi bỏ hành lý xuống và bắt đầu nghỉ ngơi.

–Như là phòng tuyến cuối cùng của mình, tôi – người có kỹ năng nấu nướng – tuyên bố sẽ chuẩn bị bữa tối.

Những người còn lại đang thăm thú căn biệt thự ma pháp đã được chia phòng sẵn.

Là một công chúa, chắc hẳn Iris đã chán với những món ăn cao cấp mà mình ăn hàng ngày.

Nếu là thế thì chắc nấu vài món mà bình thường cô bé không hay ăn sẽ tốt hơn.

Trong lúc tìm kiếm nguyên liệu, tôi xác nhận tình hình nhà bếp.

Mặc dù căn biệt thự này không hề có đường ống nào, và dựng lên trên nền đất trống, nhưng vì một lý do nào đó, khi tôi mở vòi thì nước lại chảy ra. Tôi không thể không cảm thấy phát bực vì mấy chuyện chẳng có chút logic như thế này.

“Onii-sama, em có thể giúp anh được gì không ạ?”

Một giọng nói đột nhiên phát ra từ phía sau lưng tôi.

Khi tôi quay đầu lại, đầu của Iris hé ra từ một bên cánh cửa phòng bếp, như thể cô bé đang nhìn trộm vậy.

“Sao anh lại để công chúa điện hạ giúp nấu ăn được chứ? Đây là cơ hội để anh biểu diễn tay nghề, thế nên em cứ ngoan ngoãn ngồi đây đợi phục vụ nhé.”

“Dù có là công chúa thì em vẫn có thể giúp được! Hơn nữa, dù em có cầu xin bao nhiêu thì mấy người đầu bếp trong lâu đài cũng không cho phép em giúp họ chuẩn bị thức ăn. Họ cứ nói là ‘đây là việc mà thuộc hạ phải làm’...”

Thấy tâm trạng chán nản của Iris, tôi không khỏi cảm thấy có lỗi.

Ừ, đồng ý là một công chúa được bao bọc như cô bé thì sẽ không bao giờ có cơ hội được nấu nướng.

...Cứ thế đi.

“Vậy sao em không giúp anh một chút nhỉ? Cảnh báo trước nhé, trông thì thế nhưng nấu ăn không hề đơn giản đâu, được chưa? Nghe anh hướng dẫn thật cẩn thận, và chú ý là không được làm mình bị thương đâu đấy!?”

“Vâng, em hiểu rồi onii-sama!”

Thấy vẻ mặt sáng ngời của Iris, lòng tôi tràn ngập cảm giác ấm áp. Tôi lấy mấy nguyên liệu từ tủ lạnh, và bắt đầu nghĩ về những món đơn giản mà tôi có thể để Iris làm.

Một món mà Iris thường thường không ăn, và là một món ai cũng làm được mà không gặp bất kỳ khó khăn nào.

“VẬY HÔM NAY CHÚNG TA SẼ LÀM CƠM CHIÊN VÀ BÁNH XẾP.”

“Vâng-! ...cha-han và gyoza[[v](#)]?”

Đầu tiên, tôi lấy bắp cải từ tủ lạnh.

“Cơm chiên là cơm chiên. Đó là món ăn cực kỳ phổ biến mà không một ai trên thế giới là không thích, nhưng vì em và Darkness được bao bọc từ bé nên chắc hẳn em không biết món đó đâu.”

“Đó là một món nổi tiếng ạ? Thật đáng tiếc là em lại không biết. Xin hãy dạy em!”

Trước tiên chúng ta sẽ làm nhân bánh xếp! Nguyên liệu gồm có bắp cải, tỏi, thịt băm... Owah-!”

“Ahh-, bắp cải!”

Có lẽ tận bây giờ nó vẫn chơi trò giả vờ chết, nhưng ngay cái lúc tôi chuẩn bị hạ dao xuống, cái bắp cải liền bay đi và lao ra ngoài cửa sổ.

Vì sợ khói nên tôi mới mở cửa sổ, nhưng bây giờ chính việc đó lại làm hỏng đại sự của tôi.

“...Được rồi Iris, nấu ăn là một nghệ thuật, nơi chỉ một phút giây sơ suất cũng sẽ dẫn đến tử vong. Em phải cực kỳ chú ý đến điều đó nhé!?”

“Onii-sama, xác định xem nguyên liệu còn sống hay không là điều căn bản của căn bản trong nấu ăn. Dù không rành thế sự nhưng ít nhất em cũng biết điều đó.”

–Tối hôm đó.

“Kazuma, đây là loại thức ăn gì vậy? Đây là lần đầu tiên tôi được thấy đấy.”

Nhìn thức ăn trên bàn, Darkness tò mò hỏi tôi.

Chúng tôi đã có một trận đánh dữ dội với cái bắp thứ hai. Còn nữa, Iris bị củ hành – nguyên liệu cho món com chiên – phục kích, mắt cô bé cay xè chảy nước. Cuối cùng, chúng tôi cũng xoay sở để làm xong món com chiên và bánh xếp, cùng với đó là súp trứng.

“Lalatina, đây là món món ăn cực kỳ nổi tiếng mà không một ai dám xem thường, gọi là cha-han. Em thực sự đã phụ một tay làm món này đấy!”

“Iris-sama đã làm sao!? Xem ra người đã rất cố gắng. Thần thực sự trông đợi đấy.”

Thấy Iris ôm lấy ngực mình trong niềm tự hào, Darkness không khỏi nở nụ cười.

Tôi nhanh chóng cho thức ăn vào miệng. Khi mà tôi thưởng thức trong sự hài lòng, Iris và Darkness nhìn chăm chăm vào món ăn với vẻ mặt rắc rối.

“Lalatina, đây chắc chắn là một món ăn phổ biến. Mặc dù ‘cha-han’ chỉ được rang bằng lửa nhỏ nhưng nó vẫn có hương vị rất phong phú.”

“Ồ đây chẳng có nguyên cao cấp nào à? Tại sao những món ăn chất lượng như vậy lại không được phục vụ cho những người như quý tộc chứ? Điều này khá là kỳ lạ đúng không...”

Tôi khá là chắc nể mà bánh xếp và cơm rang được phục vụ tại bữa tiệc đêm của quý tộc và hoàng gia, ta sẽ được thấy nhiều pha lộn cái bàn đấy.

“Này Kazuma, để bữa trưa ngày mai cho Aqua vĩ đại này lo nhé. Tôi sẽ cho ai người thưởng thức những món ăn tuyệt hảo nhất.”

“Nếu thế thì em sẽ phụ trách bữa tối. Em sẽ làm những món mà mình ăn hồi còn ở Làng Hồng Ma.”

Bỏ Megumin qua một bên, thật là hiếm khi thấy Aqua – toàn né chuyện nấu ăn – lại nói những điều như vậy.

Nhưng dù thế nào thì chuyến đi vẫn phải tiếp tục.

Nếu họ có ý muốn giúp thì tôi cầu còn không được nữa là.

“Này Kazuma, cái món tráng miệng gọi là ‘khoai tây chiên’ khá là ngon đấy.”

Vừa nghĩ về kế hoạch ngày mai, tôi vừa cố nhịn nở một nụ cười trước hai vị tiểu thư nhìn chăm chăm bằng ánh mắt sáng rõ vào món ăn vặt trước mặt họ.

Phần 5

“Onii-sama, chúng ta lại nấu ăn như hôm qua nào!!”

Buổi tối hôm sau.

Ngoài chuyện Megumin xả hết nỗi uất ức bằng Explosion khi con bé thấy Iris dọn sạch đám quái chặn đường thì mọi chuyện đều ổn, thế nhưng...

“Hôm nay em khá là năng động đấy Iris nhỉ? Tương lai em sẽ rực rỡ lắm đấy, rồi, hôm nay anh sẽ đặc biệt dạy cho em món tủ của mình!”

“Thật không ạ! Cảm ơn anh, em sẽ cố gắng hết sức!”

Tối nay không chỉ hai chúng tôi ở trong nhà bếp, mà còn có thêm cả Aqua.

Tối cuối cùng, giờ thì chắc tôi đã không còn cần thiết.

Tạm thời không nhắc tới Megumin, hình như Aqua đang tính dạy cô công chúa bé bỏng và Darkness mấy thứ vớ vẩn.

Nhân tiện, Darkness hiện giờ đang ở cùng với một Megumin đã sạch bách mana.

Aqua nhìn vào tủ lạnh rồi lấy ra vài thứ.

“Bữa tối hôm nay sẽ là com Tuna-Mayo”

Vừa nói, Aqua vừa chống tay vào hông và trưng ra cái bản mặt đắc thắng.

Con này điên à?

Dù một thằng cho công chúa ăn món com chiên như tôi thì không có quyền để lên tiếng, nhưng liệu chúng tôi có còn toàn mạng sau mấy chuyện như thế này không?

“Lại là một món ăn nữa em chưa hề nghe qua. Xung quanh Onii-sama toàn là những người học cao hiểu rộng nhỉ!”

“Đây là món quà của một Đại Tu Sĩ như chị đấy! Nói nghe này, đây là món ăn có thể chuẩn bị cấp tốc nếu em đang kẹt thời gian. Với một Mạo Hiểm Giả, người chỉ một giây phút chần chừ thôi là đã phải trả giá bằng mạng sống, thì đây chính là món báu vật đúng không nào?”

“Em hiểu rồi, vậy đây chính là món ăn chuyên dùng của những Mạo Hiểm Giả!”

Vừa nói với Iris mấy lời cực kỳ vô trách nhiệm, Aqua vừa đổ cá ngừ và mayonnaise lên cơm.

“Và thế là xong.”

“Thực sự đơn giản ạ!?”

Tôi phải nói câu này bao nhiêu lần nữa đây? Bộ con này điên à?

Sau đó, chắc là Aqua nghĩ thế này vẫn chưa đủ, cô ta lấy thứ gì đó ra khỏi tủ lạnh...

“Chỉ chừng đó thôi thì vẫn chưa đủ đâu, thế nên chị đã chuẩn bị một ít gia vị khô và trứng sống, tất cả cho hết vào cơm, được chưa?” <TL: FURIKAKE-GOHAN và TAMAGO-KAKE GOHAN, cho mấy người tò mò không biết trông nó như thế nào>

“Vâng, em rất mong đợi đấy ạ!”

Iris tò mò nhìn vào món cơm tuna-mayo với một nụ cười tươi trên gương mặt.

–Sau khi đưa tất cả món ăn lên bàn, tôi tự kiểm chỗ ngồi. Hai vị tiểu thư hôm qua đã rất hăng hái thưởng thức món ăn, và hôm nay cũng vậy.

“Lalatina, món này chỉ cần một nháy mắt là đã làm xong đấy ạ. Còn chưa tới một phút nữa kìa.”

“Thật không thưa Iris-sama? Này Kazuma, sao anh không nói tôi nghe về món ăn tiện lợi như thế này sớm hơn chứ? Với tốc độ hoàn thành nhanh đến như vậy thì món ăn này thực sự vô giá đấy.”

Ai cũng biết, mỗi cô là không.

“Không chỉ nước tương và muối thôi đâu, ăn kèm với tương ớt cũng rất ngon đúng không nào?”

Vừa nói, Aqua vừa đổ tương ớt đầy chén cơm. Cô ta cho cơm vào miệng một cách tao nhã, cứ như thể mình đang ăn một món cao lương mỹ vị.

“...Aqua, thành thật mà nói, tôi cứ tưởng cô là một người vô dụng và ít học, nhưng hình như ta không thể đọc một cuốn sách chỉ qua cái bìa. Xin hãy bỏ qua cho sự nông cạn của tôi.”

Vừa ăn cái món cơm-trộn-gia-vị một cách sang trọng kiểu quý tộc, Darkness vừa cúi đầu trước Aqua.

“Có rất nhiều thứ trên thế giới này cô vẫn chưa biết. Dù sao thì cũng đành phải thế thôi, cả cô và Iris đều là tiểu thư đài các mà. Một ngày nào đó, tôi sẽ dạy cho hai người cách để ăn kem bị dính vào nắp hộp kem cùng những mẻo nhỏ nhưng hữu dụng khác, được không?”

Bỗng dưng có cảm giác nếu bọn tôi mà đi dạy cho Iris mấy thứ như vậy thì sẽ chọc phải rất nhiều kẻ có quyền thế.

Mặc dù cực kỳ muốn phản đối, nhưng thấy ánh nhìn tôn kính của bọn họ hướng đến Aqua thì tôi lại không đành lòng phá hỏng một bầu không khí đang tốt đẹp.

Với một tình huống tế nhị như vậy, tôi ăn món cơm tuna-mayo bằng một vẻ mặt khắc khổ. Ngồi cạnh tôi, Megumin lặng lẽ ngẫu nhiên thức ăn mà chẳng phản nản lấy một lời.

Dù có chút lo lắng về bữa ăn hôm sau, nhưng ngày kia là đã tới thủ đô Elroad rồi.

Chắc không sao đâu, chỉ có mỗi Megumin là phụ trách bữa ăn ngày mai thôi.

Và lại kỹ năng nấu nướng của con bé cũng không đến nỗi tệ.

Đúng vậy, chắc sẽ ổn cả thôi-

Phần 6

“Iris, nó chạy tới chỗ em kìa! Cần thận đừng để nó kẹp trúng tay đấy!”

“Hiểu rồi ạ, cứ để em lo cho! Ah, còn con tôm hùm khác nằm giữa khoảng trống của mấy tảng đá-!”

Ngày cuối cùng của chuyến đi tới Elroad.

Dọc đường đi chúng tôi phát hiện ra một con sông, và theo chỉ dẫn của Megumin, chúng tôi cho xe nghỉ lại một chút.

“Megumin, loại tôm hùm này có hơi bé. Chúng ta thực sự muốn ăn chúng à? Chẳng phải đây vẫn là mấy con tôm hùm non sao? Ah, owowow...”

Bước xuống con sông, Darkness la lên vì ngón tay bị kẹp trúng.

Trong giọng nói cô ấy quyện chút hạnh phúc, mà như thế cũng chẳng phải chuyện lạ kì.

“Đó không phải là tôm hùm non. Chúng không sống ở đại dương rộng lớn mà là ở một khúc sông hẹp, thế nên loại tôm hùm này không thể lớn hơn được nữa. Ồ, mày không thoát được đâu! Vậy là được bốn con!”

Vừa lật tảng đá ở chỗ nước nông của con sông, Megumin liền bắt được một con khác như phim hành động.

Đúng vậy.

“Kazuma, tôi nói này...”

“Đừng. Con bé đang bắt tôm hùm, một món ăn sang chảnh rất phù hợp với công chúa, ‘tôm hùm’ đấy, hiểu chưa?”

Chúng tôi đang bắt tôm hùm đấy.

Tôi có chút nghi ngờ khi nghe Megumin nói rằng đây là thứ con bé thường ăn hồi còn ở Làng Hồng Ma.

Với gia cảnh nghèo khó của con bé thì sẽ không thể nào làm được một món ăn cao cấp.

“Chắc là bởi vì quanh đây không mấy người qua lại, cơ mà chúng ta đã được một mẻ lớn rồi! Tối nay sẽ có tiệc đây!”

“Đây là lần đầu tiên em tự kiểm nguyên liệu nấu ăn đấy! Vậy ra đây cũng là một cách để tận hưởng việc nấu nướng ạ!”

“M-, Megumin, em lấy cái thứ này ra khỏi chị được không! Có lúc nó còn cắn vào ngón chân...!”

Có lẽ là do không có cơ hội chơi đùa ở ven bờ sông, dường như hai vị tiểu thư vừa bắt tôm hùm đất vừa nô đùa.

Nhìn khung cảnh yên bình ấy, tôi–

“Hoàng gia đã đặt một số nguyên liệu trong tủ lạnh rồi thì không dùng cũng khá là lãng phí phải không. Anh sẽ đi chuẩn bị vài thứ.”

“Đừng có hòng. Anh mà chạy thì mỗi người bọn tôi sẽ phải gánh cả phần anh đấy!”

–Mặt trời cuối cùng cũng khuất núi. Lúc này chúng tôi đang chuẩn bị chỗ ngủ cho tối nay.

“Iris, chú ý nhé? Để chị cho em xem kỹ năng nấu nướng của mình nữa!”

“Vâng, mời chị chỉ giáo!”

Đang cao hứng, Megumin đứng trước lượng lớn tôm hùm đất.

Chắc là vì Megumin muốn thể hiện mặt tốt của mình trước Iris. Hình như con bé còn năng động hơn cả ngày thường.

“Thường thì ta sẽ cho tôm hùm đất vào nước qua một đêm để loại bỏ đất, nhưng chúng được bắt ở một con sông khá là sạch nên nếu chúng ta có ăn cũng chẳng sao đâu.”

“Vâng ạ!”

Megumin dạy cho cô công chúa những kiến thức cần thiết để ăn tôm hùm đất.

Mấy chuyến này mà xong xuôi, về tới thủ đô tôi nên bảo Iris đừng có nói với ai là chúng tôi đã dạy cô bé cách bắt và ăn tôm hùm đất.

“Bây giờ đầu tiên ta sẽ loại bỏ mùi hăng của con... tôm hùm. Để làm điều đó, ta ngâm chúng vào rượu sake, uhm, ah, chắc thế này là ổn rồi.”

Megumin lấy một chai sake ra từ tủ lạnh, rồi đổ vào trong tô.

Dù nhận ra đó là loại sake đắt đỏ mà con mắt nào đó sẽ cực kỳ thèm muốn, nhưng tôi giả bộ không biết.

“Nếu cứ để như thế này một lúc thì mùi hăng sẽ bị loại bỏ và thế bằng mùi thơm nhẹ. Trong thời gian chờ, chúng ta sẽ tới bước hai...”

Trước đây Megumin đã chăm sóc cho cô em gái, thế nên lúc này động tác của con bé rất nhanh nhẹn.

Iris nhìn Megumin bằng ánh mắt cực kỳ tôn kính.

“À, chị đã tự mình làm mọi thứ đúng không? Chuẩn bị như thế chắc cũng ổn rồi, thế thì...”

Có lẽ được Iris nhìn bằng ánh mắt đó nên Megumin cảm thấy vui vẻ. Sau khi hoàn thành việc chuẩn bị, con bé nhanh chóng chuyển sang công đoạn nấu nướng.

Bắt đầu bằng món súp tôm hùm đất, rồi con bé làm món tôm hùm nướng muối, cuối cùng là món tôm xào tương ớt.

Thể hiện khả năng nội trợ đáng bất ngờ, Megumin thỏa mãn thờ phào.

“Em thấy đấy, gần đây đều là Kazuma phụ trách nấu nướng. Thi thoảng chị cũng muốn mọi người được thưởng thức những món mà mình làm. Được rồi Iris, giúp chị chia đồ ăn nhé?”

“À, em hiểu rồi! Xin lỗi, em cứ nhìn chăm chăm trong lơ đãng và...”

“Thế à? Xem cái bộ dạng mê mẩn của em trước thủ lĩnh thì chắc là chị cũng đành bó tay rồi! Bây giờ nào, chúng ta sẽ chia thức ăn, thế nên Iris đi rửa tay nhé.”

Nghe giọng điệu lơ đãng của Megumin, tôi lên tiếng tra hỏi.

“Này, ‘thủ lĩnh’ ý em là gì thế?”

“...Chẳng có gì cả.”

“–Tuyệt. Mùi vị của lữ tôm hùm tươi ngon hòa quyện với nước súp tạo nên một hương vị phong phú. Chưa kể mùi hương thoang thoang của đất vương vấn trong tôm hùm rất phù hợp với vị nướng muối mà chẳng có chút cảm giác kém hài lòng. Nhưng đặc biệt nhất, món này...”

Vừa miêu tả như một người chủ trì một chương trình nấu ăn, Darkness vừa cho món tôm hùm đất vào miệng.

Mặc dù cái cách cô ấy ca ngợi món ăn cứ như một người sành sỏi, nhưng tôi rất muốn bảo với cô ấy rằng đây chẳng phải là tôm hùm, mà là tôm hùm đất, và đó là món mà ta có thể kiếm được ở bất kỳ đâu.

Trong Iris cũng đang đắm chìm vào trong hương vị của món ăn. Chắc là vì cô bé cảm thấy rằng tự mình đánh bắt nguyên vật liệu là một trải nghiệm mới mẻ.

Còn về phần Megumin, con bé nói rằng mình đã kiếm được quá nhiều nguyên liệu, rồi đưa đồ ăn tới cho lũ Lizard Runner.

...Cũng có nghĩa bây giờ chính là thời cơ để làm chuyện này.

“Kazuma, hôm nay tôi đột nhiên muốn ăn ếch, thế nên tôi sẽ chiên một vài con ở trong tủ lạnh. Phần của tôi nhường anh ăn đấy.”

“Ông nội của tôi chết khi đang kiểm tra cánh đồng nông trại, lúc đó ông bị đám tôm hùm đất tấn công. Sau chuyện đó, tôi quyết định rằng mình sẽ không ăn mấy loài giáp xác nữa. Vậy nên cô có thể dùng phần của tôi, Aqua.”

.....

“Bộ anh tưởng là mình có thể qua được đôi mắt của một vị thần sao? Tôi biết thừa là sau khi anh bị cái máy cày đâm và được đưa tới bệnh viện thì ông của anh đã nhảy ra khỏi ghế và tức tốc chạy tới đấy! Còn nữa, không phải mấy bữa trước anh đã ăn cua tuyệt đở sao!?”

“Nói như đúng rồi á! ‘Tôi muốn ăn ếch’ ý cô là gì hả? Bị ếch ăn cả đống lần mà cô còn đủ hứng thú ăn được con đó sao!?”

Đang vật lộn để quyết định chuyện ai sẽ phải ăn, chúng tôi đột nhiên cảm thấy một sự hiện diện đây ma quái từ sau lưng.

Đứng ở đấy là Megumin mà đáng lẽ ra đã đi cho hai con Lizard Runner ăn rồi.

“Này, nếu mấy người có khiếu nại gì về món ăn bí truyền của bộ tộc bọn tôi, sao chúng ta không cùng nghe nhỉ?”

“À chỉ đùa giỡn xíu thôi mà. Tất nhiên là bọn anh sẽ ăn chứ.”

“À, tụi chị chỉ là hơi quá vui vẻ với bữa tối thôi. Món tôm này trông khá là ngon đấy, để chị thử xem nào.”

Đã giác ngộ xong, chúng tôi lựa một vài con để ăn.

Ừ thì, món này không phải là tôm hùm đất, mà là tôm hùm. <TL Note: Kazuma đang tự dối lòng>

Khi tới thế giới này tôi đã ăn vài thứ như là ếch rồi, thế nên lúc này nó có là tôm hùm đất hay không cũng chẳng đáng ngại.

Hơn nữa, dù sao thì tôm hùm đất vốn dĩ được dùng làm thức ăn mà...

“Hm, thực sự cũng không tệ. Này Kazuma, nếu không phiền thì tôi có thể ăn dùm phần của anh đấy. Tôi đã chuẩn bị sẵn một chai sake đắt tiền cho chuyến đi này. Dù sao thì tôi cũng đang kiếm món nhậu để uống kèm, thế nên anh có thể đưa phần của mình cho tôi.”

.....

Thấy Aqua hạnh phúc ăn tôm hùm đất rồi đi tới tủ lạnh kiếm rượu, tôi cho chúng vào miệng mà không ngần ngại.

“...Oho, món này ngon thật đấy. Phần vỏ được nướng khá là tốt, và phần nước thịt của tôm hùm đất hòa quyện với nước súp tạo nên một hương vị tuyệt vời. Quả đúng là công thức bí truyền, xin lỗi vì đã thất kính với món tôm hùm đ... tôm hùm này.”

“‘Công thức bí truyền’ chỉ là em nói đùa thôi. Trên hết, anh ăn ngon miệng là em thấy hài lòng rồi.”

...Trong lúc tôi chẳng còn lại gì ngoài sự hối hận, từ trong căn bếp văng vẳng tiếng khóc của Aqua.

Phần 7

Đêm hôm đó.

Không biết có phải là do cái gối nằm không quen hay không, mà tối hôm đó tôi không tài nào ngủ được.

Hai bữa vừa rồi tôi ngủ say như chết là vì cả ngày trời mãi để tâm đến mấy con lizard runner, nhưng tới ngày thứ ba thì hình như cơ thể tôi đã quen rồi.

Bước ra khỏi giường, tôi tới nhà bếp kiểm chút nước.

“—‘Freeze’”

Nhờ kỹ năng tầm nhìn ban đêm, tôi không bận tâm đến chuyện bật đèn trên đường đến nhà bếp. Sau đó tôi làm mát dòng nước chảy ra từ vòi.

Vừa lúc bật ra tiếng thở thư giãn sau khi uống nước xong, tôi cảm thấy có hơi thở từ đằng sau và quay đầu lại.

Những tưởng chỉ có mỗi Aqua, vừa mới khóc lóc cả tối vì phát hiện ra sake của mình bị dùng làm đồ ăn, là có thể tới được đây mà không cần bật đèn, thế nhưng...

“Là anh à, onii-sama?”

Tôi đã nhầm.

Đứng ở kia, trong bóng tối trên lối vào nhà bếp, nơi chỉ được chút ánh trăng hắt qua từ cửa sổ, là Iris.

“À, anh đây, onii-sama của em. Anh không ngủ được nên tới đây kiểm chút nước.”

Nghe thấy giọng tôi, thanh âm Iris khẽ nhẹ nhõm.

“Uhm, em tới nhà tắm, nhưng tối quá, anh đưa em về phòng được không ạ?”

Iris nhìn chằm chằm vào khoảng tối nơi có khuôn mặt của tôi, và ngượng ngùng vuốt tay.

Mặc dù tôi nghĩ chỉ cần chút ánh sáng đèn thì sẽ ổn thôi, nhưng, tuổi còn nhỏ thế, cô bé lại chưa bao giờ nói ra điều gì ích kỷ, và là một đứa trẻ luôn lưu tâm đến mọi thứ xung quanh.

Chắc hẳn cô bé không muốn vì ánh đèn mà đánh thức mọi người.

“Được, cứ để anh lo. Onii-sama sẽ đưa em về phòng mình. Nếu em sợ phải ngủ một mình, anh cũng có thể ngủ cùng với em.”

“Em ổn ạ.”

.....

–Giữ bàn tay nhỏ bé của Iris, tôi dẫn con bé xuống hành lang tối.

Không muốn đánh thức mọi người, Iris đi nhẹ nhàng từng bước.

Thế rồi, bàn tay ấy nắm thật chặt.

Nhìn vào Iris, hình như cô bé cũng nghĩ những gì mà tôi đang nghĩ. Vẻ mặt cô bé hơi giống với lúc chúng tôi cùng nhau lên vào nhà bếp lấy trộm đồ ăn – một nụ cười hạnh phúc chỉ được thấy giữa phút giây bông đùa tinh quái của chúng tôi.

“Vào những lúc như thế này, em thường nghĩ về thời gian mình lên vào phòng onii-sama chơi và nghe những câu chuyện của anh.”

“Em đang nói về cái hồi em tới để chơi mà không được Claire cho phép sao? Nhờ có em mà ngày hôm sau Claire nổi trận lôi đình đấy biết không? Mà rõ ràng là không phải anh lên đưa em ra ngoài chơi.”

Hồi tôi còn ở trong thành, Iris sẽ lên đến phòng tôi chơi mà Claire không hề hay biết.

Cứ mỗi lần cô bé đến là cả lâu đài lại được một trận hỗn loạn. Nói không chừng đó chính là lý do mà tôi bị cấm vào thủ đô.

Vừa lúc tôi đang suy ngẫm, Iris nở nụ cười và nói.

“Nhưng cứ mỗi lần em tới chơi, Onii-sama lại kiên nhẫn kể từng câu chuyện của mình... Em vẫn nhớ đấy anh biết không? Câu chuyện về một nơi, trong đất nước của onii-sama, một người tử tế, đơn độc chiến đấu chống lại ‘lẽ vật của tuyệt vọng’ – những con quỷ mang thập giá – có tên là ‘Ông già Nô-en’.”

Cô em gái của tôi thông minh thật nhỉ?

Tôi đã nửa đùa nửa thật kể cho Iris chuyện đó, thật không ngờ cô bé lại nhớ được hết.

“Anh biết không, em vẫn còn nhớ. Rằng Onii-sama nhận được danh hiệu ‘vị thánh game trực tuyến’ sau khi chiến đấu trong nhiều đêm liền.”

Em gái tôi thật thà quá nhỉ?

Không ngờ cô bé lại tin và tôn trọng một câu chuyện sắc mùi NEET như thế.

...Tôi không khỏi có cảm giác cực kỳ tội lỗi với những gì mình đã làm.

Thấy tôi không nói nên lời, Iris hình như hiểu lầm, cô bé bần khoăn hỏi.

“Xin lỗi, những lời vừa nãy làm onii-sama nhớ nhà rồi ạ?”

Không.

Tôi đang ngẫm nghĩ lại một cách sâu sắc về những tội lỗi của mình.

Dù vậy đó lại là điều không nói ra được. Tôi nở nụ cười với Iris—

“Không, anh chỉ đang nghĩ là hồi đấy mỗi ngày mình đều thật là vui vẻ, và rồi cảm thấy có chút hoài niệm.”

Mặc dù biết là cô bé không thể nhìn thấy được, vì cô bé không có kỹ năng nhìn vào ban đêm.

Thế nhưng, như thế cảm nhận được nụ cười của tôi qua bóng tối, có vẻ giọng điệu cô bé trở nên thư giả.

“Nếu thế thì tốt thật... Uhm”

Chẳng biết tự lúc nào đã tới trước cửa phòng cô bé, chúng tôi buông tay nhau ra.

Trong lúc mở cánh cửa phòng mình, cô bé quay về phía tôi.

“Xin hãy tiếp tục ở lại đất nước này. Em sẽ cố gắng hết sức để biến nó trở thành nơi mà onii-sama vĩnh viễn không bao giờ muốn rời đi.”

Như thế lo lắng rằng vì một lý do nào đó mà tôi sẽ tới một nơi rất xa, cô bé nở nụ cười cô đơn.

XIN HÃY TIẾP TỤC Ở
LẠI ĐẤT NƯỚC NÀY.
EM SẼ CỐ GẮNG HẾT
SỨC ĐỂ BIẾN NÓ
TRỞ THÀNH NƠI MÀ
ONII-SAMA VĨNH VIỄN
KHÔNG BAO GIỜ
MUỐN RỜI ĐI.

IRIS

Phần 8

Sáng hôm sau.

Vì cả bọn sẽ đến Elroad trong hôm nay, Aqua đang khá hưng phấn. Những gì nói tối qua đang đè nặng lòng tôi, và tôi hỏi Darkness, người đang ngồi cạnh tôi chỗ ghế lái.

“Này Darkness, chuyến đi này chỉ là để gặp tên nhãi ranh đánh hôn với Iris thôi đúng không? Thế thì không có vấn đề gì nếu ta bỏ về luôn ngay sau khi gặp nhỉ?”

Darkness ngó người nhìn tôi, và trộm liếc sang Aqua và Megumin, hiện đang giữ cho Iris bận bịu.

“Sao lại có chuyện ta chỉ tới nhìn mặt họ được anh hiểu không? Nếu là thế, chả việc gì ta phải bí mật đến cả, và chả việc gì phải đến gặp khi cuộc chiến với quân đội ma vương đang ngày càng khốc liệt hết. Tôi sẽ nói thật với anh. Chuyến này đi là để xin viện quân từ nước láng giềng.”

Để xin hỗ trợ.

“Không, 1 yêu cầu như vậy đã được gửi tới toàn bộ quốc gia cách đây lâu rồi. Vì nước tôi là nơi giáp ranh với lãnh địa của quân đội ma vương, nếu ta bị đánh bại, thế thì phòng tuyến sẽ bị vỡ, và những nước yếu hơn sẽ lập tức bị san bằng. Thế nên, các quốc gia xung quanh cũng thường xuyên gửi các tinh binh đến hỗ trợ.”

Ồ?

“Tuy nhiên, quốc gia Elroad là ngoại lệ duy nhất. Vì nó là 1 quốc gia thành lập trên các casino, quân lực của họ khá yếu. Vì thế, thay vì

binh lực, họ hỗ trợ ta về tài chính. Phần lớn chi phí quốc phòng của ta là do họ chi trả đấy.”

“Tôi hiểu rồi. Nhưng nó liên quan gì đến việc ta đang làm chứ?”

Nghe câu hỏi của tôi, Darkness nói.

“Không phải tôi đã nói cuộc chiến với quân đội ma vương đang ngày càng căng thẳng sao? Nhưng còn một lý do nữa sau chuyện đó, Kazuma, và đó là vì chúng ta đã hạ quá nhiều tướng địch rồi.”

.....

“Eh, ý cô là chúng đang muốn trả thù việc ta hạ chỉ huy của chúng ấy hả?”

“Không, có thể nói là, quân ma vương đã trở nên lúng túng. Dù sao thì, các chỉ huy thất bại đó giờ đang bị hạ từng tên một. Thêm nữa, chúng ta không chỉ đang tăng cường phòng bị để đối phó chúng, mà còn bắt đầu phản công lại. Tuy nhiên, vì Elroad đang trải qua thời kỳ kinh tế khó khăn, thay vì cung cấp chi phí cho việc tiến công, họ còn tính ngưng chi trả cho việc phòng thủ luôn. Thế nên, thay mặt đức vua và hoàng tử đang chỉ huy ở tiền tuyến, Iris-sama, 1 thành viên của hoàng gia, đã được cử đi đại diện.”

“...Hiểu rồi.”

Tôi cuối cùng cũng hiểu ý của Iris hôm qua.

Em ấy nghĩ tôi sẽ bỏ chạy nếu cuộc chiến chuyển biến xấu. Cô bé hiểu tôi thật đấy.

Cơ bản là – để kiếm chi phí – cô bé đang cố gạ gẫm hôn phu của mình.

Vì em gái tôi là dễ thương nhất thế giới, chắc là sẽ dễ thôi.

“Nước tôi có quan hệ rất tốt với Elroad từ lâu đời. Là một quốc gia quân sự thiếu thốn về tài chính, quan hệ với quốc gia tiền bung nóc mà quân lực yếu xìu Elroad có thể gọi là một loại cho và nhận. Bất kể bất ổn kinh tế của Elroad từ giờ trở đi, chuyến đi này rất quan trọng với đất nước tôi, và có thể quyết định vận mệnh cả thế giới nữa, nên là đừng có làm gì thừa thãi đấy, rõ chưa?”

Darkness nhìn tôi chằm chằm trong khi nói.

“... Tôi hiểu rồi. Nó là thứ vì vận mệnh thế giới và người dân đúng không? Tôi cũng là một mạo hiểm giả chiến đấu với quân đội ma vương, nên những lúc thế này, tôi sẽ không làm gì ích kỉ đâu. Tôi biết mình xía vào theo cách này cũng vô nghĩa nên là, cô yên tâm được rồi đấy?”

Nghe tôi nói, Darkness nở 1 nụ cười nhẹ nhõm.

Rồi, ánh nhìn của Darkness lập tức chuyển sang nghi hoặc.

“Nè, cô nương, cái liếc mắt đó là ý gì hả? Cô nghi ngờ tôi sao?”

“Tôi không thể khiến mình tin là anh sẽ nói mấy thứ như ‘vì thế giới và người dân’... Mà tốt thôi, một khi ta đến lâu đài Elroad, cả lũ có thể nghỉ ngơi một chút. Dù gì thì, cũng không cần phải gặp họ ngay sau khi đến. Trước hết ta sẽ dành 1 ngày để nghỉ ngơi. Mọi thứ còn lại để sau đó đã.”

Như cố động viên tôi, Darkness nở 1 nụ cười hiền hậu...

.....Ah, hiểu rồi.

Giờ nhớ lại, trước khi lên đường, Darkness và Rain từng lập mưu để tôi uống thuốc ngủ nhỉ.

“Ah, Kazuma Kazuma, nhìn kìa! Ta có thể thấy Elroad rồi này!”

“Ahahahahaha! Chính là nó! Tôi đã luôn muốn được đến đây, tới cường quốc của các casino, Elroad!”

Mấy đũa sau lưng tôi đang hăng lên.

Nghe giọng của mọi người, Darkness và tôi cùng nở nụ cười nghi hoặc.

Ghi chú

[i] お待ちしておりました: câu này có hai nghĩa. Một nghĩa như trên, nghĩa còn lại là ‘Em đã đợi anh từ lâu lắm rồi’

[ii] Thần Lăn Điền Kinh

[iii] Mandrake là loài cây ma thuật có rễ mang hình dáng giống con người. Mandrake xuất hiện trong phần phim Harry Potter và Phòng chứa bí mật.

[iv] Là một vai diễn trong Manzai, thể loại hài kịch truyền thống của Nhật. Xem thêm tại <https://en.wikipedia.org/wiki/Manzai>

[v] Lời của thằng Trans từ Nhật sang Eng: Cha-han là com chiên, còn gyoza là loại bánh bao nướng hình trăng lưỡi liềm. Tương tự với ‘chirimendonya’, Iris chỉ đơn giản là lặp lại những gì Kazuma nói mà chẳng biết chúng là cái gì cả, thế nên tôi để chúng bằng romaji.

Chương 3:

Hãy trưng trị tên hôn phu xác xược này!

Phần 1

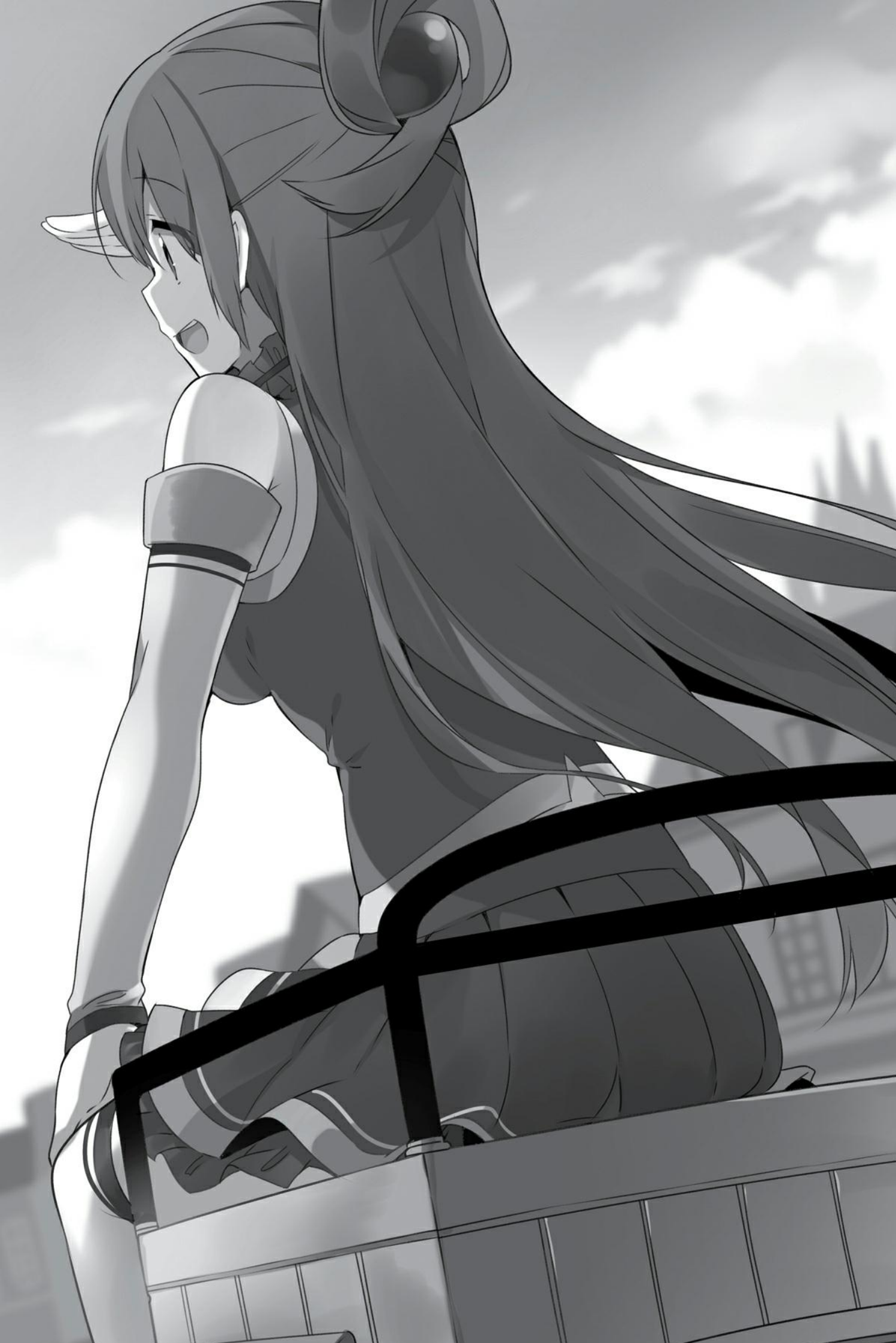
Đây là cách những nơi khác gọi quốc gia này.

Cường quốc của những casino, Elroad.

Đặt chân đến thủ đô của nước láng giềng Elroad, chúng tôi bị choáng ngợp bởi sự nhộn nhịp và các hoạt động trên đường phố.

“Nè Kazuma, lượng người ở đây xấp xỉ cỡ Axel hồi lễ hội đó, họ kiếm chường này người ở đâu nhỉ!”

Xe ngựa của chúng tôi tiến lên dọc trục đường chính với tốc độ như đi bộ, và Aqua, đứa đang háo hức cả lên sau khi thấy cơ ngơi là người, đã lách lên chỗ ghế lái. Nhỏ đảo mắt ra khắp nơi trong khi nhặng xị cả lên, rồi tự cười khúc khích mỗi khi có người đi ngang.

“Nè Aqua, chúng ta đang bí mật di chuyển đó, thế nên cô đừng có thu hút sự chú ý nhiều đến thế được không hả? Đừng quên ta tới đây để làm gì được chứ?”

Tôi nhắc lại với cô ta để đề phòng, nhưng Aqua đã dán dính mắt vào mấy quầy hàng ven đường rồi.

Nhưng không phải tôi không hiểu cảm xúc của nhỏ này.

Lấy Nhật Bản ra để so sánh thì, tôi có thể nói nơi này bận rộn như ngã tư đi bộ ở Shibuya.

So với Trái Đất, dân số của thế giới này có hơi hụt một chút.

Nếu ở đây vẫn có nhiều người thế này mặc cho việc đó thì, có nghĩa là...

“Đây là một chiến dịch quảng bá để khiến thủ đô trông như vô cùng tấp nập bận rộn. Nhìn xem, có thấy tên ở góc đường kia không? Tôi khá chắc anh ta mới quẹo một vòng và quay lại, có nghĩa là anh ta chỉ là một diễn viên thôi. Tôi khá chắc là anh ta được thuê để đi loanh quanh vô nghĩa như thế đấy.”

“Như mong đợi từ kỹ năng quan sát của Kazuma-san. Tôi cũng thấy hơi lạ nữa đó nha, ý tôi là, nếu cảnh này là thật thì, không phải nơi đóng đô của ta, Axel, chả khác gì một vùng quê hẻo lánh sao?”

Trong khi Aqua và tôi trò chuyện rôm rả, Darkness trông như vừa đỏ mặt lên một tí.

“Hai người làm ơn ngưng nói nhảm và im lặng chút đi. Tôi không chịu nổi việc bị xem như một kẻ hai lúa đâu.”

Mà, cũng trách được nếu Darkness nghĩ chúng tôi là đám hai lúa nhí.

Dù sao thì, mấy gian hàng trên đường toàn mấy món ăn tụi tôi chưa thấy bao giờ, còn mấy thương nhân và chủ quán thì cứ lên giọng mãi vì không muốn bị người khác lấn át.

Cũng có vẻ là chỗ ở của cả lũ đã được lo liệu từ trước. Cỗ xe của chúng tôi dừng chân ngay trước một tòa nhà khổng lồ nhìn ra đường cái.

“Giờ thì, đây là khách sạn được chuẩn bị cho chúng ta. Mọi người nên về phòng dọn hành lí đi. Iris sẽ gặp hoàng tử vào sáng mai, thế nên hôm nay, ta có thể tranh thủ đi ngắm cảnh và nghỉ ngơi sau chuyến đi.”

Sau khi để xe ngựa lại cho một nhân viên khách sạn, Darkness đã giải thích như vậy.

Trong khi cả nhóm đều hào hứng, Iris lắc đầu.

“Em cần chuẩn bị cho cuộc gặp ngày mai... vì đây là lần đầu em gặp vị hoàng tử đó, em có hơi lo một chút. Có lẽ đó là lý do giờ em hơi stress. Em sẽ nghỉ lại khách sạn, thế nên mọi người cứ tự nhiên đi ngắm cảnh đi ạ.”

Nói đoạn, em ấy lấy hành lý của mình.

“Iris-sama, không phải em rất mong chờ chuyến đi này hay sao? Vì bọn này là vệ sĩ của em nên là, để em lại thế này có hơi...”

“M-, Mọi người không thể làm vậy! Xin hãy đi và thư giãn đi ạ. Vì ta đã đi một quãng đường dài tới đất nước của casino này rồi, em sẽ

không yên tâm nghỉ ngơi được nếu mọi người phải ở mãi trong khách sạn vì em đâu!”

“Coi nào Darkness, Iris đã nói vậy rồi, thế nên ta hãy cùng đi xả stress và thư giãn ha được không?”

“u..... R, Rồi...”

Khi Iris nở một nụ cười thân thiện, Darkness, người vẫn còn lưỡng lự khi bỏ em ấy ở lại, có vẻ đã bị thuyết phục bởi quyết tâm giấu kín nhưng vô cùng mạnh mẽ trong ánh mắt Iris, và ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi sắp đặt hành lý trong phòng mình—

“Casino! Tới mấy casinos trước đi! Sau khi thắng lớn, ta có thể lấy tiền làm một bữa linh đình! Tôi cá là ở đây họ cũng có bán mấy món sake đắt tiền nữa đó!”

“Không, ta nên tới tiệm vũ khí và áo giáp trước chứ! Em chắc ta sẽ tìm ra một cây trượng siêu mạnh hợp với em mà!”

Chúng tôi lập tức xuống đường.

“Mmp, có thật sự ổn khi ta để Iris-sama một mình như thế không...”

Chỉ Darkness là còn hơi khó xử.

Với tôi, có vẻ là Iris rất mong cuộc gặp lần này thành công.

Để chuẩn bị cho ngày mai, con bé gác chuyện đi chơi lại. Ngay lúc này đây em nó chắc cũng đang một mình tập thử cuộc gặp trong đầu.

Mà giờ tỏ ra lo lắng quá cũng chỉ tổ phản tác dụng thôi. Chút nữa tôi sẽ đi mua cho em ấy một món quà vậy.

Tuy nhiên, kể cả tôi có nói thế thì...

“Như mọi khi, hai người chả bao giờ đồng ý về thứ gì được nhỉ. Vì đã tới đây rồi, hay ta đi thăm quan xung quanh trước đi? Có rất nhiều thứ để xem hồi ở Làng Hồng Ma, thế nên tôi chắc là ở thị trấn này cũng...”

Sẽ có rất nhiều thắng cảnh độc lạ, dĩ nhiên rồi.

—Ngay khi tôi định nói thế.

“Oho? Mấy em mạo hiểm giả mới đẹp làm sao. Nè, onee-san tóc vàng kia ơi, sao không bỏ thẳng chân ngắn ấy đi và lại đây với tụi anh nào?”

“Đúng thiệt, họ đẹp thiệt đó! Mà tao thích onee-san tóc xanh kia hơn!”

“Còn tao là cô bé tóc đen mắt đỏ xinh gái kia ...”

Ngắn gọn thì, chúng là một đám ba người trông khá nông cạn và phóng khoáng.

Nhìn bề ngoài thì, chúng hơn tôi khoảng một-hai tuổi.

Mặc trang phục đặc trưng của một thành phố lớn, cả ba nhìn sang chúng tôi với nụ cười khả ố trên mặt.

Dáng vóc của chúng hơi tệ, nên chúng cho ta cảm giác một đám được cưng chiều tới thành phố chơi ấy.

Còn về phần ba người đồng hành vừa bị chúng gọi thì ...

“”””?”””””

Họ nhìn quanh, tìm những cô nàng giống với những gì lũ kia vừa nhắc đến.

...Cuối cùng, bọn họ cũng nhận ra mấy gã này nói về mình.

“”””!”””””

Cả ba bắt đầu hành xử bối rối và rất đáng nghi.

Darkness vội quay lưng và nghịch tóc, còn Megumin thì bắt đầu phủ bụi – đã tích tụ trong chuyến hành trình – khỏi áo choàng.

Và rồi Aqua mở mồm.

“Nè mấy anh đằng kia, mấy anh mới bảo tụi tôi xinh hả? Mấy anh mới nói chúng tôi đẹp hả? Nói lại lần nữa đi!”

.....

Là do không có thanh niên nào ở Axel đủ nhân từ để nói thế với đám đó sao.

Vậy tôi đoán họ cũng muốn người ta lâu lâu khen dung mạo của mình nhỉ ...

Nhìn cảnh cả lũ sốc khi bị nhầm là mấy cô nàng xinh đẹp hạng nhất, tôi khóc mất.

“Eh.... Mấy onee-sans rất đẹp và ừm... mấy cô có muốn đi với tụi này không, um...”

Một thanh niên lên tiếng. Thế ra đám đó mới là bên bị sốc bởi phản ứng của Aqua à?

Nghe xong, Aqua và cả hội chụm lại thành một vòng tròn.

Và rồi, cả đám bắt đầu họp nội bộ.

Cuối cùng, Megumin – có vẻ là đại diện cho cả ba – bước đến.

“Về cơ bản, ba người các anh đang nói là – ‘Nếu các anh có thể đi hẹn hò với một cô nàng siêu đẹp gái như em và hai cô nàng xinh đẹp này, bọn này sẵn sàng đặt cược tất cả tài sản và mạng sống của mình. Thế nên, sao ta không đi hẹn hò em nhỉ?’ – Ý mấy anh là thế phải không?”

“““Không đến thế đâu.”””

Cả ba lập tức phản pháo.

.....!

Tôi nhận ra.

Tôi đã nhận ra.

Đây là thủ đô của vương quốc tài chính, quốc gia của các casino.

Dĩ nhiên, tôi muốn được đi đây đó xả stress.

Nhưng nếu ba cô nhóc phiền phức này theo tôi thì sao?

Nghĩ đi Satou Kazuma, nghĩ đi. Còn lâu ba đứa này mới không gây chuyện.

Và cuối cùng, gánh nặng giải quyết mấy vụ đó sẽ đổ hết lên tôi.

Tuy nhiên nếu không phải là tôi ở đó khi vấn đề xảy ra, mà thay vào đó, là ba gã này thì sao,?

.....

“Nè... Lẽ nào tụi mình lỡ hốt phải một đám có vấn đề không?”

“Oi... không phải hơi tệ rồi sao? Chúng ta tới tận đây để ngắm cảnh, nhưng không phải ta đang vung tay hơi quá với ván này sao?”

“K-, Không, nhưng dù họ có hơi kì quặc, họ đẹp đến THỂ đấy, tụi mày à?”

Khi ba gã bắt đầu bàn bạc, bọn Aqua đi lại chỗ tôi.

Bộ mặt chiến thắng đầy tự phụ của họ làm tôi hơi bị khó chịu rồi à.

“Nè Kazuma, anh tính sao đây? Tôi thấy hơi lưỡng lự trong vụ này đó? Tôi được gọi là một cô nàng xinh đẹp, và họ còn muốn hẹn hò với tụi tôi nữa. Dù vậy Kazuma, việc bị gọi là ‘nhàm chán’ bởi họ chắc anh cũng quen rồi nhỉ, đúng không? Mà, tôi mong anh sẽ nhận ra rằng quả là một phước lành khi được chung nhóm với những cô gái xinh đẹp như bọn tôi, vì nếu không thì, những đồng đội quan trọng của anh có thể đi theo mấy gã này đó anh biết không?”

“Cứ triển đi.”

“Eh”

Nghe tôi nói ‘triển đi’, không chỉ hội Aqua, mà cả ba gã kia cũng đứng hình.

“...Uhm, nè Kazuma. Vừa nãy, chuyện gì...”

Sự bất an hiện ra trong giọng của Aqua.

Mấy người này đều là mạo hiểm giả cấp cao cả nhĩ.

Tôi không nghĩ khả năng của họ thua vài ông anh bình thường này đâu nhỉ. Dù sao thì, tôi cũng chả có quyền gì về người mấy gã này chọn đi hẹn hò cả.

Đúng hơn là, tôi đã đẩy hội đó sang cho lũ kia trong hôm nay rồi. Tôi vui vẻ nói.

“Tôi nói là ‘cứ triển đi’. Ý tôi là, tôi cũng có phải mẹ mấy cô đâu. Tôi không muốn tốn cả ngày trông trẻ đâu. Tôi thà dành thời gian thư giãn còn hơn. Tôi thật sự không nghĩ lâu lâu muốn làm thế là có tội lỗi gì đâu.”

“““Huh-””””

Nghe mấy lời bất ngờ của tôi, hội Aqua phát ra một tiếng kì lạ.

“...Oi, gã ta mới nói ‘trông trẻ’ phải không?”

Nghe đoạn, một gã trong bọn kia lẩm bậm.

Và, Megumin, với điệu bộ có gì đó hơi lúng túng—

“Chờ đã Kazuma, tự nhiên anh lại nói gì thế hả! Nghe cho kĩ nè, được chứ? Tôi sẽ... Không, bọn tôi sẽ đi chơi bời với mấy tên này đó. Anh không thấy ghen tị hay buồn rầu gì sao...?”

“Một chút cũng không.”

“Anh nói cứ như không có gì xảy ra hết sao!”

Megumin có vẻ hơi sốc. Mà, cả hai lâu lâu lại có vài khoảnh khắc tuyệt mỹ, nhưng có phải chúng tôi đang hẹn hò hay gì đâu nào.

Đằng nào thì, tôi cũng chả có quyền nói gì cả vì mấy thứ tuôn ra từ mồm tôi toàn là Iris với Iris thôi mà nhì.

Rồi, Darkness từ tốn đặt tay lên vai Megumin.

“Chờ đã Megumin. Em cũng nên biết tên này là loại hay dối lòng chứ, phải không nè? Fufu, phải, cậu ta hẳn là loại tsundere cổ điển rồi.”

Rồi cô ta trưng ra một nụ cười khả ố về phía tôi.

“Nè Kazuma, trong mấy trường hợp thế này sao anh không thật thà chút đi? Anh sẽ được đi chơi với một mỹ nữ như tôi, người lúc nào cũng bị tán tỉnh thế này đây anh biết không? Có muốn thử khoác tay với tôi không? Anh còn có thể “vô tình” huých được vếu tôi nữa đó...”

“Tôi xin kiếu. Ý tôi là, cơ thể cô toàn cơ bắp là cơ bắp với lại ngực cô chắc cũng cứng không thua thép đâu.”

“Ehh-!?”

Bơ đi Darkness, người có vẻ vừa bị sốc nặng, mấy gã kia lại hội ý riêng.

“Oi, tụi mày nghĩ sao? Thằng ấy tỏm thì tỏm thật, nhưng tao không thể không thấy thôn thốn trong vụ này.”

“Ngừng thôi. Vì chúng ta tới để tham quan, tao nghĩ tốt nhất là không nên làm gì kì quặc...”

“M-, Mày nói đúng. Người xưa có câu ‘Đã qua rồi thì cho qua luôn... thế nên bỏ cuộc thôi... ah, dù là họ đẹp thiệt, tiếc thật.... U-, Ừm! Bọn tôi có nơi cần phải đi...”

Trước khi ba tên kia kịp thoát, tôi mạnh tay kéo chúng lại.

“Mấy anh nói muốn đi hẹn hò với đồng đội của tôi, phải không?”

Nghe tôi nói, một tên trong bọn nhú mày, và di chuyển để đẩy tay tôi ra...

...Nhưng không có tác dụng.

“Hả? Ah-... O-, Owowow...! À, tôi xin lỗi, tôi chém hơi lỗi. Là lỗi bọn tôi khi thử cưa bạn cậu ! Là lỗi của tôi khi bảo cậu chán ngắt! Bọn tôi xin kiểu trước đây nên là -!”

Tôi là một mạo hiểm giả có cấp độ tương đối.

Vì chỉ số của tôi đã lên, sức mạnh của tôi sẽ không thua một người thường được.

“Không không, không sao đâu, mọi chuyện ổn cả mà. Ba cô nàng đồng hành cùng tôi đúng là đẹp thật nhỉ? Ừm, ừm, tôi hiểu mà, rất hiểu.”

“H-, Huh...”

Ba tên ấy nhìn tôi như thể tôi là một gã kì quặc đáng ngờ, và không thể dấu đi sự lo lắng.

Nói bằng giọng khẽ, tôi tiếp tục.

“Mấy chú thấy onee-chan tóc vàng mặc giáp kia chứ? Cô ta không có giáp còn tuyệt hơn nữa đó nha? Ý tôi là, nhìn vòng eo đấy đi mấy chú!”

Nghe tôi nói, cả lũ nuốt nước bọt.

Tới cả ba tên, tôi tiếp tục.

“Còn onee-chan tóc xanh kia thích uống sake lắm đó? Nếu mua cho cô ta rượu, cô sẽ vui lắm luôn đó.”

Và rồi, tôi nhìn thẳng vào mắt cả ba, và lên tiếng.

“Còn cô bé tóc đen thì... Ừm, mấy chú biết không, con bé có nuôi mèo, thế nên hẳn cô nhóc cũng thích mấy thú dễ thương lắm. Cô nàng chắc sẽ vui nếu mấy người đưa em tới mấy chỗ có thể xem vài con thú dễ thương đấy.”

Cả ba tên đồng loạt gật đầu.

“““V-, Vậy, bọn này xin được nhận lòng thành của anh.....”””

Quay mặt khỏi ba tên kia, lúc này đang cười khúc khích với nhau trong khi thái độ cũng dịu hẳn, tôi vẫy tay ‘tạm biệt’ Aqua và đồng bọn.

“Vậy mọi người, hẹn gặp sau nha. Cứ thoải mái vui chơi xả stress cả ngày hôm nay đi nhé? Nói thế chứ. Mai đừng có gây thêm rắc rối cho tôi đấy, được chứ? Dù sao thì, hôm nay mấy cô muốn làm gì thì làm mà.”

“““Eh-”””

Nghe tôi nói xong, sự lo lắng của ba thanh niên liền trở lại.

Hội Aqua quay sang nói với chúng.

“Nghe kĩ đây? Chị đây không đem theo tiền đâu, được chứ? Tuy nhiên, Aqua-san đại nhân đây sẽ không nhận sake rẻ tiền đâu đấy rõ chưa?”

Đáp lại, một tên trong hội dùng tay vỗ ngực.

“C-, Cứ để đó cho tôi! Cả ba chúng tôi có nhiều tiền lắm, dù sao thì, họ hàng của bọn này đều thuộc tầng lớp thượng lưu mà. Nếu cần, các cô còn có thể để mọi chi phí trong thành phố này lại cho bọn tôi nữa là!”

Hắn nói rồi.

Tôi, người đã nghe thấy rất rõ ràng—

“Vậy thì, mọi người, xin cứ tận hưởng đi nhé. Tôi cũng sẽ đi thư giãn đây, thế nên xin để họ lại cho ba người, Đừng thử bỏ rơi bạn đồng hành của tôi, hay trốn tránh trách nhiệm đấy, được chứ?”

Nói đoạn, tôi quay lưng đi...

“C-, Cậu còn tính đẩy mong đợi của tôi đến đâu nữa chứ ... Cái lúc cậu trông như không giả vờ gì cả, hay đúng hơn là, nói một cách hoàn toàn nghiêm túc, thật sự tôi không chịu nổi. Tôi không thể không thấy lạnh cả gáy được... Đây chỉ lại là một trò đùa của cậu nữa thôi phải không? Chỉ là giả bộ thôi, đúng không? ...Nè, mấy anh, chỉ để cảnh báo thôi, nhưng đừng có thử làm gì kì quặc với tụi này đấy. Bằng không, chả ai biết cái gã được gọi là “tên thô thiển” ở thị trấn khởi đầu, Axel, sẽ làm gì các anh đâu?”

“““Eh””””

Darkness vừa nói vài thứ khá vô lễ về tôi ở sau lưng.

“Phải đó. Xét thái độ đã cho phép ảnh bỏ rơi những mỹ nhân yếu đuối chúng tôi không ngần ngại, mấy anh nghĩ hắn là loại người gì nào? Nếu không lo cho tụi này chu đáo, anh ta sẽ ra tay đó. Trông thế

Đây là lần đầu tôi ra nước ngoài từ khi tới thế giới này. Không những thế, đô thị này khiến mấy thị trấn tôi từng tới không khác gì mấy vùng quê.

Tôi, tại vương quốc Elroad—

“Kết thúc rồi! Nhận lấy!”

“Đùa saoooo!”

“OOOOHHH-!”

Tham gia một giải bài vào những giây cuối, giờ tôi đang đều đặn thăng hạng.

“Hắn là thần thánh phương nào thế?”

“Tôi chưa gặp hắn bao giờ, nhưng không lý nào một kẻ lão luyện thế này vô danh!”

Quan sát chuỗi thăng của tôi từ xa, đám khán giả bắt đầu nhốn nháo.

“Đường tấn công mãnh liệt và không khoan nhượng ấy... không phải anh giống ‘Katarina quân Đen’ trong lời đồn lắm sao?”

“Sao, huyền thoại đó ư!? Không, nghe bảo ‘Katarina quân Đen’ là nữ mà...”

‘Katarina quân Đen’ là kẻ quái nào?

“Khoan, nhìn cách cậu ta dùng bài bẫy đi. Cậu ta có thể là ‘Kroad Kẻ Toan tính...”

“Phải. Tôi không nghĩ ra ai khác ngoài ‘Kroad Kẻ Toan tính’ lại dùng bẫy theo cách đó cả...”

Vâng, nhưng ‘Kroad Ké Toan tính’ là tên quái nào?

Đây là dị giới nơi những mạo hiểm giả nổi tiếng có các biệt danh.

Nên chắc cũng không lạ gì khi các tay chơi nổi danh cũng có danh xưng.

Hồi ở bên kia, đám cày game online chung với tôi cũng gọi tôi bằng mấy tên kiểu đó.

Ờ, ‘Thằng khốn ăn may Kazuma-san’ với ‘Chúa tể loài Linh Cầu Kazuma-san’(Trans: Kill-steal ấy :v) hay vài cái tên tộm lộm khác...

...Trong khi tôi mãi suy nghĩ, một quý cô đến trước mặt tôi.

“Cậu là đối thủ của tôi sao? Fufu, tôi chưa thấy cậu bao giờ cả. Trông thì cậu có vẻ rút bài rất giỏi, nhưng đây không phải là trò chỉ cần may mắn là thắng được đâu đấy? Phải, nó là một trò chơi của mưu trí và chiến lược. Cậu có thể hạ đám lâu nhâu chỉ bằng may mắn, nhưng đối mặt với tôi— kẻ đã có biệt danh — cậu sẽ sớm nhận thất bại thôi.”

Tôi sẽ không nói mấy thứ như ‘Không phải mang biệt danh thì ngại lắm sao?’ hay mấy câu phản pháo chuẩn men khác đâu.

Dù sao thì, tôi, là một bài thủ, cũng lâu rồi mới thấy phần khích thế này.

“Chuỗi trận thắng của cậu sẽ kết thúc tại đây, bởi tay ‘Marinaise Tường Sắt này’.

Marinaise Tường Sắt.

Bà chị trông rõ ràng là lớn tuổi hơn tôi ấy, công bố biệt danh của mình không chút xấu hổ, nở một nụ cười táo tợn, và rút bài—!

—Trong khi đi dạo dọc đường và nhìn sang khung cảnh mới mẻ xung quanh, tôi phát hiện một nơi chốc chốc lại vang lên tiếng hò reo. Trong một khắc tò mò, tôi tiến vào trong căn nhà.

Sau khi nhìn quanh với tư cách khán giả một lúc, tôi nhận ra trò card game họ đang chơi khá giống một trò khá nổi mà mình hay chơi, và quyết định tham gia ngay trước giờ G.

Những người Nhật bị chuyển đến thế giới này hẳn đã truyền bá nó.

Là một người yêu thích và có chút kinh nghiệm; ngoài bộ cơ bản, tôi cũng mua cả vài cái premium pack để bóc vài card hiếm.

Tôi, kẻ đã tạo ra một bộ bài đây tai tiếng và kinh tởm và bị cấm luôn ở Nhật—

“—Lượt ta! Lượt ta! Mãi mãi và mãi mãi sẽ là lượt của mình ta thôi!!”
(Trans: Cái này nghe quen quen :?)

“Ác quỷ! Gã này là thứ gì vậy? Combo quà tàn bạo! Kết quả đã định luôn rồi!”

“Overkill cũng vừa vừa thôi chứ! Sao hẳn phải cố tiếp tới thế chứ! Không phải người thắng đã quá rõ ràng sao!?”

“Oi, ‘Marinaise Tường Sắt khóc rồi kìa! Ai ngăn hẳn lại đi!”

Quay lưng lại phía khán giả, tôi tiếp tục đắm chìm trong game đây hoài niệm này.

“Xin hãy kết thúc đi mà. Tôi xin lỗi vì ban nãy đã xác xược mà.”

Onee-san mà tôi đã kết liễu mà không cho chị ấy làm gì cả, khóc mếu máo xin lỗi.

“Trận đấu tuyệt lắm. Lần sau lại tiếp nhé.” (Câu này Kazuma chép của Judai/Jaden bên GX ý)

“Không bao giờ. Làm ơn tha cho tôi đi.”

Tôi tính xin bắt tay sau trận đấu, nhưng thay vào đó, lại được dúi đầy tiền cược cho trận đấu này.

Phải, đây là đất nước của các casino, Elroad.

Kể cả một trò chơi đơn giản cũng sẽ dính đến cò bạc.

Sau khi bà chị kia đi, tôi khí thế hét lên với mọi người trong căn nhà.

“Người tiếp theo!”

—Vài tiếng sau.

Sau chuỗi thắng không hồi kết, tôi rời căn nhà, và đến nơi tiếp theo.

Tôi không có điểm đến cụ thể nào cả, nhưng khám phá một thị trấn chưa biết khiến tôi hào hứng cả lên.

Trong khi lắc lắc chiếc túi – giờ – có thể xem là khá nặng trong sung sướng, tôi bắt đầu thấy hơi đói. Thế là tôi quyết định tìm một cửa hiệu phù hợp xung quanh—

“Kyaa-! Ai đó giúp với—! Có người sắp biến thành xác ướp trong bể tắm cát rồi! Có ai dùng được phép hồi phục không ạ!?”

Thấy một hiệu pasta, tôi quyết định dừng lại ăn trưa.

“Kính chào quý khách, ngài đi một mình ạ? Nếu là vậy, xin hãy lựa chỗ mình thích ngay quây ạ—”

Ngồi chỗ cạnh quầy bar được người hầu bàn chỉ đến, tôi gọi vài món thích hợp.

Trong lúc thông thả chờ món của mình, giọng nói vài gã ở một bàn gần đó bang lên.

“Chà, hôm nay quả là một ngày bội thu! Uống vì Elroad!”

“Chú nói phải. Với cảnh kinh doanh tiến triển thuận lợi thế này, việc gì có vẻ cũng chạy ngon lành cả. Ta đã lo khi nghe tin bệ hạ sẽ lên đường công du ngoại giao một thời gian dài, nhưng mèn ơi, không phải hoảng tử được việc hơn chúng ta nghĩ sao?”

...Hm?

Tôi nghe bảo nước này đang gặp khủng hoảng kinh tế mà. Họ bảo “kinh doanh thuận lợi” là sao nhỉ?

Nghe về gã hoàng tử ngốc ấy cũng làm tôi chú ý nữa.

“Nhưng ông biết không, lý do công việc của chúng ta trôi chảy chắc thật ra là nhờ sự quản lý của thủ tướng-sama. Dù gã hoàng tử ngốc ấy có tiếng nói cuối về vấn đề chính trị, tôi nghe bảo hấn chả làm gì ngoài ăn chơi cả ngày.”

“Thay vì Uống vì Elroad, chúng ta nên uống vì ngài thủ tướng-dono nhỉ!”

“““OOH, Uống vì ngài thủ tướng—!””””

Theo những gì họ nói, người điều hành việc chính trị ở đây là thủ tướng sao?

Nói cách khác, thế nghĩa là người cắt viện trợ là thủ tướng luôn sao?

Cơ mà, đức vua không ở trong nước sao?

Dù tôi nghe bảo hoàng tử cũng trạc tuổi Iris, hoàng tộc tuổi này đã buộc phải tham gia vào các vấn đề chính trị rồi, đúng không nhỉ?

Hồi bằng tuổi Iris, tôi toàn bị bố mẹ mắng vì mãi lo chơi game... —

Sau khi rời cửa tiệm, tôi bắt đầu nghĩ về Iris, người tôi đã bỏ lại khách sạn. Thế là tôi quyết định mua một món quà.

Tôi chả có gợi ý nào về mấy thứ Iris thích.

Tôi có cảm giác em ấy sẽ thích bất cứ thứ gì mình mua cho, nhưng không đời nào tôi dám mua mấy món rẻ tiền tặng công chúa một nước được...

“Này, hình như đang có một nghệ sĩ xuất chúng trong Masheran đó!”

“Masheran? Ý anh là cái cửa hiệu siêu cao cấp, Masheran ấy hả? Anh cũng biết nghệ sĩ rong thì sao có cửa vào đó mà?”

“Cứ theo tôi cái đi! Có vẻ cô ta đang thoải mái dùng đồ trong tiệm làm đạo cụ đấy!”

Tôi thấy có người phóng vụt ra từ một cửa hiệu nhỏ xinh nọ, và vô ý đảo mắt về phía bảng hiệu.

Có vẻ là một hiệu bán phụ kiện. Tôi bước vào tìm kiếm một món dùng được làm quà.

“Kính chào quý khách.”

Người duy nhất bên trong là một ông chủ không mấy thân thiện, vẫn cứ thế ngồi sau quầy đọc báo.

Nhìn quanh quẩn, tôi thấy đủ loại phụ kiện nhỏ nhắn từ vòng cổ thủ công cho phái nữ đến những chiếc vòng tay rắn chắc cho cánh đàn ông.

Liếc sang phía quầy, tôi thấy đủ loại trang sức trông-có-vẻ-cao-cấp-hơn sau lớp kính.

Tôi sẽ chọn đại một món phù hợp trong đó vậy.

Thế là, tôi bắt đầu tìm món gì đó hợp với Iris...

“Uwoah-!? C-, Cái gì vậy, động đất sao!?”

Lờ đi tiếng hét của ông chủ tiệm hòa với tiếng nổ từ bên ngoài, tôi chợt nhớ là—

Khi đột nhập vào lâu đài lần trước, tôi đã chôm nhâm nhẫn của Iris.

Dù vẫn cẩn thận giữ nó, tôi vẫn lo không biết có nên trả lại hay không.

Phải rồi, một chiếc nhẫn!

Dù cũng chả có quyền nói gì nhiều vì từ đầu người chôm nó đúng là mình, tôi sẽ thấy tệ lắm nếu không làm gì đó mất.

Có thể nó là một chiếc nhẫn khác, nhưng ít nhất tôi cũng muốn cho em ấy một cái dùng thay thế tạm.

Quyết định vậy đi, tôi sẽ mua tặng em ấy một chiếc nhẫn.

Giá nào thì, tôi cũng sẽ mua chiếc nhẫn đắt nhất ở đây. Tuy nhiên, nhìn khắp quanh hộp kính, tôi cũng không thấy chiếc nhẫn nào cả.

“Ông chú, ông có bán nhẫn không ạ? Càng đắt càng tốt.”

“Nhẫn sao? Chúng tôi không bán mấy thứ cao cấp vậy đâu, cậu biết đấy? Cùng lắm thì, có loại dành cho trẻ em đằng kia kia.”

Ông chủ tiệm vừa bị giật mình bởi vụ nổ chỉ về một góc tiệm.

Đặt ở đó, là nhẫn giá cỡ vài trăm eris một chiếc.

Thứ này hợp với một công chúa không trời?

Nói mới nhớ, tôi chỉ vừa mới đến nơi này, nên là cũng chả biết hiệu trang sức cao cấp nào cả. Giờ phải làm sao đây?

A, đúng rồi.

Giờ tôi chỉ mua tạm thứ này thôi, rồi sẽ đưa nó cho em ấy nếu không tìm được món nào khác.

“Ông chủ, cho cháu mua một chiếc nhẫn trong mớ này!”

Cho nhẫn vào túi, tôi rời cửa hiệu—

Phần 3

“A, anh về rồi sao. Vậy, đi thăm quan thế nào?”

Xế chiều, tại nơi chúng tôi tách ra hồi trưa—

Khi tôi quay lại, đồng đội tôi đã đứng đó đợi sẵn.

Aqua ngồi ôm gối trên nền đất, đang vô tư lăn qua lăn lại, trong khi Darkness có một vẻ mặt hoàn toàn thỏa mãn trong khi một bầu không khí ảm áp tỏa ra từ người cô nàng.

Về phần Megumin, hiện đang được công bởi Darkness, trông bộ có vẻ khá thoải mái.

Về ba tên đóng vai trò hộ tống...

Trước hết, một người đã mất tâm.

Một tên khác đang đứng chết trân, và nhìn đăm đăm về phương xa với vẻ mặt tối sầm. Còn về gã cuối cùng, anh ta đang ngồi trên sàn, ôm quàng lấy tay mình, và tự lẩm bầm gì đó như đã bị gì đó ám ảnh cả đời.

Tôi không thật sự muốn nghe đầu đuôi vụ này đâu...

Đã nhận ra cảm xúc của tôi chỉ từ biểu cảm khuôn mặt, Megumin nói.

“Kazuma, em biết anh không muốn nghe, nhưng em nghĩ anh nên biết thì hơn.”

“...Rồi rồi, nghe thôi.”

Thiệt hết cách...

Tôi liếc sang Darkness, người trông như đang có tâm trạng tốt.

“... Ừm, trước tiên, hãy nói về người không có ở đây. Khi nghe báo chúng tôi chỉ vừa tới đây, anh ta nói, ‘để giải tỏa stress sau một chuyến đi dài, trước hết chúng ta nên đến một trung tâm chăm sóc sức khỏe cao cấp, sẵn dành thời gian tận hưởng bản thân ở đó luôn nhỉ.’”

Oho.

“Khi anh ta dẫn cả hội đến trung tâm, tôi để ý thấy họ có loại bồn tắm cát yêu thích của mình. Khi tắm cát, anh sẽ nằm xuống sàn nhà trong khi mặc một thứ gọi là YU-KA-TA, rồi họ sẽ chôn chúng ta trong cát nóng. Nó quả là một trải nghiệm tuyệt vời, nhưng... vì lý do gì đó, gã đó vô ý theo sau tôi và thử tắm cát luôn. Sau đó anh ta còn nói ‘Được rồi, tôi sẽ ở trong này lâu hơn cả Darkness-chan, và cho mọi người thấy sự gan dạ và ngẫu lòi của tôi!’, thế nên tôi cũng vô thức nghiêm túc một chút...”

“Tối lúc tôi nhận ra, anh ta đã gần như trên bờ vực của cái chết rồi. Máy nhân viên ở đó, cũng đã để ý và đưa anh ta đến bệnh viện rồi.”

...Hiểu rồi, ra là thế nên mới có một thanh niên mất tích.

Tiếp tục, tôi đảo mắt sang gã đang quàng tay quanh gối.

Khi đó, Megumin lúng túng lảng đi.

“...Uhm, vâng. Thì là, người đó đã nói ‘Tôi sẽ đưa mọi người đến chỗ này tuyệt lắm’ và đưa cả nhóm đến một con suối nằm ngoài thị trấn ... Rồi sau đó anh ta cứ ‘Nhìn này, em thấy sao? Đây là một nơi ngắm cảnh nổi tiếng của thành phố, gọi là khu vực sinh sản của vịt củ hành. Chúng trông thật dễ thương nhỉ?’ trong khi tự hào nhìn bầy vịt. Nhân tiện, em cũng nên biết là vịt củ hành là loại quái cho rất nhiều kinh nghiệm đấy, em biết chứ? Thế nên em kiêu, ‘thế sao tôi không dọn sạch chúng cho anh trong một lần bằng phép explosion nhỉ?’ ... Sau đó, anh ta như đã bị sốc dữ dội lắm, và cứ thế cho đến giờ luôn...”

Ý anh là, anh ta dẫn em đi xem một bầy vịt đẻ rồi thấy em cho nó bay tụi nó đi ngay trước mắt mình đấy.

Tôi lảng mắt khỏi tên đang run cầm cập liên hồi, và nhìn sang Aqua, người cứ bảo ‘Tôi không có làm gì sai hết mà’.

... Tôi có cảm giác trò của con này là thốn nhất trong cả ba.

“Uhm, còn về Aqua, anh thấy đó...”

Trong khi Megumin vẫn không biết nói sao, tên im lặng vì hết xí quách này giờ, can đảm đứng dậy.

“Sau khi xin quắc cần câu ở cửa hiệu cao cấp nhất ở đây, bà chị này đã nói ‘để tôi cho cậu xem một trò tuyệt cú mèo luôn hen!’ rồi tự tiện dùng đồ trong cửa hàng để làm trò gì đó. Không, màn trình diễn thì đúng là tuyệt thật. Tuyệt cơ mà, anh biết không, ai mà ngờ mấy trò ấy không dùng mảnh gì ngoài ma thuật cơ chứ!? Này, một chiếc piano cỡ lớn đã biến mất hoàn toàn sau khi bị phủ bởi một chiếc khăn mùi xoa đấy anh biết không? Xét kích cỡ thôi, sao có chuyện nó có thể bị giấu trong khăn tay, phải không nào!?”

Nhỏ lại làm một trò kì quặc nữa nhỉ.

Nhưng nhỏ làm tôi tò mò rồi đấy. Hôm nào phải kêu con nhỏ này làm thử coi mới được.

“Sau đó, cửa hiệu cao cấp ấy đòi tiền thiết bị và cây piano được dùng khi diễn anh thấy đó Và rồi, trại nuôi vịt... Tôi cũng không muốn xin các cô đây trả hết phần phí đâu, tất cả những gì tôi muốn là xin họ trả một nửa.... Ah! Này chò đã, cứ thế này tôi sẽ bị bố mẹ mắng mất! Trả một/ ba thôi cũng được mà...!”

Chúng tôi bịt tai và bỏ chạy.

Phần 4

“Elroad thế nào ạ? Mọi người có vui không?”

Iris ra đón cả hội khi chúng tôi trở về khách sạn.

“Anh đã tạo ra một huyền thoại mới cho thị trấn này đấy em biết không? Còn về hội này thì, về mặt nào đó, họ cũng đã tạo ra một thứ gì đó rất huyền thoại.”

Iris nghiêng đầu bối rối, nhưng sau khi nhìn biểu cảm của hội Darkness, em ấy quyết định không đào sâu thêm nữa.

Chính lúc đó—

“Giờ thì Iris-sama, mấy hoạt động hôm nay hẳn là đã làm người thấy mệt rồi phải không, sao người không ngủ sớm hôm nay để chuẩn bị cho ngày mai? Để giúp người nghỉ ngơi được thoải mái, tôi đã dặn phục vụ đưa bữa tối của người thẳng lên phòng rồi đấy ạ. Xin hãy nghỉ cho lại sức đi ạ.”

Darkness nói. Cách cô ta nói chuyện có vẻ trịnh trọng hơn mọi khi.

“Không phải giờ đi ngủ vẫn còn sớm sao ạ? Mà, cũng đúng là em muốn chuẩn bị thật chu đáo cho ngày mai, nhưng ...”

Đáp lời Iris, người nghiêng đầu bối rối, Darkness, trông như đang diễn, lộ một vẻ mặt tiếc rẻ.

“Iris-sama, buổi gặp mặt ngày mai của người vô cùng quan trọng. Chỉ hôm nay thôi, thần nghĩ người nhất định phải đi ngủ sớm, thế mới giúp người chúng tỏ vẻ đẹp của mình hết cỡ vào ngày mai được.”

“...Là vậy sao? Em hiểu rồi, vậy thì, em sẽ rút sớm hôm nay vậy.”

Khi Iris quay lưng đi về phòng, em ấy có trộm liếc sang tôi một chút. Rồi, Darkness vỗ tay đánh rụp.

“Được rồi, vậy chúng ta cũng ngủ thôi, dù sao thì, mai ta cũng có một buổi gặp mặt quan trọng mà. Dù tôi cũng thấy còn sớm, nghỉ ngơi khi cần cũng là một phần công việc hộ tống của chúng ta mà!”

—Đây là... chắc là ‘cái đó’ đúng không nhỉ?

Thứ Darkness và Rain đã bàn ở lâu đài, kế hoạch mà Darkness sẽ đánh thuốc tôi ấy, phải không?

Vì đã quen Darkness tới tận bây giờ rồi, còn lâu tôi mới không nhận ra một việc khả nghi thế này.

Tôi, người nhanh chân chuồn về phòng, không có ý định ngủ, và tiếp tục cẩn trọng.

Cô nàng sẽ dùng cách nào để chuốc mình đây nào?

Thẳng thừng nhất sẽ là đập đổ cửa chính rồi dùng vũ lực ép tôi uống luôn.

Tuy nhiên, thế vẫn có nguy cơ tôi phản kháng.

Vẫn còn khả năng nhỏ trộn thuốc vào bữa tối của tôi, nhưng hôm nay cả bọn lại đi ăn ngoài hàng.

Tôi khá chắc cô nàng sẽ tiến hành kế hoạch hôm nay, nhưng sẽ là theo cách nào chứ...

Rồi, trong khi tôi lo lắng cố đọc suy nghĩ của Darkness—

“Kazuma, cậu còn thức không?”

Tiếng gõ cửa hòa trộn với giọng nói của Darkness.

Giờ là 8 giờ tối.

Kể cả ở nơi tục lệ là ngủ sớm rồi dậy sớm như thế giới này, đây vẫn còn là khoảng thời gian rất sớm cho việc ngủ.

“Tôi còn thức đây. Cửa không khóa, thế nên cứ vào tự nhiên nhé?”

Tuy nhiên, cô nàng coi thường tôi quá rồi đấy.

Cô ấy nghĩ tôi sẽ bị thuốc dễ thế à?

Dù không biết cô ta định dùng thủ thuật gì, nhưng vì đang kèo trên, chắc tôi nên quay cô ta chút nhỉ—

...Rồi, mấy ý nghĩ đó cũng lập tức bay ra cửa sổ.

“V-, Vậy sao? Thế thì tôi vào nhé. Tôi có chút chuyện muốn nói với cậu.”

Đó là vì Darkness bước vào trong bộ váy ngủ vô cùng kêu gọi—

—Tiến vào, Darkness đặt một chai sake cỡ lớn lên chiếc bàn giữa phòng.

Kẻ xem nhẹ vụ này là tôi mới đúng.

Phải nhỉ, đối thủ của tôi là một quý tộc, đã quá quen thuộc với các âm mưu và chiêu trò rồi.

Tuy nhiên, có mơ tôi cũng không nghĩ cô nàng lại dùng trò quyến rũ.

“B-B-Bộ-, Bộ váy đó là sao thế? Tôi gần thấy hết mấy thứ đó rồi đấy? Mấy thứ tuyệt đối không nên bị thấy đấy cô biết không.”

“-!?”

Nghe lời phản pháo thẳng đuộc của tôi, mặt Darkness ửng đỏ vì xấu hổ.

Tốt. Ít nhất là, cô nàng trông có vẻ không đủ bình tĩnh để không bị ảnh hưởng bởi lời nói của tôi. Cũng có vẻ cô nàng sẽ không trơ tráo tán tỉnh tôi ra mặt.

“Thật sao? Mà, thế này cũng bình thường mà đúng không? Từng có câu du hành sẽ tháo bỏ xiềng xích của con người mà. Quan trọng hơn thì, đây, sao ta không uống một chút trước nhỉ?”

Nghe những gì tôi nói, Darkness giữ hình tượng mà bật nút chai.

Tiếng xì xèo trầm trầm vang lên cho biết chai rượu chưa bị mở ra từ trước.

Dù gì thì, phần saké chắc sẽ không bị bỏ thuốc.

“Tất nhiên rồi. Vì giờ đi ngủ cũng còn sớm, chắc tôi nên làm tí rượu đưa giấc nhỉ? Cô đã phải mất công đem nó đến tận đây cơ mà.

Nói đoạn, tôi cầm lấy một trong hai chiếc ly Darkness định cho sake vào, và—

“A, không!”

Và thả nó rơi bịch xuống sàn.

Cùng với tiếng kính vỡ, các mảnh vụn bắn ra khắp sàn.

Thấy mặt Darkness dần biến sắc, tôi chỉ tay về phía mấy mảnh vỡ và—

““Wind Breath”” (Hơi thở của Gió)

Tôi dùng phong thuật đưa mấy mảnh kính về một góc phòng.

“...Chậc. Xin lỗi vì vụ này nha Darkness, tôi trượt tay tí.... Mà, vẫn còn một ly phải không nào? Tôi sẽ xuống lầu lấy cái khác, và dặn nhân viên dọn sạch chỗ này vào ngày mai.”

Nói rồi, tôi quay lưng rời khỏi phòng...

“K-, Khoan đã Kazuma. Ý tôi là, ừm... Một ly cũng đủ rồi mà phải không? Ngay từ đầu, tôi chỉ định đến rót sake cho cậu thôi mà, như phần thưởng cho cố gắng của cậu cho đến giờ ấy!”

Khi tôi định rời đi, cô ta níu mạnh áo tôi.

Cái cô này. Với một quý tộc, những kẻ mà lừa lọc và mưu mẹo phải nằm trong máu, cô nàng hơi kém khoản giả nai nhỉ?

“Hmm? Mà tôi đã làm được gì nào? Trông tôi có giống đã làm việc hết sức chưa? Tôi, cái kẻ mỗi ngày chỉ có ngủ ấy?”

“—K-, Không!? Uhm... Ý tôi là, không phải ta vừa hạ được một tên Boss của Quân Đội Quý Vương gần đây sao!? Việc chúng ta đã chôn thây vô số tướng lĩnh địch là một việc rất tuyệt vời anh không thấy thế sao!?”

Darkness vội nghĩ ra một cái cớ, và với một biểu cảm hơi nghiêm túc, cô ta nhìn thẳng vào mắt tôi và nói.

“Tôi tin rằng chúng ta có thể làm tất cả việc này vì cậu đã dẫn dắt nhóm này. Tôi biết bọn này chỉ toàn gây rắc rối cho cậu, nhưng cảm ơn vì tất cả, Kazuma...”

Nói đoạn, cô nàng lộ một vẻ mặt thoải mái, cùng nụ cười vô tư lự.

Rõ rồi, ra đây là cách quý tộc pha trộn sự thật và giả dối sao.

...Tuy nhiên, còn non lắm.

Dù có đờ ra một chốc, tôi là một kẻ cẩn thận nghi ngờ mọi thứ trong mỗi cuộc họp mặt đấy.

Tôi túm lấy cánh tay cầm chai rượu của Darkness.

“Điều đó tôi nói mới phải chứ. Tôi chỉ là một kẻ mang chức nghiệp tệ nhất ‘mạo hiểm giả’. Tôi sẽ không thể làm gì được nếu không có mọi người. Đặc biệt là cô Darkness. Nếu cô không ở đây, nhóm chúng ta

chắc đã bị xóa sổ vô số lần rồi. Người nên được tặng thưởng cho cố gắng của mình nên là cô mới phải. Đây, giữ ly đi. Tôi rót cho.”

“Eh-“

Nhìn sang tay tôi, Darkness thốt lên ngạc nhiên.

Sau vài giây bị sốc, cô nàng nhận ra sắp bị tôi lấy cái chai khỏi tay.

“K-, Không không, ồ mà Kazuma. Mấy lời nói của cậu đã đủ cho tôi ấm lòng rồi. Hơn nữa, tôi đến đây là để tặng thưởng cho cố gắng cậu, nên sẽ xấu hổ lắm nếu để cậu tiếp đãi thế này. Đi nào, thả cái chai ra và nhận ly đi, tôi rót cho.”

Mặc cho giọng nói bình thản, cô nàng dùng vũ lực giật phắt cái chai không cho tôi mang đi.

Xét theo sự kháng cự của cô nàng, có vẻ là – thay vì trong saké – thuốc thay vào đó được bôi lên ly.

“Không không, sao có thể để một quý tộc như cô hầu rượu cho tôi được? Lâu lâu cũng nên để tôi tỏ chút lòng thành với tiểu thư đây chứ, không thì, ừm, cô biết đó, mai ta sẽ đến lâu đài với vai trò vệ sĩ, đúng không nào? Có thể cả bọn sẽ phạm phải sai lầm kinh khủng gì đó. Nên là nếu không làm được thế này, sao tôi còn dám tự tiện dùng tên cô khi cần nữa chứ!”

Tôi tăng lực nắm và cố giật cái chai đi, và cuối cùng, bản chất của Darkness cũng tuôn trào ra.

“Này, ngưng ngay và thả cái chai ra ngay cho tôi! Anh toàn đối xử với tôi theo sở thích của mình thôi. Tới giờ này rồi, anh nghĩ mấy lý do chấp vá đó còn nghe được à!? Trên hết thì, suốt chặng đường đến đây,

không phải anh cứ liên tục mắng tôi rằng tôi chả có tích sự gì ở đây cả sao!? Anh toàn bạc đãi tôi, lấy tôi ra làm trò cười bằng cách bảo tôi là thứ vô dụng, cứ nói là ‘vì thập tự quân là chức nghiệp phòng thủ, cô chả có cơ hội đóng vai trò chủ đạo trong bất cứ việc gì đâu!’”

“Cô mới nên bỏ tay ra ấy! Dù cô từ đầu chắc cũng chả có ý muốn thưởng gì cho tôi cả tôi thà cô ‘thưởng’ tôi bằng ‘vài dịch vụ’ hơn là saké đấy! Nhìn đi, cái ly này được bôi gì đó phải không? Nếu không có gì phải xấu hổ, sao cô không uống đi, hả!?”

“Kuh, n-, nó không phải là thứ gì đáng xấu hổ cả! Nhưng dù vậy tôi cũng không uống đâu. Dù sao thì, mớ saké này đáng ra là phần thưởng cho anh mà! Nhưng hiểu rồi, thay vì saké, anh thèm muốn cơ thể tôi hơn phải không? Được, nếu ah dám nói tới thế, sao tôi không trao thưởng anh bằng thân thể này nhỉ!? Đi và nằm lên giường ngay cho tôi!”

“Cô... Với một kẻ vừa định thuốc tôi thì, cô trông cũng giận thật đấy, dù thực tế nên là ngược lại mới phải! Được rồi, nếu cô đã nói thế, vậy hãy tưởng thưởng cho tôi xem!”

Mắt đèn mắt. Darkness và tôi, với sự cao hứng bất ngờ, lên đầu giường.

Dù cô nàng phun ra mấy câu kiêu này như cơm bữa, tôi biết rõ cô nàng sẽ bỏ cuộc khi hành sự thật cho xem.

Tôi cởi áo, rồi nắm giang tay giữa giường.

“Tới đi gái!”

“A-, Anh!”

Thấy cơ thể bán khóa thân của tôi, Darkness – không biết nên nhìn sang đâu – cô gục đầu.

“Này, sao vậy, sao vậy hả? Cô thật sự chỉ là một tiểu thư giỏi mỗi cái miệng hay sao!? Mà cũng đúng thôi, dù cô luôn bảo tôi bất tài vô dụng, cuối cùng thì, cô thật ra chỉ là một tiểu thư sẽ trở nên xấu hổ sau một nụ hôn má thôi mà nhỉ!”

“Anh tự tin quá rồi đó. Sao có thể để tên thường dân như anh xem thường tôi được chứ! Hay là tôi sẽ giữ lời, và thưởng cho anh cơ thể này nhỉ, hm!?”

Không thềm nói hết câu, Darkness cười lên người tôi.

Cơ mà, có vẻ cô nàng chỉ đang đề lên người tôi chứ cũng chả biết làm gì tiếp.

“Này, cô không có đang nghĩ màn massage nồng ấm này thật ra là “tưởng thưởng bằng cơ thể” đúng không hả? Cô hiểu ý tôi đúng không? Dù sao thì, đầu óc cô đâu có gì ngoài mấy ý nghĩ đen tối ấy đâu nhỉ!”

“Đừng có gọi chúng là ý nghĩ đen tối! Tôi là Dustiness Ford Lalatina. Tôi đã quyết là đầu khó khăn trước mặt có lớn thế nào, tôi cũng sẽ không bao giờ bỏ chạy ...!”

Cánh cửa mở toang một tiếng rầm.

Đúng đó là Megumin trong bộ đồ ngủ, đôi mắt ánh lên màu đỏ thẫm.

“Sao ồn quá vậy ạ, anh không thấy thế hơi phiền sao!? Rốt cuộc này giờ anh làm cái quái gì vậy hả!?”

Tôi, người bị đê bói Darkness, ngay lập tức gọi cho Doraemi Megumin cầu cứu.

“Cứu anh Megumin, anh đang bị xâm hại này!”

“Aah, a-, anh-!?”

Phần 5

“Thật là, rốt cuộc chị đang suy nghĩ cái quái gì trong đầu thế hả Darkness? Dù tôi không có cấm chuyện động dục của chị, nhưng Iris cũng ở trong khách sạn này đây chị biết không? Cùng lắm thì đợi về tới nhà hẵng làm mấy chuyện kiểu đó.”

“E-, Em nhầm rồi Megumin à! Chị làm thế này là có lý do mà!”

Ngay lúc Megumin xen vào cuộc ẩu đả, tôi – suýt chút nữa là bị Darkness tập kích – liền báo cáo tình hình.

“Hiểu nhầm chỗ nào thế? Cô thậm chí còn đánh thuốc tôi. Cái ly đó đã bị tẩm thuốc mê đúng không? Nếu cô không có nghĩ đến việc làm ‘chuyện đó’, thế tại sao lại không uống cái ly tôi đưa? Đợi tôi ngấm thuốc mê rồi, cô định ‘tự mình đùa giỡn’ với cơ thể tôi chứ gì? Vậy ra cô đã âm mưu từ trước.”

“A-A-A-A-, Anh sai r...! Tôi có nghĩ thế đâu, có lý do chính đáng cả...”

Với tất cả bằng chứng không thể chối cãi, Darkness lâm vào thế bất lợi.

Và còn thêm một thứ nữa.

“Hiểu nhầm ở đâu khi mà cô lại mang thứ trang phục đáng xấu hổ đó chứ? Thêm chút nữa thôi là tôi đã được thấy ‘vài vài thứ’ rồi nhé. Nói gì cũng vô ích thôi Darkness! Nào, khai cho rõ mục đích thật sự của cô đi!”

Đúng vậy, việc Darkness mặc bộ trang phục còn dâm hơn ngày thường chỉ có thể gọi đến hình ảnh một cô vợ mới cưới.

Nhắc mới nhớ, cô ta nghĩ cái gì mà lại ăn mặc kiểu đó chứ?

“Đây là-, um! ...uu, đây là... là bởi vì kiểu gì anh cũng sẽ gây chuyện trong buổi gặp mặt ngày mai, tôi quyết định rằng mình phải chuốc mê anh một lúc. Nhưng tôi không khỏi có cảm giác trong lúc chúng ta ở trong một quốc gia cò bạc mà anh lại ngủ say thì thật là đáng thương, thế nên...”

“Ra thế, vậy lý do cho bộ dạng đó là bởi vì chị định ‘chăm sóc’ anh ta một chút đúng không? Có nhìn kiểu gì thì cũng khẳng định là chị đang suy nghĩ ‘nếu cứ như thế này...!’ và thực sự có chút trông chờ đúng không? Trời, thật là một tiêu thư dâm đãng!”

Đối mặt với những lời cáo buộc của Megumin, Darkness đành phò mặc số phận.

“Em sai r...! U-... U-..., chị không từ chối nữa, chị là một tiêu thư dâm đãng...”

“Chính xác. Bố chị ở Axel mà biết được chuyện này thì không biết ông ấy sẽ nói gì nhỉ? Haa... Haa... Nào nào, có vấn đề gì đâu! Nói thật to và rõ đi!”

Đay nghiến Darkness, hơi thở Megumin bắt đầu trở nên nặng nề.

Thi thoảng, tôi cứ nghĩ rằng đâu đó sâu bên trong con người Megumin có một chút máu S.

Tôi ngồi vắt chéo chân trên giường ngay trước mặt Darkness. Nửa người vẫn trần truồng, duỗi chân ra, tôi nói một cách kiêu căng.

“Darkness thật là. Thằng này không có đủ ngu để làm mấy việc sẽ khiến Iris gặp rắc rối cô biết không? Tôi không có bất ngờ tấn công hôn phu của Iris đâu, thế nên cứ yên tâm đi ok? Chỉ là tôi ghét hôn ước này, một hôn ước bị sắp đặt. Còn nhớ lúc cô bị ép phải cưới lão già lãnh chúa chứ, tôi đã tới để cứu cô đúng không?”

“.....-”

Chắc là nhớ lại lúc được tôi cứu, Darkness cúi đầu, vành tai chớm đỏ.

“Nếu Iris thực sự mong muốn cuộc hôn nhân này, tôi sẽ không cản trở. Chỉ là tôi ghét cái sự thật rằng cô bé sẵn sàng hy sinh bản thân, dù điều đó trái ngược với nguyện vọng của mình. Mặc dù với giới quý tộc và vương giả thì tôi chẳng thể làm được gì nhiều, nhưng tôi không muốn bất kỳ ai mà mình biết phải rơi vào tình thế đó. Tôi không thể đứng nhìn cảnh một người bạn nữ giới của mình dù chưa hẹn hò nhưng vẫn phải trở thành vật trong tay kẻ khác cô biết không?”

“Tên này. Hắn ta phải can đảm lắm mới nói được câu này khi mà vừa mới bỏ rơi chúng ta ngay trước mắt mấy gã đàn ông khác.”

“Đồng ý. Thi thoảng tôi lại muốn biết trong đầu hắn ta nghĩ gì.”

“Là bởi vì tôi có lòng tin, các cô biết mà? Các cô không phải là loại phụ nữ dễ đổ ngay trước mấy gã mà mình chưa từng quen, có phải không?”

Nghe tôi nói vậy, bọn họ liền bối rối và trao đổi ánh nhìn với nhau.

“Mặc dù mọi khi thì rất tùy tiện, nhưng thi thoảng gã này lại nham hiểm đến không ngờ.”

“Đúng thế. Mặc dù trông thì hẳn ta không phải là loại người dễ bị đám con gái câu dẫn, thế nhưng trước giờ vẫn thế, miệng lưỡi hẳn luôn sắc bén và xảo quyệt...”

Ừ hừ, xem ra trong mắt họ tôi chẳng đáng tin cậy chút nào nhỉ.

Chậc, đúng là vào buổi chiều chỉ có một mình, tôi đã làm một chuyến nho nhỏ tìm đến những cửa tiệm không đứng đắn như là dịch vụ Succubus, thế nên tôi chả có tư cách nói gì, nhưng mà...

Thế rồi, Darkness đứng lên, cứ như thể có thứ đã xẹt qua đầu cô ấy.

“Tôi hiểu rồi Kazuma. Bản thân là người hết lần này đến lần khác từ chối mấy buổi mai mối kết hôn, tôi không có tư cách giảng đạo lý với anh. Nếu có gì xảy ra thì tôi sẽ chịu trách nhiệm, thế nên muốn làm gì thì làm, kể từ hôm nay anh sẽ có được sự hậu thuẫn từ gia tộc Dustiness.”

“Ồ, nghe có vẻ hay đấy. Ý tôi là, nee-chan tên là Claire cũng nói mấy câu y xì như vậy cô biết không? Được sự hậu thuẫn từ hai đại gia tộc thì chắc là tôi có thể cất công làm một số chuyện mà chẳng ngại rắc rối.”

“Claire tin tưởng đến mức phó thác cho anh chuyện này luôn sao? Mà anh có hiểu điều này nghĩa là gì không đấy?”

“Không chắc lắm, cơ mà từ thái độ của cô thì tôi có thể nói là lòng tin của nee-chan bần-đồ-trắng đối với tôi còn lớn hơn cô nhiều.”

Nghe tôi nói vậy, Darkness, người có thời gian ở chung với tôi lâu hơn rất nhiều so với Claire, trông có vẻ không cam lòng. Cô ấy với tay lấy ra mặt giây chuyen trông có vẻ tương tự đang treo trên cổ mình...

“Kazuma, tôi cũng tin ở anh, thế nên nhận lấy.....uu, nh-, nhận lấy thứ này...”

“Cái gì thế? Nếu cô định đưa thì đừng có ngừng lại giữa chừng mà đưa ngay và luôn đi! Này, sao thế hả? Thả tay ra đi!”

Vừa lúc Darkness đang do dự, tôi giật lấy mặt giây chuyen từ tay cô ấy và đeo lên cổ mình.

“Dù sao thì từ giờ trở đi cứ để tôi lo mọi chuyện. Về cơ bản, mục tiêu của chúng ta ngày mai là ngăn chặn việc ngân quỹ quốc phòng bị cắt giảm, và chỉ cần tránh ảnh hưởng đến bầu không khí của đôi bên có đúng không? Tôi sẽ không làm gì xấu đâu, ok? Xét cho cùng, tôi đã quyết định rằng mình sẽ không để cho Iris gặp phải bất cứ chuyện xấu nào.”

Nghe những gì tôi nói—

“Thế à... Mm, cứ cho là vậy đi. Tôi hiểu rồi, chuyện ngày mai đành nhờ vào anh, Iris-sama xin nhờ anh lo! Nếu mọi chuyện suôn sẻ, thì...”

Darkness trông có vẻ nhẹ nhõm—

“Lần sau sẽ không còn là nụ hôn trẻ con lên má nữa đâu, mà sẽ là thứ gì đó thiết thực hơn...”

Mặc dù tiếng thì thầm của Darkness chẳng đủ lớn, nhưng tôi có thể nghe rõ mồn một những gì cô ấy nói bằng kỹ năng đọc môi của mình.

Và những lời đó khắc sâu trong đầu tôi.

Phần 6

“Woa– Này này, tòa lâu đài này trông sang dữ nhỉ!? Darkness, dù có so kích thước lâu đài hay là quy mô tài chính thì chẳng phải thủ đô nhà mình thua chặt rồi sao?”

Sáng hôm sau.

Đến lâu đài ở Elroad, chúng tôi bị choáng ngợp bởi sự xa hoa và tráng lệ.

“Không nhin nổi nữa, nếu mà mình cho nơi này ăn một quả explosion thì sao nhỉ? Chỉ nghĩ đến thôi mà miệng đã tự niệm phép rồi.”

“Rồi rồi Megumin, chuyện còn lại để bọn chị lo, em cứ thoải mái về nhà trọ đi nhé?”

Chẳng chút chần chừ, Megumin bắt đầu phun ra đủ thứ ngôn từ nguy hiểm. Nghe thấy vậy, Darkness nhăn mặt và giữ con bé trong tầm mắt.

“Nè nè, tôi mà biến hoa văn lá cờ trên tòa lâu đài thành huy hiệu giáo phái Axis thì mọi người nghĩ bọn họ có bất ngờ không?”

“Aqua, Aqua. Tới lúc về Axel tôi sẽ để nhà Dustiness quyền tiền cho giáo phái Axis, thế nên hôm nay nhớ cư xử người lớn tí, làm ơn mà.”

Darkness liền kéo con mắt Aqua đang cứ nhìn chăm chăm lên đỉnh lâu đài. Nhìn mặt cô ấy hình như sắp khóc rồi.

Đồ ngốc. Trong một nhóm toàn là mấy nhóc đầu óc có vấn đề mà cô lại để ý mỗi mình tôi là sao chứ?

“Được rồi, để xem thằng nhóc chúng ta sắp gặp có tí đàn ông nào trong người không đây. Không biết nó sẽ chịu được bao lâu trước trận đòn của tôi nhỉ?”

“Chuyện gì đã xảy ra với mấy câu anh vừa nói hôm qua thế hả!? Nếu anh tính làm chuyện gì ngu ngốc thì trả lại tôi mặt giây chuyền... Ah-!”

Tôi né đi cánh tay vung tới cổ mình của Darkness, và nhanh chóng giấu mặt giây chuyền mang huy hiệu gia tộc của cô ấy.

“A-A-, Anh, Anh vừa giấu mặt giây chuyền của gia tộc tôi ở chỗ nào đấy!? Có thể nói đó là báu vật của gia đình tôi, thế nên...!”

Chắc là khó chịu vì bị tôi giấu đi mặt giây chuyền của mình, Darkness mặt đỏ tạt mang tai chỉ trích tôi.

“Này, nãy giờ cô hơi bị ồn ào đấy. Cô nghĩ đây là đâu thế hả? Không chỉ là bảo vệ, mà chúng ta còn là những người đại diện của tổ quốc. Không phải cô nên có ý thức hơn về hành vi của mình sao?”

“Sao giờ lại quay sang cảnh cáo tôi chứ? Ah trời ơi, cầu xin mấy người, cư xử trưởng thành hơn đi mà...!”

Thấy bọn tôi vẫn ồn ào như mọi nghi, Iris cười khúc khích.

“Đây là cuộc gặp gỡ đầu tiên với hoàng tử, nhưng nhờ có mọi người ở đây mà em không còn cảm thấy lo lắng nữa. Cảm ơn mọi người nhiều ạ.”

“Trông Iris bình tĩnh và nghiêm chỉnh chưa kìa. Thân là tùy tùng của cô bé, sao cô lại là người lảm mồm nhất cả lũ nhỉ?”

“A-A-A, Anh...! Là lỗi tại ai mà tôi phải lảm mồm thế này hả...!”

Sau khi được báo là tên hoàng tử sẽ đích thân đến tiếp đón, chúng tôi đã đợi vài chục phút.

Tới lúc không chờ không được nữa, chúng tôi bắt đầu đùa giỡn với Darkness. Đúng lúc đó–

“Geez, đây là lý do tại sao lũ thường dân ở Belzerg thật là... Làm loạn ngay trước lâu đài, mấy người có biết phép tắc là gì không?”

Hắn có tông giọng cao hiểm thấy ở lũ trẻ.

Trông bề ngoài thì tuổi chắc cũng xêm xêm với Iris.

Dù vậy, hắn khá cao so với lứa tuổi. Nhìn rộng ra chút thì trông hắn khá giống tôi.

Gương mặt điểm chút tàng nhang cùng mái tóc màu đỏ, hắn mang rất nhiều tùy tùng theo mình như thể đang muốn khoe khoang quyền uy.

Trên đầu hắn là một chiếc vương miện nhỏ, và thứ đó tượng trưng cho việc hắn là vị hôn phu của Iris.

“Trông kìa, chả phải tại vì chị Darkness mãi không chịu bình tĩnh nên hắn mới tức giận thế không cơ chứ?”

“Darkness thật là. Chúng ta đang diện kiến hoàng tộc đấy, cô biết không? Đây không phải nơi để nhặng xị lên đâu.”

“Kuuuuh-...!”

Không chỉ có gã hoàng tử, cả Megumin và Aqua đứng bên cạnh Darkness cũng đều quở trách cô ấy. Gương mặt đã đỏ lên vì xấu hổ, Darkness nhanh chóng cúi gầm mặt.

“Uhm...”

Thế rồi từ đằng sau Darkness, Iris bước lên đối mặt với tên tùy tùng ngu ngốc, thiếu lễ nghi và khiếm nhã.

“Có phải ngài là vị đại hoàng tử của Elroad, Revi-sama? Tôi là đại công chúa của Belzarg, Iris. Đường xá xa xôi đến đây, tôi rất vui vì hôm nay chúng ta được gặp mặt nhau.”

Iris nở nụ cười tươi. Sử dụng thanh âm vừa phải, rõ ràng và thành thực không hề tương xứng với lứa tuổi của mình, cô bé thực hiện động tác cúi chào thật thanh nhã, đáng yêu và cực kì hoàn hảo.

Trông như thể đang bao bọc lấy Darkness, vẻ ngoài của cô bé trông thật chững chạc và có phần khấn trương, giống như lần đầu tôi và cô bé gặp nhau. Thật sự tương xứng với vị thế công chúa của một vương quốc.

“I-, Iris-sama...!”

Darkness nâng giọng, cảm động trước phong thái hoàng tộc của bề trên, người mà trước đây cô ấy đã từng xem như là em gái.

Tôi không có tư cách nói câu này, nhưng dù có là bà cô này hay là Claire, mấy người chở che cho Iris hơi quá đấy.

“Vậy ra cô là hôn thê của ta? Trước đây ta có nghe nói ngay cả nữ nhi ở gia tộc Belzerg cũng đều là những chiến binh, nhưng trông cô có vẻ

hơi yếu nhĩ. Vậy mà ta cứ tưởng là mình được thấy một bộ dạng uy phong lẫm liệt chứ. Thật đáng thất vọng.”

“Eh-? Ah, uhm...Xin lỗi...”

Ô?

“Và sao cô có ít vệ sĩ vậy? Bộ Belzerg thật sự nghèo thế cơ à? Thay vì chỉ rèn luyện cho đồng cơ bắp của mình, mấy người tốt hơn hết nên bỏ tí công sức để rèn luyện cả cái đầu của mình nữa, có thể mới kiếm ra tiền mấy người biết không!?”

Nói rồi, hoàng tử Revi trưng ra nụ cười khinh miệt. Đám tùy tùng hẳn mang theo cũng bắt đầu cười.

Cái quái gì với thằng nhóc này thế? Mới lần đầu gặp mặt mà đã khênh thế cơ à.

Gã hoàng tử này đem lại cho tôi ấn tượng như là một thằng nhóc ngu ngốc.

Ngoài ra, đám tùy tùng hẳn mang theo cũng làm tôi thấy ghê tởm.

Mà sao quốc gia này lại đồng minh, hay là có mối quan hệ tốt đẹp với chúng tôi được cơ chứ?

Tôi không thể hình dung nổi.

... Và Revi, hứng thú của hắn chuyển từ Iris sang phía bọn tôi.

Đám tùy tùng xung quanh cũng hành động y như thế. Ánh mắt của bọn chúng về phía Iris lộ vẻ xem thường.

Và mắt của vài tên mở lớn khi chúng thấy Aqua và Megumin.

“Mà chưa kể đám vệ sĩ của cô thực sự chả có gì đáng để nói cả. Tạm gác chuyện tuổi tác, trang bị của chúng trông khá rẻ tiền. Thật không ngờ là cô lại tới được đây an toàn đấy.”

Không thèm đếm xỉa gì tới đám tùy tùng, gã hoàng tử tiếp tục đem chúng tôi ra làm trò cười.

Nhưng lần này, không một tiếng cười có thể nghe thấy được từ bọn chúng.

Cảm thấy có gì đó kỳ lạ, gã hoàng tử quay lại nhìn đám tùy tùng.

“Người muốn đánh nhau sao, thích thì chiều.”

Đôi mắt sáng rực sắc đỏ, Megumin hùng hổ bước lên.

Phần 7

Màn kịch này ban đầu có vẻ được dựng lên như một chiến lược chính.

Dù không chắc tại sao, màn khiêu khích của gã hoàng tử hẳn là để chúng tôi có ấn tượng xấu về hắn và nổi giận.

Tuy nhiên, họ đã tính sai 1 nước—

“Cô bé làm rồi! Hoàng tử Revi không rành về đất nước của mọi người lắm, thành ra cũng chưa biết đến danh tiếng của Hồng Ma Tộc! Chúng tôi không cố gây hấn hay xem nhẹ mọi người đâu-...!”

“Hoàng tử, nhìn họ thật kĩ đi ạ! Đẳng đó là một người từ Hồng ma tộc! Chúng là một nhóm người phiến toái đến độ quý vương cũng phải công nhận. Chúng không hiểu đùa giỡn là gì đâu, nên xin đừng nói những việc bất cần thế nữa ạ!”

“T-, ta đã rõ. Rất xin lỗi! Là lỗi của ta, thế nên xin cô đừng niệm chú lại đi!”

Trước sự can gián mãnh liệt của lũ tùy tùng, gã hoàng tử lộ ra vẻ hoảng hốt, và lập tức xin lỗi Megumin, người đã bắt đầu niệm chú.

“Lần này ta cho qua, nhưng đừng có để chuyện này xảy ra lần 2 đấy, được chứ? Tên ta là Megumin, kẻ sử dụng phép Explosion, và đã từng chôn vùi tên Boss của Quân Đội Quý Vương. Tốt nhất đừng có làm ta giận đấy.”

“Đã rõ thưa Megumin-dono. Chúng tôi sẽ cố hết sức để sự việc không lặp lại!”

Trong lúc một cận thần rớt rít xin lỗi, hoàng tử đây lộ ra một vẻ mặt khinh bỉ.

Đứng cạnh chúng tôi, Darkness vát tay lên trán. Trông có vẻ cô nàng sắp khóc đến nơi rồi.

“Ta không hiểu gì hết, cơ mà hòa ý sẵn sàng xin lỗi thế này là tốt. Khi các người bảo bọn ta không là cái đình gì cả, nói thiệt ta đã tính cho các người ném thứ năm đấm thánh của ta đó, cơ mà lần này ta sẽ bỏ qua.”

Ngay khi mọi chuyện chuẩn bị qua êm, Aqua lại nói vài thứ ếu cần thiết. Đáp lại, tên hoàng tử tức tối liếc sang nhỏ.

“Quân láo xược, người chỉ là 1 con linh mục quèn. Người dám...”

“Hoàng, hoàng tử ơi, cô ta là một tín đồ Axis. Hơn nữa, nhìn màu tóc và trang phục ấy, cô ta hẳn là sung lắm đấy! Dám người Axis được

đồn là còn khó dò hơn loài thiếu nữ tĩnh lặng và dai hơn cả lũ undead đấy ạ.”

Hoàng tử, vừa chuyển mục tiêu sang Aqua, liền được nhắc tuồng trúng ngay chóc bởi các cận thần. Hấn khẽ thét lên kinh hãi.

“Nè, ta muốn các người dừng việc gộp các tín đồ Axia vào chung với đám quái vậy undead và cô gái tĩnh lặng ngay! Xin lỗi! Xin lỗi vì dám gộp các đứa con cưng của ta ngang hàng với quái vật ngay đi!”

Hoàng tử, hết hồn vì Aqua người giờ đang không khác gì một con quái vật xem mình là kẻ đúng, liếc nhìn kinh hãi về phía Darkness và tôi.

Rồi, hấn thì thầm với người hầu cận cạnh mình.

‘Nè, nếu là vậy, vậy cô kỹ sỹ tóc vàng kia hấn cũng không bình thường phải không?’

‘Thưa hoàng tử, người đằng kia là Dustiness công nương. Họ là gia tộc được mệnh danh là tám khiên của hoàng tộc, và mỗi thế hệ đều sản sinh rất nhiều kỹ sỹ mạnh. Tôi xin mạn phép khuyên ngài đừng biến cô ả thành kẻ thù .....’

Cả hai có thể đang thì thầm với nhau, nhưng vì không giấu miệng mình đi, tôi vẫn biết sạch họ nói gì.

Rồi, như dự đoán, gã hoàng tử chuyển ánh mắt sang tôi ...

‘Vậy nghĩa là, tên trông bình thường của bình thường kia cũng ...’

‘Không, thần chưa nghe về hấn bao giờ cả. Chắc là phu khuân vác hay gì đó thôi.’

Anh sẽ bảo đảm các chú được khuôn cẩn thận vậy.

—Rồi, trong lúc tất cả còn hoang mang không biết phải giải quyết cái tình huống này ra sao.

“Gì mà ồn ào thế?”

Dù bề ngoài khá bình thường, tôi có thể thấy đây là một người nắm giữ quyền lực to lớn trong 1 nước. Ông ta vận trang phục được may chuẩn đến từng li.

Gã đàn ông ấy, với sự hiện diện như át ngay cả tên hoàng tử, tiến về phía chúng tôi từ lâu đài với phong thái đỉnh đạc.

“Thủ tướng-dono! Không, đây chỉ là...”

Chỉ 1 câu từ đám hầu cận, tôi đã nắm sơ danh tính của người này.

Ông ta chính là vị thủ tướng mà tôi nghe đồn trong nhà hàng hôm qua, và có vẻ bây giờ, ông ta đang nắm chặt đất nước này trong tay.

Khi mọi người trở nên chùng xuống và ngoan ngoãn, Iris lấy lại tinh thần và cuối chào thủ tướng.

“Xin chào ngài. Tôi là Đại Công chúa của Belzerg, Iris. Rất hân hạnh được gặp ngài.”

“Ôi trời, từ tin đồn chúng tôi nghe được về nhà Belzerg, không thể ngờ họ sẽ có một cô công chúa dễ thương thế này. Thần là thủ tướng của đất nước này, Ragcraft. Sẵn sang nghênh tiếp người.”

Vị thủ tướng giải quyết tình hình trong chớp mắt, thực hiện một màn chào hỏi xã giao chuẩn mực, và quay đầu tiên ngược về phía lâu đài.

Tất cả thở phào, và nổi bước theo ông ta.

“Vậy thì, xin hãy đi lối này Iris-sama. Tôi đã chuẩn bị một bữa tiệc nồng ấm, nên là...”

Rồi—

Aqua, người nhanh nhẹn theo sau tay thủ tướng, thản nhiên vỗ vai ông ta.

“C-, có chuyện gì sao, linh mục kia? Có chuyện cần đến ta sao?”

Trước câu trả lời theo bản năng của thủ tướng, Aqua nghiêng đầu bối rối.

“Không rõ là gì, nhưng ta cứ thấy ông có gì đó là lạ đó, ông chú à. Tuy nhiên, ông không bốc mùi như lũ ác quỷ hay có sự hiện diện như đám undead đâu ông thấy đó... Nè chú, ông có quen thân với con quỷ nào? Hay có đang nuôi con undead nào làm thú cưng hay con gì giống thế không?”

“Thành thật xin lỗi Ragcraft-dono! Cô ta có tiếng là hơi dị dù là với các tín đồ Axis thưa ngài!”

Aqua, đưa đột nhiên xô ra một tràng khá vô phép, lập tức bị Darkness kéo đi, người liền vội cúi đầu xin lỗi ngay sau đó.

Nghe Darkness nói, Aqua huơ tay và cổ vùng khỏi cánh tay đang nắm chặt mình.

“Không đâu, nếu cô ta là tín đồ Axis thì cũng đành vậy. À, làm ơn, tôi không phiền đâu, nên là...”

Thủ tướng, kẻ vừa bị Aqua chạm vào, tỏ ra hơi gượng.

Phần 8

“Ta-, ta xin ngài, bằng cách nào đó, làm ơn!”

Iris, nãy giờ vẫn chuyện trò vui vẻ với thủ tướng, bỗng lên giọng.

Vào trong lâu đài, chúng tôi được tiếp đón rất nồng hậu như lời của thủ tướng.

Tuy nhiên, với 1 cường quốc như nơi này, bữa tiệc có phần hơi bị đạm bạc.

“Dù người có nói vậy thì, vẫn xin thứ lỗi cho thần. Đất nước này hiện đang trong khủng hoảng kinh tế. Xin hãy nhìn bữa tiệc này xem. Dù là để đón tiếp công chúa của quốc gia đồng minh quan trọng bậc nhất của mình, Belzerg, chúng tôi cũng đành phải cắt giảm bớt chi phí, và tập trung vào nơi dừng chân của các vị. Thế nên, dù Iris-sama có khẩn thiết thế nào thì, chúng tôi không thể gánh vác việc cung cấp phí phòng vệ thêm được nữa.”

Thủ tướng, người trông như chỉ đang rất lấy làm tiếc, khá thẳng thắn trong lời từ chối của mình.

Ngoài chúng tôi, gã hoàng tử, thủ tướng, và vào tùy tùng, không còn ai ở đây cả. Trong sảnh tiệc nhỏ bé này, mọi người ăn uống và ra vào tùy ý.

“Nhưng mà, từ những gì ta thấy ở đất nước này, ta không nghĩ nó đang gặp khủng hoảng gì đâu....”

Tôi đi long vòng quanh Iris để nghe lỏm cuộc nói chuyện. Tuy nhiên, xét theo hướng đi của vụ này, người thắng có vẻ đã gần rõ như ban ngày.

“Không đâu ạ, đó chỉ là theo góc nhìn của những nước bên ngoài thôi. Tất cả thần dân của đất nước này đang trong cảnh lâm than, và chúng tôi không còn dư ra gì để hỗ trợ các vị ...”

“L-, Là vậy sao...”

Nghe những lời của thủ tướng, Iris ủ rũ cúi đầu.

Đây phải là lúc Darkness' – một quý tộc – tỏa sáng, cơ mà nhọ cái, cô nàng còn chẳng có thời gian rời mắt khỏi 2 đũa nhóc to xác rắc rối đang ăn uống như ở chốn không người.

Nghĩa là người tỏa sáng sẽ là tôi.

“Xin thứ lỗi, nhưng cho tôi nói vài lời được không ạ?”

“O-, Onii-sama?”

Khi tôi xen vào, tên thủ tướng lộ vẻ cầu nhàu ra mặt.

“Nếu ta nhớ không lầm, cậu là 1 trong các vệ sỹ của Iris-sâm phải không. Hiện ta đang có 1 cuộc nói chuyện rất quan trọng với cô ấy, nên là cậu đợi chút được không?”

“Không không, dù sao tôi cũng là anh (nuôi) của em ấy mà. Nên là, tôi muốn nói đôi lời với danh nghĩa người giám hộ của em ấy.”

Vị thủ tướng nhìn tôi với ánh mắt ‘thằng ất ơ quái nào đây’ vài giây trước, trợn mắt lên khi nghe tôi bảo mình là anh Iris.

Mấy lời xì xào ‘Anh hai? Đó là hoàng tử Jatis sao!?’ lan khắp phòng.

“Tôi hiểu rồi. Iris-sama gọi người là onii-sama, vậy lẽ nào cậu là... Ta nghe nói ngài đang ra đang chiến đấu với quân đội quý vương ở tiền

tuyển mà, lẽ nào thông tin của ta là sai sao? Và cả, mái tóc đó, cả đôi mắt đen nữa... lẽ nào là do gien của anh hùng?"

Thủ tướng có vẻ đã tự mình tạo ra 1 hiểu lầm mới rồi.

Tôi cũng không rõ lắm về việc ông ta nói là tóc và mắt đen là do di truyền hay gì đó, cơ mà tiện cho tôi trong tình huống này đấy.

"Dù sao thì, ai đề nghị thì cũng vậy thôi ạ, chúng tôi không thể cung cấp viện trợ thêm nữa. Thật lấy làm tiếc, nhưng xin hãy từ bỏ đi ạ."

Ông ta nói với giọng mạnh mẽ, tập trung. Có lẽ lão đang dè chừng tôi.

Tuy nhiên...

"Tôi hiểu rồi... Iris, nếu đã vậy, sao ta không đi hỏi Hoàng tử Revi thử xem? Nếu bọn ta hỏi xin hoàng tử tiền, thế thì ngài sẽ không phiền phải không?"

"Sao-!? Không phải ta đã nói chúng ta không còn dư dả gì sao? Hơn nữa, việc chính trị của đất nước này là do ta quản lý, nên là dù hoàng tử có nói gì thì..."

Tới tay thủ tướng mặt đang dần đổi màu, tôi xoa xoa tay và đưa mặt lại gần hơn.

"Tôi nghe tin đồn này dưới phố nhưng mà, hoàng tử có quyền lực tiên quyết với các vấn đề chính trị của nơi này đúng không nhỉ? Ngoài ra, người dân dưới thị trấn đang ca tụng ngài đấy ngài biết không? Họ nói rằng 'việc làm ăn đang thuận lợi nhờ vào thủ tướng-dono' và mấy điều tương tự đấy. Ấy khoan cái nào ta ơi? Kinh doanh thuận lợi sao? Ngài không thấy có gì đó sai sai sao?"

Nghe tôi nói, tên thủ tướng lộ ra bộ mặt cực kì thối.

“Ta hiểu rồi. Tuy nhiên, xin hãy bàn việc này trực tiếp với hoàng tử, vì ta không có quyền nói gì với ngài ấy cả.”

Hắn nói như đang cố vớt gì đó đi vậy.

Được, mọi chuyện có vẻ đỡ hơn rồi, và gã hoàng tử trông cũng khá ngốc nữa.

Iris nhanh chóng sang chỗ hoàng tử. Thủ tướng nổi bước ngay theo sau, hẳn là để ông ta có thể giám sát tình hình.

Ông ta hẳn đang cố đảm bảo hoàng tử sẽ không bị chúng tôi thuyết phục.

“Hoàng tử Revi, ngài khỏe không? Ta có thể nói vài lời với ngài được không?”

Iris cười với hoàng tử, kẻ đang nói chuyện vui vẻ với đám cận thần.

Để đáp lại, tên hoàng tử, nãy giờ khá cao hứng trưng ra một bản mặt chua loét, rồi—

“Giờ có hơi không được, nhưng cô muốn nói gì hả? Ta không có gì để nói với công chúa man rợ của Belzerg đâu được chứ?”

Dám nói mấy lời vô lễ thế với Iris...

Được, tôi sẽ rầy hắn chút.

“Này nhóc con, người lại nói năng thô lỗ với em gái ta nữa phải không hả? Người có biết lễ nghi là gì không thế hả? Nhóc muốn đem

bọn ta ra làm trò cười à? Này, đây không phải là thái độ mà một vị hôn phu nên có phải không nào?”

“O-, Onii-sama!”

“Sa-!? Tên khốn kia, người dám nói những lời vô... Onii-sama sao?”

Iris kéo tay tôi, và đưa tôi ra 1 góc phòng.

“Onii-sama, xin anh đừng hành xử khinh xuất thế. Em phải thu phí viễn chinh và phòng thủ cho nước chúng ta. Nếu không, ta sẽ không thể ban thưởng cho công sức của các mạo hiểm giả được. Làm ơn, dù chỉ là cho em thôi, anh có thể nhịn 1 chút không ạ?”

“... Nếu em đã nói vậy, sao anh không thể không nghe được chứ, em biết đấy?”

Cảm động bởi ánh mắt ngược lên van xin của em ấy, tôi thu lại cơn giận cháy bỏng.

Về phần hoàng tử, hắn đang nhìn tôi từ xa, trong khi trao đổi với các cận thần.

Họ chắc đang giải thích xem tôi là ai.

Dĩ nhiên, tôi không phải anh ruột cô bé.

“Ấy, ta xin lỗi vì mấy lời ban nãy. Ai cũng sẽ nổi nóng nếu em gái mình bị xem nhẹ ngay trước mặt đúng không? Dù người có thể đã đem em ta ra làm trò này nọ, nhưng ta cũng có lỗi ha, nên là ta mong chúng ta cứ xem vụ này như nước trôi qua cầu đi nhĩ. Con nhóc đầu óc không bình thường bên Hồng ma tộc với nhỏ tín đồ Axis cũng xem ra tay đấy nhóc biết không?”

“Hie-!? K-, Không, mm. Ta cũng hơi quá lời mà, nên cứ để vụ này trôi qua đi ha.”

Hoàng tử lộ ra vẻ mặt khá thú vị đây. Lẽ nào hẳn hơi bị sợ Hồng ma tộc với đám tín đồ Axis sao.

Cứ tiếp tục rồi hỏi về số tiền nào.

Nhận ra dự định của tôi, Iris gật đầu, và quay về phía hoàng tử.

“Thật ra thừa hoàng tử, về phí hỗ trợ và phòng thủ...”

“Không.”

Trước khi Iris kịp kết thúc, gã hoàng tử thẳng thừng từ chối.

Không còn tí gì sót lại từ vẻ mặt sợ sệt ban nãy cả, như mong đợi từ một thành viên hoàng tộc.

“Ta đã nghe từ Ragcraft. Câu trả lời của ta đã có sẵn đây rồi. Tuyệt đối ‘không’.”

Đây là cái người ta gọi là ‘vô phương tiếp cận’.

“Uhm, tôi có thể hỏi là tại sao không ạ? Nếu đất nước của tôi không nhận được hỗ trợ, rồi bị quý vương xâm lược, tiếp theo sẽ là của ngài đấy ạ.”

“Cô không cần lo việc đó. Bọn ta đã có vài sáng kiến rồi. Đúng hơn là, kể từ hôm nay, đất nước này không còn muốn chống lại quân đội ma vương nữa. Thế nên, sẽ khá khó xin sự hợp tác của bọn ta dù việc đó có liên quan đến hỗ trợ và tiền vốn hay không.”

.....

“Thế là...! Y-, ý ngài là sao? Nếu như vậy, khối đồng minh liên quốc gia sẽ ra sao?”

“Bọn này cũng có hoàn cảnh riêng. Chúng ta vẫn có thể tiếp tục là đồng minh, nhưng bên này không muốn chọc giận quân đội quý vương đâu cô thấy đó? À, đúng rồi, nhân đây, hãy hủy luôn đính ước của chúng ta đi. Ngay từ đầu bố mẹ ta đã tự ý quyết định vụ đó. Dù sao ta cũng chả muốn cưới 1 công chúa man rợ của Belzerg. Khi ta nghe nữ thường mạnh hơn nam ở đó, ta đã quyết không đời nào ta cưới cô.”

Trong 1 thoáng—

Chỉ 1 thoáng thôi, Iris lộ ra vẻ mặt vô cùng vui sướng, đến mức mắt em ấy lập tức nhắm lại. Ngay sau đó, em ấy nắm lấy ngực áo hoàng tử.

“Ta không quan tâm gì đến cái đám cưới ấy cả, nhưng còn về sự từ chối hỗ trợ tuyệt đối thì...!”

“Dù cô có trưng biểu cảm như thế ra thì, câu trả lời vẫn là ‘không’, nếu còn xem mình là 1 thành viên hoàng tộc, rồi... Gu-, kho-, khoan dừng lại, ta không thờ được....! Này, dừng lại...!”

Khi Iris tiếp tục nắm cổ hoàng tử, mặt gã ngày càng nhợt nhạt hơn. Những cận thần xung quanh vội đến dừng em ấy lại.

“Geho-...! T-, Thật là một con nhỏ man rợ! Như ta nghĩ, ta đã đúng khi hủy hôn ước. Đủ rồi, vì cô đã nói những gì cần nói, biến đi!”

Tên hoàng tử, với cặp mắt đẫm nước, ra phán quyết với Iris.

“...Ta hiểu rồi”

Khi Iris cúi đầu, gã lộ ra vẻ mặt khoái chí.

“Ta hiểu rồi. Vậy thì...”

“Ta sẽ quay lại vào hôm sau.”

Iris ngắt lời hấn bằng một giọng đanh thép.

“...Ế?”

Tới gã hoàng tử đang bối rối, Iris uốn cao bộ ngực nhỏ nhắn, và tuyên bố.

“Ta sẽ đến vào ngày mai. Không, không chỉ ngày mai. Ta sẽ trở lại vào ngày kia, và cả ngày sau đó nữa. Đến khi có thể bảo đảm được nguồn viện trợ, ta sẽ quay lại tới khi nào được thì thôi.”

Đối mặt với Iris, người đang nhìn thẳng vào mặt mình, miệng tên hoàng tử mở toang vì ngạc nhiên trong thoáng chốc, và rồi—

“M-, Cô muốn làm gì thì làm!”

Khi đã lấy lại quân bình, hấn nói vậy.

Nghe đoạn, Iris nói với 1 nụ cười.

“Vâng, ta sẽ trở lại!”

Iris sau đó nắm lấy tay tôi, và quay lưng ra về.

Rồi, từ sau lưng chúng tôi—

“Này, mai cô chỉ được mang 1 vệ sỹ theo thôi đấy! Và đừng có mang con bé Hồng ma tộc hay nhỏ tít đồ Axis đấy! Cả cô tiểu thư nhà

Dustiness nữa! Cô chỉ được mang ông anh trai trông yếu nhót kia thôi đấy!”

Hoàng tử, như thể cố trưng ra chút phản kháng, phun những lời ấy về phía chúng tôi.

Chương 4:

Hãy ngợi ca vị Công Chúa Chiến Binh này!

Phần 1

Sáng hôm sau —

Iris và tôi tiễn mọi người ở trước khách sạn.

“Vậy Kazuma, bọn tôi đi đây. Có cảm giác hôm nay tôi thắng chắc, hồi nãy uống trà tôi thấy cuống trà dựng thẳng lên đấy*[i]*!”

“Aqua, chả phải sáng sớm cô pha trà xong rồi lại đổ nước vào cho tới khi cuống dựng lên sao?”

Aqua muốn đi Casino.

Còn Megumin thì muốn tìm kiếm gì đó nên con bé muốn tự đi riêng.

“Kazuma, tôi để Iris-sama lại cho anh lo nhé? Dù cảm thấy hơi bất lực, nhưng mà mấy nhóm khác đã bảo tôi đừng có đến thế nên cũng chả còn cách nào khác. Tôi sẽ đi điều tra thành thị này. Chứ ít thì tôi cũng phải tìm kiếm thêm thông tin để thúc đẩy vụ đàm phán.”

Darkness tính khám phá khu này.

Cuối cùng —

“VẬY ĐI THÔI. NHẤT ĐỊNH CHÚNG TA RỒI CŨNG SẼ KIỂM ĐƯỢC KHOẢN TÀI TRỢ!”

Như những gì gã hoàng tử đã nói rõ ràng hôm qua, Iris và tôi hướng tới tòa lâu đài.

Darkness lấy tay ra hiệu cho tôi tới gần.

“Xin lỗi Kazuma, đành giao cho anh vậy. Vốn dĩ tôi phải chịu trách nhiệm cho mấy chuyện như thế này...”

“ĐỪNG LO, RỒI SẼ CÓ NGHĨ CÁCH. TÔI ĐÃ NÓI RỒI ĐÚNG KHÔNG, RẰNG MÌNH SẼ KHÔNG ĐỂ CHUYỆN BẤT TRẮC NÀO XẢY ĐẾN VỚI IRIS.”

Đáp lại lời đó, Darkness nghiêm túc gật đầu.

“VẬY TA ĐI THÔI. NẾU KIỂM ĐƯỢC NHIỀU TIỀN THÌ TÔI SẼ MUA QUÀ LƯU NIỆM CHO ANH NHÉ KAZUMA!?”

Sau khi Aqua dứt lời, chúng tôi ai đi đường nấy.

–Tới tòa lâu đài, Iris và tôi ngay lập tức bị gã hoàng tử làm phiền.

“BẰNG ‘SỰ CẠNH TRANH’, Ý HẮN TA LÀ GÌ NHỈ...”

Chúng tôi được đưa tới sân tập của lâu đài.

Gã hoàng tử đắc ý cười rồi nói với Iris, trông cô bé vẫn còn vẻ bối rối.

“CHẲNG NHIỀU NHẬN GÌ ĐÂU. HÔM QUA TA ĐÃ BẢO LÀ BUỔI ĐÀM PHÁN KẾT THÚC RỒI. CƠ MÀ MẤY NGƯỜI LẠI NÓI MUỐN TIẾP TỤC. THEO TA THẤY THÌ MẤY NGƯỜI CÓ ĐÀM PHÁN THÊM CŨNG CHẢ ĐƯỢC TÍCH SỰ GÌ ĐÂU, TUY NHIÊN...”

Nói rồi, gã hoàng tử giơ tay về phía đám hiệp sĩ tụ tập trên sân.

“Ta rất khoái mấy chuyện thú vị. Chiến đấu với mấy gã thuộc hạ ở đây. Nếu thắng thì ta sẽ nghe những gì mấy người nói. Sao nào, đồng ý không?”

“Tôi sẽ chấp nhận!”

Nghe thấy lời đề nghị của gã hoàng tử, Iris lập tức đáp lời.

Thế rồi, như là để tỏ vẻ sẵn sàng, cô bé rút kiếm và vui vẻ đứng trước mặt hắn.

Dù gì tôi cũng là vệ sĩ của cô bé, thế nhưng hình như Iris sẽ không để tôi động thủ.

Không thể tin được một cô gái trẻ như cô bé lại sẵn sàng chấp nhận thách thức, đám hiệp sĩ xung quanh bị choáng váng trong giây lát...

“Hoàng tử Revi, xin hãy để thần!”

“Không, để thần! Thần sẽ cho vị tiểu thư hỗn xược này biết phép tắc là gì!”

“Làm ơn đợi đã. Ở đây tôi là hiệp sĩ yếu nhất. Tôi là người lên trước tiên mới đúng...”

Chắc là có cảm giác bị người ngoài xem thường, đám hiệp sĩ chen lấn đòi chiến đấu.

Mặt khác, gã hoàng tử lại tỏ thái độ bình tĩnh—

“Chà, các người cứ đợi đã... Này, cô đánh nhau có ổn không đấy? Có chắc là cô muốn chiến đấu, thay vì gã anh trai đằng kia không?”

Như để chế nhạo Iris, gã hoàng tử đưa ra lời gợi ý.

“Không quan trọng. Chưa tới mức mà onii-sama phải động tay động chân. Mình tôi là đủ. Được rồi mọi người, cứ thoải mái tới đây, bất kỳ lúc nào!”

Iris đâm thanh kiếm xuống nền đất, rồi tuyên bố với mọi người một cách uy phong lẫm liệt.

Tuy nhiên, những kẻ không chịu nổi việc bị chế nhạo lại chính là đám hiệp sĩ.

Cô bé đã nói ‘Được rồi mọi người, cứ thoải mái tới đây, bất kỳ lúc nào’.

Cũng có nghĩa là—

“Không phải là một chọi một ư? Dù có là công chúa của gia tộc chiến binh trứ danh Belzerg, nhưng chẳng phải là cô đã quá coi thường bọn tôi sao?”

Người đàn ông có vẻ là đội trưởng của đám hiệp sĩ bước ra, sát khí tỏa nồng nặc.

“Tôi không có ý đó... Tuy nhiên, tôi cũng sẽ đối đầu với nhiều đối thủ cùng một lúc nếu cần. Tôi cũng đã chuẩn bị cho điều đó rồi anh thấy chứ, bất kỳ lúc nào!?”

Dường như đã bị khiêu khích, gã đội trưởng không thèm chờ tín hiệu bắt đầu và vung kiếm vào không khí—

“‘Exterior[[ii](#)]’!”

Iris thản nhiên chém về phía trước. Một lát sau, thanh kiếm được gã đó vung trên đầu đã bị cắt đoạn và bay mất.

“...Hử?”

Có người không nhìn được phải thốt lên.

Đám hiệp sĩ, lúc nãy hoặc cười cợt hoặc tức giận, giờ đều đứng chết trân. Bầu không khí trên sân tập bỗng chốc cô đọng.

“Iris, em mà phế mất thanh kiếm thì họ không tập luyện được nữa đâu đúng không? Đằng kia có mấy thanh kiếm cùn dùng để luyện tập kia. Em dùng chúng cũng được đấy.”

“A! Anh nói đúng ạ. Xin lỗi... Thực sự xin lỗi, đã làm kiếm của anh gãy mất rồi.”

Hướng về phía Iris đang một mực xin lỗi, gã có thanh kiếm bị chém đứt—

“O!? K, Không. Ừm... Ô, Ổn cả mà, xin đừng lo về chuyện đó...”

Đáp lại bằng vẻ mặt cho thấy gã còn chẳng hiểu chuyện quái gì đã xảy ra.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người trong sân đấu, Iris ung dung bước tới bờ tường và nhặt lấy thanh kiếm cùn đang gác đấy.

“Nào mọi người, xin mời chỉ giáo!”

Cô bé nở nụ cười rạng rỡ.

“—Ừ, ừm, anh sẽ... nghe những gì tôi nói chứ?”

“Vâng. Xin cứ nói.”

Thân thể bất động, trông như xác chết của đám hiệp sĩ nằm rải rác khắp sân đấu.

Ngay chính giữa là vị hoàng tử, kẻ đã ngoan ngoãn và vâng lời hẳn.

Sau khi đại náo một hồi mà không đổ lấy một giọt mồ hôi, Iris bình tĩnh đâm thanh kiếm xuống nền đất. Nở nụ cười, cô bé nói với hoàng tử.

“Cảm ơn vì đã sẵn sàng lắng nghe những gì tôi phải nói! Thế thì...”

“Khoan! Đúng là chính miệng này đã đồng ý nghe, nhưng ta chưa từng nói là ta sẽ hỗ trợ cho cô! Đừng có nhanh nhẩu!”

Nghe cứ như là hẳn bảo là ba trận ăn hai sau khi đã thua một trận trong trò oẳn tù tì ấy.

“Này Iris, đám hiệp sĩ bất tỉnh cả rồi kìa, nhân cơ hội không có ai thấy mà chôn sống hẳn đi.”

“Hie-!??”

“T-, Ta không làm thế được đâu onii-sama. Như vậy thì sẽ không thể lấy tiền được!”

Không phải vấn đề đạo đức, mà tiền bạc mới chính là lý do Iris từ chối.

Dường như cô em gái của tôi đã trưởng thành rồi.

“...Một phần mười.”

Hoàng tử nói, nghe như đang rên rỉ.

“Eh-?”

Nghe thấy phản ứng của Iris, gã hoàng tử giương mặt lên mà nói.

“Một phần mười! Ta sẽ cho các người một phần mười trước đã. H-, Hừ. Đúng là nếu cắt hết tiền viện trợ thì sẽ là vấn đề lớn. Thế nên bọn ta sẽ tiếp tục cho các người một phần mười!”

“S, Sao được! Một phần mười thì có chút...”

Thấy Iris buồn phiền, gã hoàng tử liền trưng ra vẻ mặt hoan hỉ, cứ như thể cuối cùng hắn cũng đã thắng được một lần. Hắn tuyên bố.

“Với một kẻ quê bần tiện như cô mà đã ta cũng có chút gọi là giải trí đấy. Cứ xem đây là một phần thưởng. Nếu muốn nhiều tiền hơn thì trước hết cô cứ làm ta thỏa mãn hơn đi đã!”

“Tôi hiểu rồi. Vậy cứ đem thêm nhiều hiệp sĩ tới đây!”

“Ý, ý ta không phải thế! Ai khiến cô tiếp tục sỉ nhục cấp dưới của ta chứ! Ý ta là cô phải giải trí cho ta!”

Nghe thấy lời đáp lại bất ngờ của Iris, gã hoàng tử vội vàng đính chính.

“Để giải trí à... Th, thế thì, ừm, tôi sẽ cho anh mượn con taketon [\[iii\]](#) một ngày vậy...”

“Cô giỡn mặt ta có phải không? Chắc là loại đồ chơi con nít nào đó chứ gì? Ý ta hoàn toàn không phải thế.”

Với tiếng thở nặng nề và gấp gáp, gã hoàng tử nói với Iris.

“Ngày mai! Ngày mai lại tới đây! Ta sẽ chuẩn bị một đối thủ sẽ làm mấy người bất ngờ. Nếu thắng ta sẽ lại tặng ngân sách. Đã hiểu chưa!?”

Nói rồi, hần rời khỏi sân tập—

—Trên đường từ lâu đài về nhà.

Iris cúi đầu lý nhí.

“Onii-sama, em chỉ xoay sở kiếm về mỗi một phần mười...”

Ban đầu, bằng cuộc xem mặt này, cô bé dự tính sẽ khôi phục lại toàn bộ số tiền cũ, cùng như yêu cầu gia tăng ngân sách để phát động tấn công.

Tuy nhiên, thay vào đó khoản viện trợ lại bị cắt giảm, thế nên tinh thần cô bé rất sa sút.

Đó hoàn toàn không phải là lỗi của Iris, thế nhưng...

“Em nói gì thế? Một ngày chúng ta đã kiếm được một phần mười rồi. Vậy nếu mỗi ngày cứ theo tốc độ này, sau hai mươi ngày uy hiếp... thỉnh cầu hần, thì chúng ta sẽ có một khoản gấp hai lần ban đầu. Nếu nghĩ theo chiều hướng này, không phải kết quả chúng ta đạt được là rất tuyệt vời sao?”

Tôi tạm thời lấy lý do đó để hy vọng sẽ động viên cô bé. Nghe thấy vậy, Iris ngẩng đầu và nở nụ cười.

“Dù không nghĩ là mọi chuyện sẽ đơn giản như thế, nhưng em cảm thấy tốt hơn rồi. Onii-sama, ngày mai xin hãy chỉ dạy cho em nhiều hơn.”

“Cứ để đấy anh lo. Mà đúng ra là bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ thực sự giúp đỡ em bằng nhiều cách khác nhau.”

Và như thế—

Từ hôm nay trở đi Iris và tôi bắt đầu cuộc đàm phán viện trợ—

Phần 2

“‘Exterior’!”

“C-C-C-C-, Cô giỡn mặt ta đấy à!?”

Một tiếng la vang khắp sân tập.

Tất nhiên, tiếng la tới từ miệng gã hoàng tử.

“Hừ, xem ra nhóc đánh giá hơi bị nhầm về sức mạnh của em gái anh rồi. Ba cái thứ cỡ như một con griffon vặt thì sao đủ tuổi với Iris nhé?”

“N-, Ngươi, cái lúc thấy con griffon trong cũi thì chả phải ngươi đã âm ỉ về cái gì mà ‘thật đê tiện và gian trá’!”

Griffon.

Với thân người bằng cả tòa nhà, vài cái vổ cánh là có thể dễ dàng thổi bay đám ngựa và bò lớn. Nó là một con quái vật có thân sư tử, đôi cánh lớn cùng cái đầu đại bàng.”

Dù chưa bằng được một con rồng, nhưng nó vẫn là một đối thủ nguy hiểm khiến hàng tá Mạo Hiểm Giả kinh hãi.

“Em làm được rồi, onii-sama!”

“Ô-, Ồ. Quả đúng là em gái anh. Làm tốt lắm.”

Mặt tươi cười, Iris chạy tới nơi tôi đứng. Dù có hơi bất ngờ, tôi vẫn ca ngợi cô bé hết lòng.

“Ừm, hoàng tử Revi, vậy theo như thỏa thuận giữa chúng ta...”

“B-, Biết rồi! Ta sẽ tăng khoản viện trợ, thế nên rút cái thanh kiếm đó lại! Đừng có chĩa mũi kiếm về chỗ này!”

Nghe thấy những gì gã hoàng tử – đã bị dọa đến phát khóc – nói, Iris thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng điều gã hoàng tử nói tiếp theo cứ như mây mù che mắt nụ cười tỏa nắng của cô bé.

“Tuy nhiên ta chỉ đơn giản là tăng phí thôi. Tính cả phần của ngày hôm qua, khoản tài trợ được tăng lên 15%. Rồi, hôm nay đến thế thôi...”

“Sao được! Chí ít cũng phải tăng lên thành 20% chứ, làm ơn mà!”

“Hie-, đừng có chĩa mũi kiếm về phía này... Đây, gần quá rồi đấy! Mũi kiếm đang dí vào mặt ta kìa! Ngươi tính đe dọa ta sao!”

Tâm lý kích động, Iris từ từ giương kiếm về phía gã hoàng tử. Chà, cũng khó để trách cứ cô bé.

“Tôi không định đe dọa anh, tôi chỉ muốn đàm phán...”

“Vậy nhanh nhanh mà quẳng thanh kiếm ra chỗ khác đi!”

Chắc là nhờ niềm kiêu hãnh của một thành viên hoàng gia, gương mặt thì đẫm nước mắt nhưng gã hoàng tử vẫn không chùn bước dù mũi kiếm ở ngay trước mắt.

Tôi cứ tưởng hẳn là một thằng nhóc đê tiện, nhưng thật không ngờ hẳn lại có khí phách như vậy.

Thế nhưng tên này dám xem bọn tôi là lũ nhà quê bần hàn.

Nếu đã thế—

“Vậy làm một trận với ta thì sao?”

Tôi sẽ nhắm thẳng vào niềm kiêu hãnh của hắn.

“A-, Ai sẽ lên tiếp đ—”

“Oho? Đừng hiểu nhầm nhé? Nếu tới em gái anh nhóc còn không đánh bại nổi, thế thì so tài ở phương diện chiến đấu với anh – kẻ đã chôn không biết bao nhiêu tên Boss của Quân Đội Quý Vương xuống mồ – dù là đám hiệp sĩ hay là griffon cũng đều chẳng phải đối. À, trong trường hợp đó, chắc là nhóc chỉ còn cách đem rống tới đây thôi.”

Nghe tôi nói thế, gã hoàng tử nuốt nước bọt. Trái lại, Iris, người hiểu rõ khả năng của tôi ở mức nào, nhìn tôi bằng ánh mắt cứ như muốn la lên ‘tay này đang chém gió gì vậy!?’.

Anh hơi bị tổn thương đấy, dừng lại đi em, làm ơn.

“Loại so tài mà anh nói chính là game [\[iv\]](#). Xong rồi đấy, nhóc là hoàng tử của ‘đại vương quốc sông bài’. Nhóc thích cò bạc đúng không?”

Hôm qua khi chúng tôi về nhà, Darkness đã nói ra những thông tin về gã hoàng tử này.

Xem ra tay này cực kì nghiện game và cò bạc.

Nói đúng ra, Elroad là một vương quốc được thành lập hoàn toàn dựa trên những sông bài.

Vậy thì con cháu của người sáng lập có sở thích cờ bạc cũng là điều hiển nhiên.

“Cuộc thi về game sao? Nếu người thắng, ta sẽ tặng khoản tài trợ. Ý người là thế ư?”

“Chuẩn. Sau khi một người dành chiến thắng trong một trận cờ bạc, có một thứ gọi là ‘chia đôi’ đúng không? Nhóc có muốn làm một phát với anh không?”

Gã hoàng tử gần như ngay lập tức hiểu được ý ta. Chắc là bởi hẳn có khả năng tiếp thu tốt.

Theo như những gì Darkness thu thập được, hoàng tử là một kẻ rất máu ăn thua.

Mặc dù về mặt chiến đấu thì cô nàng chả có mấy tác dụng, cơ mà với mấy việc đơn giản thì Darkness thành thạo đến bất ngờ.

Nhân tiện, hai đứa còn lại, đứa thì đốt hết tiền tiêu vặt vào sòng bạc, đứa thì đã trở về nhà vào ngày hôm qua, sau khi dùng hết số tiền tiêu vặt mà Darkness đưa để tận hưởng thú vui săn lùng những kẻ sống sót.

Vì hai đứa kia chả có tí tác dụng nào vào lúc này, vậy nên cứ tạm tha cho chúng đã.

Sau khi suy nghĩ trong giây lát, gã hoàng tử gật đầu.

“Được, nếu thua ta sẽ tăng mức tài trợ từ 10% lên 20%. Thế nhưng, nếu người thua thì sẽ trả bằng cái gì?”

Chết, tôi quên khuấy phần của mình.

Một thứ phù hợp với miêu tả đó là...

“Anh hiểu rồi, vậy như thế này thì sao? Nếu nhóc thắng, anh sẽ đưa nhóc một ‘phiếu massage lưng’ dành cho em gái ta.”

“Em sẽ cố gắng hết sức!”

“Người bị thiếu năng hả!? Thứ như thế thì có nghĩa lý gì chứ! Nếu có thứ gì đó, thì đó chính là tiền! Tiền! Đưa ta tiền hoặc thứ gì đó có giá trị tương đương!”

Không có tiền anh mới dỗ ngọt nhóc bằng thỏa thuận như thế đấy chứ.

Thế rồi, Iris bẽn lễn rút thứ gì đó ra khỏi túi.

“Ừm, vậy nếu onii-sama thua, tôi sẽ cho anh mượn con taketon này ba ngày...”

“Móc cái món đồ chơi đó ra làm gì thế hả? Làm như là ta thích mấy thứ đó lắm ấy!”

À, là con chuồn chuồn tre hồi trước tôi tặng cô bé.

Iris giữ nó trong người như một vật quan trọng à?

“Thôi được rồi. Vậy tiền viện trợ trở về không nếu mấy người thua có được không? Không phải là giảm, mà là về không. Vốn dĩ ta đã bị ép theo mấy người dưới cái mác ‘đàm phán’, vậy thì thỏa thuận ở mức độ này là một điều cần thiết. Dù từ giờ trở đi ngày nào mấy người cũng tới đây, hay dù mấy người tích lũy được bao nhiêu tiền viện trợ đi chăng nữa, nếu để thua một lần thì mọi thứ lại về không. Thế nào, vẫn muốn chơi chứ?”

Như thế muốn khích, gã hoàng tử cười vào mặt bọn tôi.

Ra vậy, nếu chúng tôi thua một lần thôi là hẳn sẽ lấy lại được mọi thứ.

Cũng phải nói là biết chơi đấy.

–Đó là nếu như đối thủ không phải tôi và Iris.

“Rồi, thế cũng được. Vậy anh sẽ quyết định nội dung thi đấu ok chứ?”

Không biết có phải là việc tôi chấp nhận dễ dàng như vậy nằm ngoài dự tính của gã hoàng tử hay không? Gương mặt hẳn sững sờ.

Trước mặt hoàng tử, tôi lấy ra một đồng xu từ ví của mình.

Sau khi dấu tay đằng sau lưng mình một lúc, tôi chìa hai bàn tay nắm chặt về phía hoàng tử.

“Nội dung cực kì đơn giản. Đồng một trăm Eris nằm ở đâu?”

“...Cũng chỉ là một ván đánh cuộc vào vận may ư? Người bị ngu à? Đã quá muộn để rút lui rồi đúng không?”

Nghe thấy nội dung ván đấu, gã hoàng tử nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại. Rồi đột nhiên Iris nói.

“Giờ nghĩ lại, onii-sama là một người có độ may mắn vô song đúng không!? Ra là thế, nói như vậy...!”

“...Gì cơ?”

Một giọt mồ hôi chảy ra từ trán hoàng tử.

Cơ mà tới lúc này rồi thì làm gì hủy ván đấu được. Hẳn nhìn chăm chú vào nắm tay của tôi sau một lúc và...!

“Bên này... Không, bên này! Ta chọn bên này trước!”

Nghe thấy thế, Iris chấp tay lại, như thể cô bé đang cầu nguyện.

Thấy vẻ mặt cười toe toét của tôi, hấn kinh ngạc mở to hai mắt.

“Tiếc thật đấy! Nhóc sai rồi!”

“Chết tiệtttttttttt!”

Tôi mở nắm tay mà tên hoàng tử chọn, và tất nhiên, nó trống không.

“Chúng ta làm được rồi onii-sama! Đây là 20%! 20% đấy!”

Iris ngây thơ hò reo vui mừng. Trái lại, hoàng tử vẫn trung ra vẻ mặt điềm tĩnh mà gan dạ cười.

“Có mỗi một trận thắng thì đừng đắc ý thế chứ? Không như mấy người, tất cả những gì ta cần làm chỉ là thắng đúng một trận. Cứ sẵn sàng trước cho ngày mai đi!”

Phần 3

“Sacred · Lightning · Blare!” [\[v\]](#)

Một tia sét trắng lóe lên đánh vào trung tâm sân tập.

Luồng ánh sáng rực rỡ được hòa âm cùng cơn gió tàn khốc.

“Hiieeeeeeeee—!?”

Ở một góc của sân tập, gã hoàng tử và tôi ngồi sụp xuống và la hét.

Sau khi tiếng gầm dữ dội lắng xuống, chỉ còn tro bụi những tảng đá lớn.

Đây chắc hẳn là phép thuật mà mấy gã anh hùng dùng để đấu với Boss Cuối.

“Em làm được rồi, onii-sama!”

Nói rồi, cô bé miệng cười chạy tới chỗ tôi.

Đối thủ của Iris hôm nay là một đám golem.

Đã xác định là dù đám quái vật có mạnh đến đâu thì đấu một chọi một cũng là vô ích, gã hoàng tử liền nảy ý dùng chiến thuật lấy số lượng làm ưu thế, tuy nhiên...

“Tốt lắm, đúng là em gái của anh. Sao nào? Nhóc thôi ngay cái trò ‘nhiệm vụ’ vớ vẩn đi mà đưa cho bọn anh hết đám tiền viện trợ được rồi nhỉ?”

“Ngươi... Không phải mới vừa nãy thôi ngươi và ta còn la hét om sòm sao? Thôi bỏ đi, nếu ngươi đã muốn khoản viện trợ hơn là việc chiến thắng liên tiếp. Tổng số hiện tại là 25%. Giờ sao, ngươi sẽ làm gì? Hôm nay có muốn làm một ván với ta không?”

Đối mặt với gã hoàng tử – trên miệng vẫn là điệu cười khiêu khích – tôi lặng lẽ lôi ra một đồng xu Eris.

“Hừm, can đảm đấy! Ta không biết ngươi may mắn được tới đâu, nhưng ta, một thành viên của hoàng gia Elroad – những người làm giàu nhờ sòng bạc. Ngươi nghĩ là ngươi sẽ tiếp tục chiến thắng trong bao lâu hả?”

Nghe thấy thế, tôi lại lạng lẽ tung đồng xu.

Và rồi tôi nhanh chóng bắt lấy, và đặt hai bàn tay mình ra sau lưng.

“—Được rồi, chúng ta đã phục hồi được 30% khoản viện trợ. Tâm này thì chỉ ngay trong tuần là chúng ta sẽ hoàn lại được tỷ lệ ban đầu thôi.”

“...Tôi có nên nói là ‘anh có khác’ không? Nói thế nào nhỉ? Có phải may mắn của anh là một thứ không được phục vụ vì lợi ích của nhân loại không?”

Trong bữa tối, tôi – người lại một lần nữa thắng gã hoàng tử – kể về chuyện ngày hôm nay.

“Kazuma-san Kazuma-san. Ngày mai đi cùng tôi được không? Đi cùng tôi tới sông bạc, làm ơn mà. Chỉ ngày mai thôi, tôi sẽ gọi anh là Kazuma-sama ok?”

“Khỏi. À mà không phải hôm qua cô đốt hết tiền tiêu vặt rồi à? Vậy chính xác thì hôm nay cô đã làm gì thế?”

Vâng. Dù mới chỉ tới đây thôi, con này đã xài hết tiền tiêu vặt mà Darkness đưa.

Thế nhưng, cô ta lại hỡm hĩnh khoe cho tôi túi tiền trông có vẻ nặng.

“Hôm nay tôi đã tới Công Hội. Trên đường tới đây Iris đã đánh bại rất nhiều quái vật đúng không? Tôi, Aqua khôn ngoan và duyên dáng, đã thu thập những phần đáng giá của đám quái vật đấy?”

“Vậy ra tất cả những gì cô làm là bán hết đám bộ phận quái vật mà Iris đã đánh bại hả. Này, tôi không bảo cô đưa hết, nhưng chí ít cũng đưa cho Iris một nửa đi.”

Đúng lúc tôi định với lấy túi tiền, cô ta lập tức thu vào nó vào bụng và phát động thế phòng ngự hình cầu.

“Ừm, onii-sama. Bởi vì không phải là Mạo Hiểm Giả, thế nên em không thể bán nguyên liệu quái vật lấy tiền được. Vì vậy em không thấy phiền đâu...”

“Được rồi Iris. Đừng làm hư Aqua, con này sẽ lại thử vận may cho xem.”

Nhận ra rằng cứ thế này thì túi tiền của mình sẽ bị sung công, Aqua ngay lập tức chuyển qua thế chiến đấu. Ngay lúc Aqua và tôi đối mặt, Megumin liền chen vào—

“Ngày mai em sẽ trông Aqua, được không? Nếu ta cứ mặc kệ thì chị ấy sẽ rặn ra một khoản nợ ở sông bạc mất.”

Chà, nếu là Megumin mà chúng ta đang nói thì con bé sẽ không trở thành con nghiện cờ bạc giống Aqua đâu.

“Tôi cũng đã không còn gì để điều tra nữa, vậy ngày mai làm gì đây nhỉ?”

Nghe thấy thế, Aqua liền làm cái mặt ‘eureka!’ [\[vi\]](#) và vỗ tay với Darkness.

“Này Darkness, nếu đã thế thì mai đi với tôi. Thân là senpai ở sông bạc, tôi sẽ dạy cô mọi thứ cần biết.”

“...Không phải cô đang cố moi thêm tiền tiêu vặt từ tôi đấy chứ?”

Chắc là đúng thế rồi.

Bỏ mặc Aqua – đang bụm má và trưng cái mặt phản đối – một mình...

Iris và tôi trao nhau cái gật đầu, và như vậy, nhiệm vụ trông trẻ Aqua được đẩy vào tay Darkness – trông vẫn không tình nguyện chút nào.

Từ lúc đấy –

“Tiếc thật đấy! Nhóc sai rồi!”

“Tại Saoooooooo!”

Cả tuần nay tôi và Iris đã tới tòa lâu đài dưới danh nghĩa ‘thương lượng’.

Vì không tìm ra được đối thủ vừa sức với Iris, cô bé hoàn toàn được cho ra rìa các trận đấu. Vì thế, những ván đấu với thứ đặt cược là tiền viện trợ hoàn toàn được đặt lên vai tôi.

Để đổi lại, số lượng ván cược được tăng lên thành hai lần một ngày.

Luật chơi của trò ‘đoán tiền nằm ở đâu’ khá là đơn giản, nhưng vì đơn giản như vậy, nó lại đánh mạnh vào máu ăn thua của gã hoàng tử hơn bao giờ hết.

“Ta làm được rồi onii-sama, thế này thì quỹ quốc phòng đã hoàn toàn được khôi phục rồi! Giờ là đến quý tấn công mà chúng ta dự tính ban đầu nào...”

“K, Khoan Khoan! Gì chứ quý đó thì mơ đi nhé. Bỏ qua chuyện duy trì quỹ quốc phòng sang một bên, nếu bọn ta cung cấp thứ quý được dùng để tấn công Quân Đội Quý Vương thì lắm chuyện đấy.”

Những tướng già hoàng tử lại làm một trận nữa, nhưng xem ra hẳn ta thận trọng không ngờ.

“Ồây, cứ thua vậy mà chịu được à nhóc? Thân là hoàng tử của Elroad – Vương quốc cờ bạc, nhóc ổn với việc bị đám ‘nhà què’ hành cho ra bã về phương diện bài bạc à? Nhóc thực sự chấp nhận thế sao?”

Tôi tuyệt vọng khiêu khích già hoàng tử, nhưng những gì hẳn làm chỉ là cười khoái trá.

“Làm như ta đây lại mắc cái bài khiêu khích đấy. Lý do ta chấp nhận ván đấu chỉ vì dù ta có thua thì cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều. Thế nhưng vương quốc của ta không muốn chọc vào Quân Đội Quý Vương. Vì vậy bọn ta không cung cấp mấy thứ quý để mang đi đánh nhau đâu.”

Bất ngờ thật, những tướng hẳn chỉ là thằng hoàng tử ngu đần đơn thuần thôi chứ.

Thôi vậy, đành phải mở bài rồi.

“Nhóc chắc chứ? Lỡ mà lần sau nhóc thắng thì sao?”

“Khỏi phải cố. Ta đã thua ngần này rồi, bộ người tin là ta thực sự còn có cơ may thắng sao? Người nghĩ ta là ai chứ? Ta là hoàng tử của đại vương quốc cờ bạc người biết... không...?”

Sự bình tĩnh của già hoàng tử dần trở nên dần thối, miệng hẳn há ra.

Hắn nhìn chăm chăm vào bàn tay mở của tôi, bên phải.

Mà pha đoán lầm hồi nãy của hắn là ở tay trái.

“Onii-san, lẽ nào ngay từ ván đầu thì không có tay nào của anh nắm đồng xu à?”

Mặc dù không đến mức như gã hoàng tử, nhưng Iris cũng rất kinh ngạc.

“Đúng rồi. Con bé thông minh này, em vẫn nhớ những gì anh nói khi mà anh đưa ra luật chơi ban đầu đúng không?”

“Anh nói à? Ờ-hèm... ‘Nội dung cực kì đơn giản. Đồng một trăm Eris nằm ở đâu?’ đúng không? ...À!”

“Ahh-!”

Tiếp lời Iris, gã hoàng tử cũng nhận ra.

“Đúng, lúc mà chúng ta bắt đầu anh đã nói là ‘đoán xem nó nằm ở đâu’ đúng không? Anh chưa bao giờ nói là ‘nó nằm ở tay nào’. Anh chỉ đơn giản hỏi đồng xu nằm ở đâu. Và điểm cốt yếu là đồng xu nằm trong túi tiền của anh!”

“Wa! Đúng là onii-sama! Không có ai qua được anh về mấy chuyện láu cá như thế này!”

Tôi không khỏi phải hỏi lại Iris, ánh mắt con bé đang tỏa sáng.

“Em đang khen anh đúng không?”

“Hừm, em đang khen anh đấy.”

Nói rồi, cô bé bắt đầu cười khúc khích. Ngay lúc tôi đang ngỡ là ‘không có chuyện con nhóc này khen mình đâu’ thì—

“Đ-, Đồ Đồ Đồ khốn do bản! Không thể ngờ người lại dùng một mảnh khốe như thế để lừa ta! Thân là thành viên hoàng gia, người không cảm thấy xấu hổ sao!?”

“Không hề.”

Ý tôi là, dù sao thì tôi cũng có phải thành viên hoàng gia đâu.

Thấy phản ứng của tôi, gã hoàng tử thô lỗ nói.

“...Ch-, đây là lý do tại sao đám nhà quê là—! Được thôi, thân là hoàng tử của một đại vương quốc cò bạc, ta thật ngu ngốc khi không nhìn thấu trò bịp của người. Ta đây không thèm đòi tiền lại.”

Cuối cùng, gã hoàng tử vẫn không cắn câu.

“Có khiêu khích thêm nữa thì cũng vô nghĩa thôi. Vương quốc của ta sẽ tiếp tục cung cấp ngân sách phòng thủ, thế nhưng bọn ta sẽ không gia tăng thêm. Điều này là tuyệt đối... Mà nói cho chính xác thì, người đã kêu gọi cắt giảm viện trợ chính là Ragcraft các người không thấy à? Lý do duy nhất mà ta chấp nhận chuyện đó chỉ vì ta không muốn phải kết hôn với đứa con gái quê mùa này. Chà, mặc dù cuối cùng không thắng được cũng có tiếc thật, nhưng ta đã rất vui đấy.”

Gã hoàng tử nói mà không thèm đếm xỉa gì đến phía đối diện—

“Vậy thì vĩnh biệt. Ta sẽ cầu nguyện cho mấy người đánh bại được quý vương nhé?”

Hoàng tử nói một câu cực kỳ trái với lương tâm, hẳn hối thúc chúng tôi rời đi.

“—Vậy đấy, nghĩa là tôi muốn thằng quý đó phải trải nghiệm một thứ thật đáng cay.”

“Được rồi, nói hay lắm Kazuma. Cứ như thế tôi sẽ để Elroad, một vương quốc chả được gì khác ngoài việc kiếm tiền, xem thường vương quốc Belzerg bọn này ấy! Tôi sẽ cho thằng nhóc đó nếm mùi chết chóc vì đùa giỡn với Iris-sama!”

Trở về khách sạn, Iris thu mình trong phòng, cảm thấy thất vọng vì kết quả. Không nhắc đến cô bé, tôi mở cuộc họp với nhóm Darkness.

“Dĩ nhiên là em cũng không phàn nàn gì. Hừm, có là tấn công lâu đài hay bất kỳ thứ gì khác, cứ để em lo. Mặc dù chỉ là cấp dưới, nhưng đồng đội của em đã bị đùa giỡn. Một Tộc Nhân Hồng Ma Tộc sẽ không đứng nhìn chuyện như vậy xảy ra đâu.”

“Mặc dù không hiểu chuyện gì nhưng tôi đã lấy nguyên liệu quái vật từ Iris, thế nên miễn là không có gì đáng sợ, tôi sẽ giúp mọi người, ok?”

Trong số bọn họ, hai người thì kích động lạ thường. Còn con kia thì tôi không chắc là nó có kích động hay không nữa. Tôi tiếp tục—

“Thằng quý đó, tôi chắc chắn sẽ làm hẳn phải hối tiếc vì dám xem thường thằng này...!”

Cách đây khá lâu tôi đã lên kế hoạch phòng khi không thể kiếm được khoản viện trợ. Giờ cũng tới lúc hưởng thành quả rồi đấy—

Phần 4

–Sáng sớm, mặt trời lấp ló qua khung cửa.

Ánh sáng ấm áp nhẹ nhàng soi sáng căn phòng tối mò.

Trong khung cảnh rạng đông dễ chịu này, tâm trạng bọn tôi lại tụt xuống đáy.

“Này thả bọn ta ra! Tội trạng của bọn ta là gì hả!? Nói nghe xem tội trạng bọn ta là gì! Việc bắt bớ này thật phi lý!”

Từ sáng sớm, Aqua vừa la hét vừa đập vào thanh chắn song nhà tù.

Đúng rồi đấy, giờ bọn tôi đang bị cầm tù.

Những tưởng kế hoạch của tôi thật hoàn hảo, thật không ngờ nó lại thất bại.

Ngay lúc này, tất cả trang thiết bị của bọn tôi đều bị tịch thu, và cả bọn bị nhốt trong trại giam đồn cảnh sát.

Đồn cảnh sát được xây dựng nên bằng đá, nhưng vào mùa này, nó lại ẩm áp bất ngờ.

Buồng giam cũng gần như được làm bằng đá. Bên trong căn phòng bị kín bằng những chấn song, có một sợi xích dùng để kiềm chế đám tù nhân om sòm, cùng một bồn cầu trông khá là thô thiển.

Chẳng hiểu sao, Darkness vẫn ngồi trong xà lim với khuôn mặt đỏ bừng. Điểm đáng bận tâm chính là cô nàng cứ ngồi lặng thinh mà nhìn chăm chăm vào mấy sợi xích.

Để đáp lại Aqua, vẻ mặt của tay cai ngục – đang ngồi ngoài để làm việc giấy tờ – chột cứng lại.

“C-, Cô còn thắc mắc về tội trạng của mình ư...? Cô còn mặt mũi để nói câu đó sao, tuy nhiên... Mấy người đêm hôm khuya khoắt đã dùng mấy phép thuật cực đại nào đó để tạo nên tiếng sấm gầm. Bộ mấy người thực sự cho là không có ai bực mình ư?”

Megumin hai tay nắm chấn song và nói.

“Ở thị trấn chỗ tôi thì chỉ cần cảnh báo là ‘địa hình gần thị trấn có thể thay đổi thế nên làm gì thì làm xa xa ấy’. Đây cũng không phải lần đầu tiên tôi xả phép gần thị trấn này? Người dân vương quốc mấy người sao bụng dạ hẹp hòi thế?”

“Đồ ngốc-! Nếu cô đã muốn đồ thừa thì rõ ràng chính quốc gia mấy người mới bệnh ấy! Cư dân trong thành còn tưởng là chiến tranh đã bắt đầu nên mới sợ nhảy dựng lên mấy người biết không!?”

Xem chừng khá hợp lý.

“Công tố viên sẽ tới sớm thôi. Nếu có gì muốn nói thì cứ việc nói với họ. Chà, xả ma thuật ngay giữa đêm làm mọi người mất giấc ngủ cũng không phải là trọng tội. Mấy người chắc vẫn ổn thôi, thế nên hãy hành xử người lớn và đừng gây thêm rắc rối nữa.”

Nghe thấy thế, bọn tôi không nói thêm gì nữa, và ngoan ngoãn đợi trong buồng giam.

–Tối hôm qua, khi mọi người chưa tỉnh giấc, bọn tôi lên qua đám cận vệ canh cổng và lén lút rời khỏi thành phố.

Lúc đầu những tưởng là gây ra một chút rắc rối cho lâu đài thì sẽ không sao, thế nên tôi ủy thác cho bọn họ nhiệm vụ thu hút sự chú ý bên ngoài thành phố.

Nhưng rồi Megumin đột nhiên nói, ‘nếu có ngọn đồi nhỏ thì chỉ việc đóng một quả explosion là cả thành đều nghe. Cứ yên tâm đi, em quen rồi mà.’ Mặc dù phần cuối nghe có vẻ bí ẩn, tôi vẫn quyết định thông qua chuyện này.

Lúc bọn họ xả phép ngoài thành, tôi sẽ nhân sự hỗn loạn mà thâm nhập vào lâu đài.

Sau khi vào được buồng ngủ của hoàng tử, tôi sẽ để lại một con dao cùng một lá thư ở bên cạnh giường hắn ta.

Viết trên đó sẽ là:

‘Lũ người ngu ngốc, các người tưởng rằng chỉ việc tuyên bố trung lập là ta sẽ bỏ qua sao? Một khi ta xử xong vương quốc Belzerg, tiếp theo sẽ là các người!’

...Và như thế.

Chúng tôi sẽ tạo ấn tượng là Quân Đội Quý Vương sẽ không chấp nhận sự trung lập và buộc bọn họ phải về phe mình.

Đó là một kế hoạch hoàn mỹ không tì vết để tạo nên một cơn khủng hoảng toàn quốc.

Sau đó, chắc hẳn bọn họ sẽ cảm thấy nguy hiểm, và thậm chí còn quyết định hợp tác với chúng tôi...

Những tưởng đó là những gì sẽ xảy ra, thế nhưng...

Sau lúc rạng đông, lúc hoạt động của cư dân bên ngoài truyền vào bên trong căn phòng, người phụ nữ đó xuất hiện.

Cô ta làm tôi nhớ tới vị công t tử ở Axel tên là Sena.

Bà cô đó cũng có ấn tượng đáng sợ như thế này, nhưng mà không biết bây giờ cô ta có khỏe không?

Theo như một số tin đồn, sau khi giải quyết một sự cố nào đó, cô ta đã trở lại Axel với tư cách là công t tử viên thủ đô.

Người phụ nữ treo áo khoác lên trên tường sau lưng mình, pha thứ gì đó trông như là hồng trà, và liếc nhìn bọn tôi từ đằng sau chấn song.

Rồi cô ta yên lặng hướng mắt về phía gã cai ngục.

Như muốn hỏi ‘Có phải những người này không?’

“Ngay lúc có người sử dụng phép explosion ở ngoại thành, tôi tức tốc chạy tới ngay hiện trường, nhưng khi tới nơi thì tôi thấy những người này bị đám undead đuổi. Vì dám ra khỏi thành vào giờ đó, cùng với việc quyết định sử dụng phép explosion để tiêu diệt undead, tôi quyết định bắt giữ bọn họ. Khẩu cung ở đằng kia ạ.”

Trôi chảy đáp lại ánh nhìn của người phụ nữ, gã cai ngục chỉ vào xấp tài liệu ở trên bàn.

Ở trên tấm thảm bên ngoài buồng giam là một bộ bàn cùng với ghế ngấn và ghế sofa.

Dù đây có là nơi giam giữ thì tôi thực sự cũng chả thấy có tí liên quan nào cả.

Dường như đã nhận ra ánh mắt bọn tôi, viên công tố nhâm nhi ngụm hồng trà và nói.

“Đây là Elroad – quốc gia hưng thịnh nhờ những sông bạc, và đây không phải là nơi chứa nhiều tên tội phạm đặc biệt hiểm ác. Tòa nhà này giống như là một nơi để bảo vệ cho những người tán gia bại sản hoặc khách du lịch say mèm. Một nơi đảm bảo rằng những người như thế sẽ không phải chết rét... Được rồi, giờ nói chuyện với từng người một nào.”

Cô ta vừa nói vừa lạnh lùng nhìn bọn tôi.

Chắc là đã có ý đồ gì rồi, cơ mà cô ta lại quyết định hỏi bọn tôi ngay trước buồng giam.

Thay vì đưa bọn tôi tới một căn phòng nhỏ, việc thẩm vấn lại diễn ra tại một cái bàn đặt trên tấm thảm.

Gã cai ngục đứng ngay sau người bị thẩm vấn, để tiện áp chế nếu kẻ đó muốn thử làm điều gì khôi hài.

Xem ra việc thẩm vấn sẽ được bắt đầu ngay lúc này. Thường thì không phải thẩm vấn cho từng người bọn tôi ở một không gian cách ly để tránh việc dàn xếp lời khai sẽ tốt hơn sao? Đó là những gì tôi nghĩ, thế nhưng...”

Câu hỏi của tôi ngay lập tức được trả lời bởi thiết bị quen thuộc mà vị công tố đưa ra.

“Được rồi, để xem mấy người sẽ khai gì nhé? ...Nhân tiện, đây là một thiết bị ma thuật sẽ rung nếu có kẻ nói dối... Thế nên mấy người có dàn xếp lời khai thì cũng vô nghĩa thôi.”

Nói rồi, cô ta đặt một cái chuông lên trên bàn.

Cô ta chụm tay lại và ánh mắt sắc bén nhìn vào người đối diện.

“...Hừm, dù có quan trọng hay không thì tôi vẫn là một Thập Tự Quân. Nhân danh nữ thần Eris, tôi thề rằng mình sẽ không nói dối.”

...Chẳng hiểu sao, gương mặt Darkness lại đỏ ửng, đôi mắt tràn ngập ánh sáng mong chờ.

Để đáp lại, viên thanh tra chỉ lẩm bẫm ‘theo ý cô’.

Nhìn qua xấp tài liệu, cô ta nói.

“Nghề của cô là ‘Thập Tự Quân’, và cô là tín đồ giáo phái Eris... Giờ trước tiên, tên cô là gì...”

“Tôi chọn được im lặng.”

Darkness kiên quyết nói.

“...Hử?”

Viên công tố ngẩng đầu phản ứng và nhìn Darkness nghi ngờ.

“Tôi nói là tôi chọn được im lặng. Nếu muốn biết tên tôi thì cứ thoải mái tra tấn hay thẩm vấn gì cũng được! Thế nhưng, nhân danh nhà Dustiness, tôi thề là mình sẽ không khai để vậy đâu!”

“Dustiness-san đúng không? ...Ừm, chúng tôi sẽ không tra bức cung hay thẩm vấn gì cô đâu được chứ? Ở một thế giới mà ma thuật có thể vạch trần được sự thật, mấy phương pháp đó lỗi thời rồi. Cô cứ yên tâm... Nhà Dustiness... Nhà Dustiness nổi tiếng đó sao? ...Không thể nào... Nhưng mà... chiếc chuông không rung...?”

Viên công tố nghi ngờ nhìn chiếc chuông mà tự lẩm bẩm.

...Để tôi tự mình giải thích thì có phải tốt hơn không?

Đã mừng tượng được sẽ xảy ra sắp tới, tôi bắt đầu cảm thấy tiếc cho viên công tố.

“Được rồi Dustiness-san, sao cô lại chọn chỗ như vậy để niệm phép?”

Darkness ngoan cố từ chối.

Cô nàng này còn tính phiền hà thế nào nữa đây?

“...Cô biết không? Nếu cứ tiếp tục chọn cách im lặng thì tôi sẽ giả định rằng có tội trạng nào đó mà cô đã phạm phải. Dù có nói là mấy phương pháp kiểu đây đã lỗi thời, nhưng tôi có dụng cụ để làm đấy.

Thế nhưng tôi không lấy làm thích thú gì việc sử dụng chúng. Xin hãy yên tâm, tội trạng của cô không nặng đâu, nên làm ơn đừng bướng bỉnh nữa mà thay vào đó hãy sẵn lòng khai nhận với tôi. Dựa trên thông tin của cô thì tôi sẽ đánh giá rằng nghi can đang che dấu thông tin quan trọng, thế nên tôi được phép sử dụng biện pháp bức cung. Tôi khuyên cô không nên làm gì thiếu suy nghĩ...”

“Hợp ý tôi đấy! Cứ đem ra đây mấy thứ lợi hại nhất nào!”

Thấy Darkness đáp lại bằng cách phẫn khích trườn qua bàn, viên công tố lùi lại phía sau với vẻ mặt đông cứng.

Và cô ta nhìn vào cái chuông nằm trên bàn.

...Dĩ nhiên, nó không rung.

Xác nhận rằng cái chuông không hề rung, vẻ mặt viên công tố lại càng thêm cứng đờ.

“...Ừm, thế là đủ rồi... người tiếp theo làm ơn!”

“–Cái gì chứ... Một cơ hội bị thâm phẫn và bức cung... Chắc cả đời cũng không có một cơ hội như vậy nữa... Thật không ngờ nó lại kết thúc nhanh đến thế...”

“Cô, đừng có làm người khác cảm thấy rắc rối bởi cái sở thích của mình.”

Khi Megumin được gọi tới bàn, Darkness trở về buồng giam với thái độ uất ức.

Đón đau làm sao khi nhìn thấy vẻ mặt kiệt sức – vì một lý do nào đó – của viên công tố.

Megumin ngồi xuống xong, viên công tố đã tự trấn an được bản thân và tỏ ra nghiêm nghị. Một lần nữa, cô ấy [\[vii\]](#) lại chụm ngón tay ở trên bàn.

“...Được rồi, cô là người đã niệm phép? Và nếu tôi không nhầm, nghề của cô là ‘đại ma pháp sư’ đúng không? Vậy bây giờ, trước tiên cho tôi biết tên nào.”

“Tôi là Megumin.”

Viên công tố vẫn duy trì vẻ mặt nghiêm nghị.

“...Cô vừa nói gì?”

“Tôi là Megumin.”

Nghe thấy thế, viên công tố lại nhìn cái chuông theo bản năng.

...Dĩ nhiên là nó không rung.

Nhìn thấy cử động của viên công tố, Megumin—

“Sao, có ý kiến gì với tên của tôi thì cứ nói ra đi đừng ngại chứ?”

“Kh-, Không! Xin hãy thứ lỗi cho hành vi thiếu tôn trọng của tôi.”

Viên công tố vội vã tự trấn an.

“Được rồi, vậy tại sao cô đêm hôm khuya khoắt lại phóng ra thứ ma pháp quấy nhiễu cư dân thế?”

“Tôi có nhiệm vụ ‘Mỗi ngày một Explosion.’ Hồi ở Axel thì tôi cũng phóng phép đó như phóng pháo hoa vậy đấy.”

Nghe thấy thế, viên công tố sững sờ.

Đúng như dự đoán, cô ấy lại quay sang nhìn cái chuông. Và đương nhiên là nó không thềm rung.

Mặc dù Megumin không trả lời câu hỏi của mình, xem ra vị thanh tra lại tò mò về cái ý ‘Mỗi ngày một Explosion’ của con bé.

“...Nếu như không thể thực hiện nhiệm vụ ‘Mỗi ngày một Explosion’ thì cô sẽ ra sao?”

“Tôi thậm chí còn không muốn nghĩ tới chuyện đó. Nếu mà nó đến thật thì chắc là ‘KABOOM’ mất.”

Viên công tố dường như cũng nghĩ về điều tương tự. Cô ấy nhìn về cái chuông và nhỏ giọng lầm bầm.

Mà quan trọng hơn, thế quái nào cái chuông lại không rung?

Bộ cái ‘KABOOM’ đó thực sự sẽ xảy ra à??

“Vậy đổi câu hỏi nào. Dựa vào việc niệm phép explosion ngay giữa đêm, cô nghĩ gì về chuyện đó? Cô không cho hành vi này là tội ác sao?”

“Không hề, bởi vì tôi tin rằng kiếp trước mình là vị thần hủy diệt. Thế nên mấy chuyện phá hủy đều hoàn toàn hợp lý cả thôi.”

Vị công tố quay mặt khỏi Megumin – con này đang luyện thuyên về mấy thứ không thể thâm nổi – và nhìn vào cái chuông.

Dĩ nhiên là nó không rung.

...Không lẽ cái chuông đó hỏng rồi sao?

“Ôây Aqua, hôm nay cô quyền rũ đến không ngờ.”

“Hừm hừm, tự dung anh bị gì thế? Có vấn đề gì à Kazuma? Lẽ nào cái lúc mà tụi mình bị đánh trúng bữa trước, anh thực sự ghen tị...”

Chi-ring.

Trước khi Aqua kịp nói xong, cái chuông trên bàn rung lên.

“...Làm ơn đừng cản trở việc thăm vấn của tôi.”

“Xin lỗi, tôi chỉ thắc mắc không biết cái chuông có bị hỏng mất hay không... Ặc-! Dừng lại đi, cô làm gì thế hả? Đã được khen rồi tại sao cô còn bóp cổ tôi chứ! Không phải bữa trước để xem thử cái chuông có hỏng hay không, cô cũng nói điều tương tự với tôi sao?”

Trong lúc tôi cố gắng cởi tay Aqua ra, vị thanh tra dường như cũng bớt căng thẳng một chút vì cái chuông cũng đã rung một lần—

“Để tôi hỏi cô một lần nữa. Tại sao cô lại niệm phép explosion và giữa đêm?”

Cô ấy hỏi Megumin với thái độ nhẹ nhàng hơn.

“Bởi vì đó là ý nghĩa của cuộc đời tôi.”

Nghe thấy thế, viên công tố nao núng.

“.....Ừ-Ừm, người tiếp theo làm ơn...”

Nhìn thấy cái chuông không hề rung, cô ấy chùng vai kiệt sức. Trông chắc là chán nản lắm rồi.

“—Tên tôi là Aqua, ok? Tôi có thể xem là quản lý hay là người bảo hộ của ba đứa kia, hiểu chưa?”

Nghe Aqua nói thế, từ trong buồng giam ba người bọn tôi chăm chú nhìn cô ta.

Hay nói đúng hơn, bọn tôi chăm chú nhìn vào cái chuông phát hiện nói dối được đặt trên bàn cô ta.

“Aqua-san đúng không? Cô có tên giống như vị nữ thần của nước.”

Chẳng hiểu sao cái chuông lại không rung.

...Hử—

“Này, tại sao cái dụng cụ phép thuật đó lại không rung chứ?”

“Miễn là người nói thực sự tin vào những lời mình nói, thì đó không phải là nói dối. Cái lúc mà Megumin nói mấy thứ kì quặc ấy, cái chuông không hề rung đúng không?”

“Này, ‘mấy thứ kì quặc’ ý chị là gì hả, nói lại nghe xem nào?”

Nếu theo lời Darkness nói, thì cũng có nghĩa là con ngốc kia thực sự tin rằng cô ta là bảo hộ của bọn tôi ư?

Nếu đúng thật thì tôi muốn phang một tát vào mặt con đó quá.

“Vậy để nghe xem nào. Lý do gì mà cô lại ở chỗ như thế, và trong một thời gian như thế?”

“Đó là vì gã có tên Kazuma đằng kia nứng tình quanh năm. Thế nên không còn cách nào khác, để đảm bảo hẳn ta không đêm hôm trèo lên giường con gái nhà lành chúng tôi đành phải mang hẳn ta tới chỗ kia.”

Con mắt này, có phải cái này là trả đũa cho lời nói dối tôi dùng để rung cái chuông không?

Mà đúng ra là Aqua hồi nãy đã nói cô ta là bảo hộ của bọn tôi. Nếu đúng như những gì Darkness nói, thế thì cô ta thực sự tin vào mấy thứ như thế sao? Thành thật mà nói, tôi nghĩ là đầu óc con này đã thiết lập mặc định ở mức 'dị' rồi, nhưng mà...

Viên công tố nhìn vào cái chuông theo phản xạ, nhưng một lần nữa, vì một lý do nào đó, nó không hề rung.

Thấy vậy, viên công tố nhìn tôi bằng ánh mắt khinh miệt.

...C-, Cô nhầm rồi.

Tuy nhiên cái chuông đó thực sự, thực sự không hỏng đấy chứ?

“Ừm, vậy... Từ quan điểm của cô, tại sao nhóm cô lại phóng ma thuật explosion ngay giữa đêm...?”

“Để bảo vệ thị trấn khỏi quái vật xâm lăng! Đúng thế, cùng ba người kia, tôi, Aqua vĩ đại đã bảo vệ thị trấn!”

Dù Aqua có dối như cuội, cái chuông – đúng như dự kiến – không hề rung.

Thấy thế, vị công tố xem ra ngày càng yếu ớt.

“...Hình như... cô không nói dối. Đây là gì... Cô bảo vệ thị trấn này sao? Cô nói là...?”

Thái độ viên công tố nhanh chóng trở nên hối lỗi, và cô ấy chân thành nhìn Aqua.

Chỉnh lại tư thế, cô ấy nhìn thẳng vào mắt Aqua và nói.

“Là đại diện của thành phố này, cho tôi được phép gửi lời cảm ơn. Cô là Aqua-san đúng không? Và nghề của cô là đại tu sĩ phải chứ?”

Nghe vậy, Aqua đột nhiên bật dậy khỏi ghế.

Và rồi...!

“Fufu-, ‘Đại Tu Sĩ’ cũng chỉ là vỏ bọc thôi! Ta không cần phải dấu làm gì nữa. Ta đây không ai khác chính là nữ thần của nước – chỉ một và duy nhất! Đúng vậy, nữ thần Aqua, là ta!”

Nghe thấy thế, không chỉ vị công tố và bọn tôi, mà cả gã cai ngục cũng nhìn vào cái chuông.

...Nó không rung.

Thấy thế, vị công tố buông tiếng thở dài và tự lẩm bẩm.

“À, vậy là nó hỏng rồi...”

“Tại Sao-!”

Bắt đầu quấy dữ dội, Aqua liền bị cai ngục đè xuống và cho quay về buồng giam.

Đã nghe xong lời khai của ba người, viên công tố bảo cai ngục mang thứ dụng cụ ma thuật đi đâu đó, rồi mệt mỏi dụi mắt.

...Tôi cảm thấy tội cho cô gái ấy.

Đồng cảm với viên công tố, tôi quay qua Aqua và thì thầm.

“Này, sao cái chuông lại không rung? Có ma thuật nào thuận tiện hay gì đó không thế?”

Để đáp lại, Aqua trả lời.

“Cái chuông đó có thể phát hiện ý đồ xấu xa của con người khi họ nói dối, chà, tôi là một nữ thần anh biết mà? Không đời nào tôi lại phát sinh ý đồ xấu xa bởi lời nói dối dù chỉ một chút, đúng không nào? Mà kể cả có xảy ra đi nữa thì cũng sẽ ngay lập tức bị thần quang của tôi xóa tan thôi. Để nó có thể phát hiện ra thì tôi e là mình phải nói một câu nói dối cực to tát mà ngay bản thân còn không tin kìa, và chính xác hơn thì điều đó trái ngược với đức tin của tôi.”

Cô ta nói với thái độ thản nhiên.

Lâu lâu con này cũng thể hiện được vài khả năng của nữ thần nhỉ?

Tạm thời thì bất luật tốt hay xấu.

“...Hừm? Thế có nghĩa là nó sẽ không phải ứng trừ khi cô nói dối trắng trợn đến nỗi trái ngược với ý muốn của bản thân à? Hồi trước ở căn biệt thự, cái chuông đã rung ngay lúc Aqua ca ngợi tôi đúng không nhỉ? Về cơ bản thế có nghĩa là...”

“Rồi, người cuối cùng... làm ơn.”

Ngay lúc định hỏi Aqua và chuyện đã xảy ra, tôi liền bị dẫn ra khỏi buồng giam và đưa tới trước bởi thanh âm rệu rã của vị công t tử đáng thương.

“— Xin chân thành xin lỗi! Tôi chưa bao giờ mừng tởng được chuyện anh có quan hệ với hai gia tộc nổi tiếng Dustiness và Shinfornea!”

Trước mặt tôi, thái độ viên thanh tra hoàn toàn dịu đi.

Trên cổ tôi đeo hai mặt dây chuyền mà Darkness và Claire tin tưởng giao cho.

Thấy thế, viên công tố tiếp tục áy náy xin lỗi.

“Chà chà, chuyện chúng tôi đã xả phép explosion ngay giữa đêm là một sự thật không thể nhầm lẫn. Thế nhưng... cô thấy đấy? Có một lý do không tiện nói ra cho hành động đó. Ý tôi là, vương quốc của tôi và vương quốc của cô là hai đồng minh thân cận đúng không? Chúng tôi bí mật tới đây, thế nên tôi muốn chuyện này không trở thành một sự cố to tát...”

“Vâng, tôi hiểu. Tôi hoàn toàn hiểu! Chuyện này nếu xử lý không ổn thì sẽ trở thành vấn đề ngoại giao! Tôi sẽ không đào sâu vào lý do của anh!”

Quả đúng là quyền lực quý tộc.

Thật không ngờ những thứ này lại khiến viên công tố phải cứng họng ngay lập tức, tôi thực sự đã có được một công cụ tuyệt vời.

“VẬY, chúng tôi được thả về nhà chưa?”

Nghe thấy thế, viên công tố nở nụ cười thư giãn.

Cô ấy thậm chí còn tiễn chúng tôi ra tận cổng.

Ngay lúc đó—

“Ừm—, về dụng cụ ma thuật bị lỗi này, tôi không tài nào tìm ra lỗi sai nào cả cô biết không? Chà, tôi có chỉnh lại cho chắc nhưng mà... Này, tôi chỉnh thứ này lại rồi, cất vào kho dùm nhé.”

Gã cai ngục thì thầm với viên công tố, rồi gọi một gã cai ngục khác tới.

Thế rồi, viên công tố nghiêng đầu bối rối.

Thế nhưng, sao cô ấy có thể nói được là Aqua chính là nữ thần chứ...

Lúc tôi đang cân nhắc chuyện đó, thì viên công tố liếc nhìn tôi.

“...Tôi chỉ muốn hỏi thôi, nhưng về chuyện cô gái tóc xanh đằng kia vừa nói hồi nãy, có đúng là anh rung tình đến nỗi mấy cô gái kia không để ý một chút là đêm hôm anh liền trèo lên giường con gái nhà người ta không...”

“Chỉ là dối trá! Tất nhiên tất cả đều hoàn toàn dối trá!”

Dù tôi có đáp vậy, nhưng viên công tố vẫn hơi hơi giữ khoảng cách khỏi tôi.

“Th-, thế à? Chà dù sao thì tôi cũng chưa nói gì, thế nên...”

Nghe lỏm đoạn đối thoại, Darkness vỗ vào vai tôi.

“Ừ-, Ừm... Tôi tin ở anh mà. Chúng tôi tin là dù chúng tôi có ở một mình và không phòng vệ thì anh cũng không làm gì cả. Như vậy không phải tốt rồi sao?”

Chi-ring.

Darkness nói xong, thứ gì đó liên vang lên từ trong tòa nhà.

Nghe thấy thế, viên công tố lại lùi thêm bước nữa.

“Ai lại nghĩ là Kazuma sẽ làm chuyện như thế chứ. Lúc Kazuma làm nhiệm vụ giám sát, tôi không bao giờ làm bất cứ việc gì như là vừa ngủ gà ngủ gật vừa đề phòng cả đâu.”

Chi-ring.

...Viên công tố lặng lẽ lùi thêm bước nữa.

Rồi lại thêm con mắt không biết đọc bầu không khí nào đó nắm chặt tay và...!

Không đợi đã, sẽ ổn cả thôi. Miễn không phải lời nói dối quá trắng trợn là được, cô ta sẽ không phát sinh ý xấu nào đâu...

“Tôi tin mà. Tôi tin anh ta ok!? Kazuma một chút cũng không phải là kẻ biến thái và không bao giờ bò lên giường Darkness vào ban đêm đâu! Tôi thực sự tin rằng anh ta là một người chân thành và đặc biệt nhạy cảm ok!? Mấy điều tôi nói hồi nãy đều là dối trá cả đấy!”

Chi-ring, Chi-ring, Chi-ring, Chi-ring—

“Chi-ring, Chi-ring, Chi-ring, Chi-ring thôi im đi! Vậy ra mấy con mắt các cô xem tôi như thế hả! Nhưng thằng này cũng có chút tự nhột và đã suy nghĩ lại rồi, thế nên làm ơn đừng nói thêm gì nữa! Tôi thành thật xin lỗi!”

Phần 5

Trở về khách sạn, chúng tôi nhận ra Iris đang ngồi đợi bọn tôi, nước mắt đầm đìa.

“Onii-sama, tạ ơn trời là anh vẫn an toàn! Khi nghe tin mọi người bị bắt, em cứ tưởng là chẳng còn cách nào khác ngoài việc phải vượt ngục, cho dù có khơi mào chiến tranh...”

“Khoan, bình tĩnh nào. Giờ thì ổn rồi, bọn anh không bị đối xử bất công đâu!”

Nói xong một điều cực kỳ nguy hiểm, phải một lát sau Iris mới bình tĩnh lại được.

“VẬY, TẠI SAO NHÓM ONII-SAMA BỊ BẮT Ạ? NHÂN VIÊN KHÁCH SẠN NÓI VỚI EM LÀ ANH BỊ BẮT, NHƯNG HỌ KHÔNG CHO EM BIẾT TẠI SAO...”

Mặc dù chúng tôi quyết định tự ý làm sau lưng cô bé, nhưng dù chúng tôi có dấu nhem đi nữa thì Iris – một công chúa thông minh cùng bản năng sắc bén – cũng sẽ muờng tượng ra chuyện này thôi.

Sau khi chúng tôi giải thích xong mọi thứ, Iris vui mặt vào đầu gối bất động.

Dường như là muốn xin được tha thứ, Darkness bẽn lễn chạm tay vào vai Iris.

“I, Iris-sama...? Ừm, làm ơn tha thứ cho hành động tự ý của thần và Kazuma. Thế nhưng chúng thần là có ý tốt...”

“...-mặt mũi’

Không đáp lời Darkness, Iris chỉ lẩm bẫm.

“...Iris-sama?”

Darkness lại hỏi.

“...Thật không còn mặt mũi.”

Lần này, câu Iris nói ra chúng tôi đều nghe thấy.

Nghe thấy thế, Darkness – trái ngược lại với thái độ ngốc nghếch thường ngày – quỳ trước Iris và cúi đầu.

“Thần rất xin lỗi thưa Iris-sama, sự cố này là hậu quả của sự thiếu đức hạnh của bản thân thần. Làm ơn...”

Thế rồi, Iris giơ tay ngắt lời Darkness.

“Em nói là em không còn mặt mũi nữa. Em chẳng làm được gì nhiều cho cuộc đàm phán mà đẩy mọi chuyện lên vai onii-sama... Và khi yêu cầu nâng ngân sách bị từ chối, tất cả những gì em làm chỉ là thu mình trong phòng giận dỗi. Dù em chẳng làm được cái gì...”

Không, Iris đã làm quá đủ rồi.

Nói đúng ra, nếu mà Iris không mạnh đến mức này thì tôi cũng chẳng thể buộc gã hoàng tử phải bước vào mấy ván bài.

Không hề biết tôi nghĩ gì, Iris chỉ lắc đầu và nói.

“Lúc em đang bận rộn hờn dỗi, Lalatina và onii-sama đã cố gắng hết sức mình, dù đáng ra đó là việc em phải làm.”

Không, công chúa của một vương quốc nói thế là không đúng đâu.

Thế nhưng tôi cũng không phản đối Iris với một hành động thẳng tính như thế.

Rồi, Iris nhặt thanh kiếm dựng trên tường và nói với Darkness, người đang quỳ trên sàn nhà.

“Dustiness Ford Lalatina, giờ em sẽ tới tòa lâu đài. Làm ơn hãy đi cùng.”

“Iris-sama?”

Được gọi bằng tên đầy đủ, Darkness bất ngờ ngừng đầu.

Thấy vẻ mặt Iris, gương mặt Darkness ửng đỏ và cô ấy cúi đầu như một hiệp sĩ thực thụ.

“Từ giờ, em sẽ kêu gọi hoàng tử tăng thêm ngân sách. Đúng...”

Đây không phải là Iris mà tôi gặp lần đầu.

Cũng không phải Iris mà tôi biết, một cô bé hay cười, hay giận dữ, hay tò mò về mọi thứ.

“Nhân danh hậu duệ của những vị anh hùng, Belzerg, em sẽ làm tất cả những gì cần làm, và bất cứ thứ gì buộc phải làm để hoàn thành nhiệm vụ này!”

“Quả đúng là Iris-sama! Thần, Lalatina, nguyện sẽ bảo vệ người dù chuyện gì có xảy ra đi chăng nữa!”

Không thể sai được, con người đứng ở kia chính là hậu duệ của những vị anh hùng.

Đứng ở kia chính là vị công chúa chiến binh.

–Trên đường dẫn tới tòa lâu đài.

Được diện kiến dáng vẻ tuyệt vời của Iris khi cô bé bước về phía lâu đài, những người đi đường tự dạt ra.

“Này Kazuma, anh thấy ‘Iris-sama’ của ngày hôm nay như thế nào! Trời, được chiêm ngưỡng dáng vẻ uy nghi của vị chủ nhân mà mình phục vụ... Là một quý tộc mang trọng trách bảo vệ tổ quốc, không gì có thể làm tôi hạnh phúc hơn!”

Bước đằng sau Iris, Darkness bắt đầu lăm bằm mấy thứ tương tự như bà chị áo trắng – Claire – hay nói. Hơi thở cô ấy đứt quãng, nhưng lại về chuyện khác với thường ngày.

“Đúng là hôm nay Iris thực sự ngẫu đấỵ, cơ mà bị trạng thái suy đồi của cô trung hòa bớt rồi. Nếu còn xem mình là tùy tùng thì hành xử phải phép hơn đi.”

Mặc dù cay cú ngiến răng trước câu phản bác thẳng thừng của tôi, nhưng chí ít thì Darkness dường như cũng có tự nhận thức được. Cô ấy nhanh chóng thư giãn và bình tĩnh lại.

“Mà Iris tính làm gì nhi? Cô bé có nói là làm bất cứ điều gì cần phải làm, nhưng ý là gì? Như là, xông thẳng vào và cướp kho báu chẳng?”

“Anh nói gì thế hả đồ đần!? Iris sẽ không bao giờ làm một điều như thế đâu! ...Nếu chúng ta đang nói về ‘bất cứ phương pháp nào’, thì có vài cách. Hay nói chính xác hơn, thuở Belzerg mới lập quốc, khi thiếu tiền thì có vài điều họ thường làm...”

Nếu có phương pháp đó thì nói tôi nghe sớm hơn chứ. Thiệt tình.

Ngay lúc tôi định nói thế—

“Cô tới đây làm gì, công chúa Iris? Hoàng tử đã ra lệnh rằng ‘từ giờ trở đi, công chúa Iris và người của cô ta không được phép tiến vào lâu đài’, thế nên làm ơn...”

“‘Exterion’!”

Tảng lờ đi gã hiệp sĩ đang cố ngăn mình, Iris khởi cần dài dòng chém thẳng vào cánh cổng lâu đài.

Cảnh công trông khá kiên cố đứt làm đôi chỉ bằng một nhát chém, thế rồi – cùng với tiếng kinh loại gãy vụn -nó đổ sập.

“Công chúa Iris? C-, Cô muốn làm gì...!”

Lại tảng lờ gã hiệp sĩ lúng túng, Iris tiến về phía trước với những bước chân nặng nề.

Biết rằng chỉ mỗi mình thì không đủ sức để ngăn cản cô bé, gã canh công lấy ra chiếc còi treo ở trên cổ và—

“Hyuuuuuuuu—!”

Tiếng ồn chói tai của chiếc còi vang vọng khắp lâu đài.

—Con đường dẫn tới khán phòng bị chôn vùi bởi đồng hiệp sĩ và lính gác nằm bất tỉnh.

Tiếng rên từ mấy nạn nhân của thanh kiếm cô bé vang tới từ mọi hướng.

“C-C-C-C-, Cô biết hậu quả của chuyện này đúng không?”

Gã hoàng tử nước mắt đầm, phải đối mặt với thanh kiếm đã tuốt vỏ của Iris, gắng hết sức để ra dáng mạnh mẽ.

Tôi ngả về phía Darkness và thì thầm vào tai cô.

“Này, trên đường tới đây tôi cũng nói rồi, cơ mà thực sự không cần đến chúng ta cũng được đúng không?”

“I-, Im đi, yên lặng nào! Chúng ta vừa tới cảnh hay kìa!”

Chắc là cũng tự nhận thức được, gương mặt cô ấy ửng đỏ trong lúc đáp lời.

Đang theo sát phía sau, Aqua chậm rãi tách dần khỏi Iris sau khi chứng kiến hành động bạo lực của cô bé.

“Này Kazuma, không biết ở nhà Zell Đại Đế có làm sao không thế nên tôi muốn về lắm rồi. Chắc giờ đứa trẻ đó đang khóc nhè vì không được thấy mặt tôi đấy.”

“Tôi dám chắc là con gà đấy đi ba bước là quên cô ngay thôi, thế nên đừng quá stress vì chuyện đó, ok?”

Tôi nắm lấy cái hagaromo của Aqua và kéo cô ta lại.

Trong lúc chúng tôi làm việc đó, xem ra hoàng tử càng thêm phần nộ.

“Này, cô có nghe không hả đồ nhà quê!? Làm một chuyện như vậy thì về cơ bản cô muốn tuyên bố chiến tranh giữa hai quốc gia chúng ta đúng không!? Những quốc gia khác viện trợ cho cô cũng sẽ không lặng im đâu biết không hả!? Đây là một vấn đề ngoại giao khổng...!”

“Hoàng tử Revi.”

Chỉ với một tiếng gọi từ Iris, gã hoàng tử trở nên lặng yên như mặt nước.

Vẻ mặt viên tể tướng chột đông cứng, và ông ta – đang đứng ngay sau gã hoàng tử – lùi lại vài bước.

“Tôi chỉ tới đây để bàn luận với anh thôi. Rất thú lỗi vì hành động này, nhưng như anh đã tự nói ra, vương quốc của tôi là một nơi man

rợ. Và đây là điều mà cô gái nhà quê khiếm nhã đã gây ra, thế nên anh có thể nhắm mắt cho qua được không?”

“Gì-... Làm như ta sẽ bỏ qua hành động ngu...!”

Ngay lúc gã hoàng tử sắp bị con giận che mờ tâm trí.

“Nếu anh từ chối bỏ qua chuyện này, thế thì—“

Từ sau lưng chúng tôi, vang lên một thanh âm bình tĩnh.

“Cùng với thanh kiếm của Iris và ma thuật explosion, bọn ta sẽ hủy giết cả vương quốc này—“

“C-C-C-, Cô nói gì cơ!?”

“Megumin-san, làm ơn đừng chen vào và nói mấy câu dư thừa như thế! Đó không phải là ý định của em!”

Đây Megumin, người vừa cướp lời của mình ra, Iris – giờ động lực bị mất hết – mặt ửng đỏ.

“Vậy cô muốn gì từ ta!? Nếu muốn tăng ngân sách thì dù cô có đe dọa ta cũng...”

Ngay cả khi bị dồn vào một góc, hoàng tử cũng không nhượng bộ.

“Từ thuở lập quốc, đây là điều mà hoàng tộc thường làm khi chúng tôi không đủ ngân sách...”

Iris đâm thanh kiếm xuống nền khán phòng.

“Xin hãy nói cho tôi biết về con quái vật mạnh nhất, mang tới tổn hại lớn nhất cho vương quốc này.”

Nhìn thẳng vào ánh mắt hỗn loạn của hoàng tử–

“Tôi, Belzerg Stylish Sword Iris, sẽ chắc chắn tiêu diệt nó.”

Cô bé nở nụ cười ngọt ngào.

Ghi chú

[i] Được xem là dấu hiệu may mắn ở Nhật Bản.

[ii] Tạm dịch: Mãnh lực

[iii] Là con chuồn chuồn tre mà Kazuma đã tặng Iris hồi vol 6.

[iv] Vì Vol 10 này tập trung chủ yếu vào bài bạc nên mình để game cho tiện, dịch ra thì chuối lắm :v

[v] Tạm dịch: Lôi Thánh Quang

[vi] Là câu huyền thoại của Archimedes cho các bạn chọt ngủ quên trong giờ Lý.

[vii] Thay cô ta bằng cô ấy vì Kazuma đã nhìn thấy sự đồng cảm :v

—Về chuyện đó, chúng ta cần quay trở lại thời điểm Iris đầy dũng cảm tuyên bố rằng cô bé sẽ diệt trừ một con quái vật.

“Cô nói mình sẽ triệt hạ con quái vật gây nguy hại nhất cho đất nước này sao? Thứ mạnh mẽ, hùng cường nhất ư? Đừng đùa nữa đi! Ta biết cô rất mạnh, nhưng chẳng phải rất hiển nhiên rằng đó là điều bất khả à!?”

Trước vị hoàng tử đầy kích động phun ra những lời lẽ trên, Iris nghiêng đầu.

“Sẽ không thành vấn đề nếu tôi có thể làm được, đúng chứ? Chính tôi đã quyết định tự mình lên đường đánh bại con quái vật này, nên đâu có bỏ mạng khi nhiệm vụ còn dang dở thì cũng chẳng hề gì. Tôi sẽ để lại lời nhắn trước khi ra đi nên ...”

“Đó không phải điều ta đang nói đến! Đâu có là người như cô, vì chúng ta trước đây ít khi trò chuyện, nhưng nếu cô bỏ mạng ta vẫn sẽ cảm thấy vô cùng tồi tệ! Đừng có ra đi và tự sát chứ!”

Nghe lời đáp lại của Iris, vị hoàng tử đỏ mặt hét lên.

Hắn là một tên ngốc, nhưng dù thế nào, dường như đó thực tâm không phải kẻ xấu.

“Fu, phải sợ hãi thứ gì chứ? Iris sẽ gặp rất nhiều khó khăn khi phải đơn độc đương đầu với một con quái vật mạnh mẽ như thế, nhưng ta, đệ nhất pháp sư của Axel, cũng đang hiện diện tại đây. Giờ thì, Iris, chúng ta hãy cùng khởi hành và đánh đuổi con quái vật gây hại cho đất nước này chứ?”

“Mấy người ... -! Ta phải nói điều này vì mấy người không biết mình đang đâm đầu vào cái gì! Nghe đây, dù thế nào thì, chính con quái vật cư ngụ trong mỏ vàng mới là thứ gây ra lượng sát thương khủng bố nhất. Tuy nhiên, đó là-...”

“Xin hãy khoan.”

Vị hoàng tử chuẩn bị đáp lại Megumin đột nhiên bị thủ tướng ngắt lời.

“Revi-sama, sao người không để họ thử một phen? Chính họ đã bày tỏ khát vọng muốn được thực hiện việc đó. Hơn nữa, nếu ‘thứ’ cư ngụ trong mỏ vàng bị diệt trừ, thì chúng ta sẽ được hưởng lợi từ đây. Chắc chắn là chúng ta phải ngăn không cho những mạo hiểm giả và hiệp sỹ kém ưu tú khích động nó, nhưng Iris-sama là một thành viên thuộc Tộc Belzerg thừa hưởng dòng máu anh hùng trong huyết quản. Dù trong hoàn cảnh nào, dường như người cũng sẽ không lùi bước dễ dàng đâu.”

Nhận thấy tình huống mở ra trước mắt, thủ tướng nhếch mép. Hắn cảm thấy có gì thú vị với chuyện này chứ?

Nghe vậy, vị hoàng tử, như để giấu đi niềm bất mãn—

“... Cứ làm gì mình thích!”

Nói thế, và quay mặt đi—

<Ghi chú quan trọng: Trong suốt phần còn lại của chương này, hãy nhớ rằng hầm mỏ là một khu vực nằm trải qua ngọn núi, và khi nhắc tới ‘hầm mỏ’, thực chất nó nằm xuyên qua một vùng rộng lớn’>

“—Chẳng phải cố gắng tiêu diệt một con rồng là rất ngu ngốc à? Nè, thật ngớ ngẩn, nhỉ? Máy người bị ngor hết cả à?”

“Trật tự và bỏ qua chuyện đó đi cho rồi. Đâu còn cách nào khác, cô thấy không? Hơn nữa, cũng đã tới lúc chúng ta đạt thêm thành tựu trở thành ‘đồ long hiệp’ rồi đấy? Ý tôi muốn nói, chúng ta đã chiến đấu với các Boss của Quân Đội Quý Vương và một tà thần, nên bây giờ, một con rồng thì thực sự đâu có xá gì phải không nào?”

Đối với đất nước chủ yếu hưởng lợi từ các sòng bạc và kinh doanh thương mại này, có lẽ chẳng nhất thiết phải liều lĩnh trước nguy cơ khiến những mạo hiểm giả của mình phải bỏ mạng chỉ để giành lại một hầm mỏ đã trở thành nơi cư ngụ của một con rồng.

Tuy nhiên, với những kẻ cần đến nguồn thu nhập quan trọng này như chúng tôi, đó chính là đối thủ phải thách thức.

“Công bằng mà nói, chẳng phải cô đang giữ một con rồng làm thú cưng sao? Vậy giờ thì còn gì để sợ nữa hả? Lẽ nào cô sẽ bỏ rơi Zell Đại đế khi nó trưởng thành ư?”

“Làm ơn đừng có so sánh cục cưng Zell Đại đế của tôi với ba cái thể loại rồng ở đây nhé. Nhóc đó cực kỳ thông minh, nên sẽ không tấn công người khác đâu, anh biết chưa? Và ý tôi là, một con rồng hoang về cơ bản chẳng khác nào loài thần lẩn thiếu năng, phải không?”

Bị con mắt này gọi là thiếu năng ... Tôi không khỏi cảm thấy thương xót cho con rồng.

Nếu tôi nhớ không lầm thì, loài rồng sở hữu chỉ số trí tuệ rất cao đấy?

“Aqua-sama, em sẽ bảo vệ mọi người, vì thế em cần đến sự giúp đỡ của chị. Do đối thủ là một con rồng, nếu thiếu đi phép thuật hỗ trợ của chị, em nghĩ sẽ tương đối khó khăn ...”

Iris cất lời đầy hối lỗi. Có vẻ như ngay cả Aqua cũng chẳng thể cưỡng lại lời năn nỉ của một người nhỏ tuổi hơn mình, nhưng...

“... Trời ạ, chị đoán vậy thì không còn cách nào khác nữa rồi. Chị sẽ giúp đỡ em, nên mai này khi em khôn lớn và trở thành hoàng hậu, làm ơn hãy đưa giáo phái Axis trở thành quốc giáo nhé.”

“Làm gì có ai cho phép một thứ hỗn loạn như thế chứ!? Mà thay vào đó, hãy xem việc giáo phái Axis không bị phế bỏ hoàn toàn là một phước lành đi nhé!”

Trong lúc Aqua và tôi đang ồn ào cãi vã, Iris đột nhiên cười khúc khích.

Rồi khi nhận thấy ánh nhìn của chúng tôi, cô bé vội vàng xua xua tay.

“Ah, xin đừng hiểu lầm! Em đã luôn mơ ước được thực hiện những điều giống với mạo hiểm giả như thế này, và em thực sự vô cùng vui sướng khi hiện thời chúng ta đang tựa hồ một nhóm mạo hiểm giả ...”

Iris ngượng ngùng nói. Giờ nghĩ đến thì, khi tôi hoán đổi cơ thể với cô bé này, cô bé dường như cảm thấy rất vui vì được ‘trở thành một mạo hiểm giả’.

Thấy Iris như vậy, Megumin tự ‘fu fu’ với chính mình và tự mãn cất lời.

“Trời, chúng ta không phải đi chơi đâu, em biết không hả? Thân là một công chúa đang ẩn náu, em đâu thể đơn thuần và ngây thơ thế được ... Rồi, vì em là thuộc cấp của chị nên chị sẽ dạy cho em những điều căn bản của nghề mạo hiểm giả.”

“Vâng, xin hãy chăm sóc em ạ!”

Thấy họ tâm đầu ý hợp, Darkness bất giác mỉm cười. Sau đó, Megumin bắt đầu giải thích cho Iris.

“... Hmpf, Iris, xin hãy nhìn về kia. Nhánh của cái cây đó bị gãy rồi, đúng không? Khả năng cao rằng một con quái vật đã gây ra chuyện ấy không quá lâu trước đây.”

“Không, kỹ năng ‘Phát hiện Kẻ địch’ của anh không hề phản ứng, nên chắc chẳng có gì quanh đây đâu.”

Khi tôi nói với họ điều đó, Megumin quay lại và lườm tôi.

Chúng tôi tiếp tục đi xuyên qua hầm mỏ, sau khi cô bé cuối cùng cũng trấn tĩnh lại bản thân.

“Iris, em có biết thứ quan trọng nhất mà mạo hiểm giả phải sở hữu là gì không? Phải, chính là nước. Trong số bao mối nguy, tình thế em muốn tránh nhất là ‘thiếu nước’. Vì thế, có những thời điểm em nên cố gắng tiết kiệm lượng nước mình mang theo...”

“Xin cứ để vấn đề nước nôi của em cho bọn chị! Kazuma-san và chị có thể sử dụng ‘Thủy Tạo’, nên cứ uống cho thỏa thích!”

Aqua ngắt lời Megumin đang cảnh báo Iris tiết kiệm nước, và nhanh nhẩu thi triển ‘Tạo Thủy’.

Sau khi làm đầy chai của Iris, cô ta thỏa mãn bước đi.

Như thể muốn nói gì đó, Megumin bám theo ngay sau Aqua. Cuối cùng, cô bé nhìn thấy một cái cây rất lớn.

“Iris, đằng kia! Nhìn kìa, trên cây xuất hiện vết thương! Chị đã thấy chúng trước đây rồi, đồng nghĩa rằng gần nơi này có một tổ ong sát nhân đấy. Hãy bước đi nhẹ nhàng để chúng không ủa ra ...”

“Ah, mọi người hãy đến chạm vào tôi này. Chúng ta sẽ tiến lên bằng cách sử dụng kỹ năng ‘Ẩn thân’ của tôi. Nếu làm như vậy, có lẽ chúng ta sẽ không bị lũ quái vật phát hiện.”

“.....”

Môi Megumin bắt đầu giật giật. Cô bé nhìn tôi chăm chăm với nét biểu cảm lẩn lộn, và bước đến chạm vào tôi.

—Chúng tôi cứ thế tiến lên trong vài tiếng đồng hồ.

“Giờ thì, chúng ta chuẩn bị đối mặt với một kẻ địch mạnh mẽ đấy, nên sao không giải lao một chút nhỉ? Iris, chị sẽ dạy em những điều cần cảnh giác khi nghỉ ngơi tại nơi hoang vu nhé. Trước hết, không được nhóm lửa tại nơi cư ngụ của những con quái vật hung bạo, để tránh thu hút sự chú ý của chúng ...”

“Kazuma-san Kazuma-san, anh mời thứ này cho tôi được không? Tôi muốn thưởng thức chút trà đen tuyệt ngon.”

“Cô đem theo cả bộ trà cơ à? Thực sự đúng là bó tay luôn rồi huh. Cho tôi một tách đấy nhé? Đây, ‘Môi lửa’.”

Tôi dùng hỏa pháp để đốt cháy những nhánh cây và lá đã rụng mà Aqua lượm được.

“Uwaahhh!”

“Waaaahh—! Nè Megumin, em đang làm gì thế? Tại sao lại dập lửa đi hả!”

Đột nhiên quơ quơ cây trượng để dập lửa, Megumin—

“Đừng có mà ‘em đang làm gì thế’ với em nhá! Nếu nhóm lửa ở một nơi thế này, thì chẳng phải anh đang thu hút quái vật sao? Kể từ khi em bắt đầu dạy cho cô bé, hai người cứ ...!”

Hét toáng lên. Đúng lúc ấy—

“Anh nhận thấy gì đó từ ‘Phát hiện Kẻ địch’ của mình. Oi, có thứ đang tới đây!”

Đó là một âm thanh khiến tôi nổi da gà.

Hơn nữa, chúng kiến cảnh tượng lũ chim sợ hãi bay đi, tôi nhận ra sinh vật đó phải ở một mức độ kinh khủng nào đấy.

Aqua, bị dập tắt lửa, la lên.

“Tất cả đều tại Megumin hét lớn quá đó!”

“Là lỗi của em!? Đúng rồi, em đã hoàn toàn khiến tình hình này xảy ra, phải không nhi!? Em xin lỗi nha! Có thể em xin lỗi đấy, nhưng không thỏa mãn với chuyện này đâu, ok!?”

Mặc dù chúng tôi vẫn chưa tới được khu mỏ—

Tôi tự hỏi liệu rằng nên coi đây là hên hay xui nữa.

Cơ thể không lồ của nó hất đổ cây cối và rung chuyển mặt đất. Tôi hiểu rồi, vậy ra danh hiệu ‘vua quái thú’ không phải chỉ để trưng.

Không nghĩ quá nhiều, tôi hét lên.

“Nó đến kìaaaaaaaaaa!”

Một con rồng mang sắc vàng xuất hiện.

Phần 2

Rồng.

Nếu đủ khả năng hạ gục loài sinh vật mang xu hướng tích lũy các vật thể rực rỡ này, chúng tôi chẳng những sẽ gây dựng nên thanh danh vô song mà còn kiếm được khối tài sản không thể vượt qua.

Có lẽ nó cư ngụ tại mỏ vàng này là vì bị thu hút bởi vàng.

Tôi nghe nói rằng loài rồng ăn tạp, nhưng hoàn toàn có khả năng rằng màu sắc nó mang trên mình là kết quả của việc tiêu hóa quặng vàng.

“Kazuma, chúng ta vớ bở rồi! Đây là hoàng kim long, và trong số mọi loài rồng, nó có giá bán cao nhất đấy! Nếu ăn thịt của nó, anh sẽ lên nhiều cấp độ cùng một lúc đấy, ngoài ra có thể lấy máu điều chế ma dược quý, và thậm chí có thể làm ra thuốc cường hóa kỹ năng từ những nguyên liệu lấy từ cơ thể nó. Ngay đến cả việc tạo tác các vũ khí và trang bị chất lượng cao nhất bằng sừng cứng và vảy của nó cũng được luôn. Đây gần như là một núi kho báu!”

Trong khi mọi người đang hoảng sợ trước sự xuất hiện đột ngột của con rồng, Darkness một mình bước lên trước và thủ sẵn thanh đại kiếm.

“Iris-sama! Thần sẽ thu hút sự chú ý của con rồng, nên xin hãy tấn công nó từ một vị trí an toàn! Thần không giỏi trong khoản xuất kích, vì thế...!”

Hét lên như thế, Darkness sử dụng kỹ năng khiêu khích địch ‘Chim mồi’. Diện mạo uy nghi hiện giờ của cô khiến ta thật khó tưởng tượng rằng đó thường là một kẻ vô dụng quá đỗi.

Sẽ thật tuyệt vời nếu bình thường cô nàng cũng như thế này.

“Được rồi Megumin, bắt đầu niệm Explosion của em đi! Lý tưởng nhất, thì anh không hề muốn em phá hủy một con rồng quý như thế bằng Explosion, nhưng nếu Iris gặp bất cứ vấn đề gì, đừng ngần ngại xuất chiêu nhé! Aqua, sử dụng phép thuật để hỗ trợ Iris và Darkness! Tôi sẽ tấn công nó bằng cung từ phía xa.”

“H-H-H-H-, Hiểu rồi ạ ...! G-G-, Gì chứ, chỉ là một con r-r-r-r-, rồng thôi mà, đứng trước Explosion của ta, nó chẳng k-k-k-, khác gì một con thần lùn đơn thuần hết...!”

“Nè, tên NEET keo kiệt, đừng chỉ gãi ngứa cho con rồng bằng cung với tên chứ, cố gắng trở nên hữu dụng xem nào!”

Con rồng hướng đôi mắt khát máu vào Darkness, và thu hẹp khoảng cách với một tốc độ không tương xứng với kích thước khổng lồ của mình.

Không giỏi đối mặt với nghịch cảnh, Megumin run rẩy mất kiểm soát, trong khi ấy, dù phàn nàn, Aqua vẫn triển khai phép thuật tăng cường phòng thủ để hỗ trợ mọi người...

Tôi cũng muốn giúp đỡ bằng một cách nào đó, nhưng lại chẳng thể làm gì được con rồng cả.

Đòn tấn công của tôi không tài nào xuyên thủng lớp vảy cứng của nó. Trước hết thì, chỉ cần tiếp cận hơi quá gần một chút thôi, tôi sẽ bỏ mạng ngay lập tức.

“Tới đây nào, hoàng kim long! Ta sẽ cho ngươi chứng kiến sức mạnh của nhà Dustiness với danh xưng ‘Gia tộc của những tấm khiên!’”

Không lùi lại dù chỉ một bước trước con rồng khổng lồ đang tiếp cận, Darkness vẫn đứng yên vững chãi với cơ thể ánh lên phép thuật hỗ trợ.

Trong lúc được chứng kiến khung cảnh tựa như truyện cổ tích này hé mở trước mắt mình, tôi nhận thấy rằng Iris đang hết sức kiên nhẫn chờ đợi sau khi nhận được phép thuật cường hóa tấn công của Aqua.

Khi tôi hướng ánh nhìn qua—

Iris nắm thanh thánh kiếm của mình đứng yên tại đó với đôi mắt nhắm nghiền, và không chuyển động dù chỉ một ly.

Rồi, ánh sáng tựa như tĩnh điện xuất hiện và lóe lên quanh cơ thể cô bé, cùng những thanh âm mãnh liệt đến xé tai. Với vốn kiến thức rộng lớn về anime và manga của mình, tôi ngay lập tức rút ra được rằng.

Một điều tuyệt vời đang tới gần.

Và có lẽ Iris đang chuẩn bị sử dụng thứ mạnh mẽ nhất trong số những cái xuất sắc ấy.

Tôi đã quen với chuyện này rồi—

Trong trận chiến áp chót, đây gần giống như đòn tấn công cuối cùng dồn nén toàn bộ cơ thể và linh hồn của mình vào.

“GARRRRRRROOOO, GRRRRRRRRR...!”

Có lẽ nó cảnh giác trước Darkness. Con hoàng kim long cất lên một tiếng gầm mãnh liệt, nhưng không hề di chuyển tấn công.

Con rồng này thực sự tinh khôn đấy, nhưng đúng lần này thôi, nó đã đưa ra một quyết định tồi tệ.

Vẫn tiếp tục luyện sức mạnh, Iris mở bừng mắt.

Ma lực trôi nổi trong không khí hội tụ về thanh kiếm của cô bé, và nó bắt đầu tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Tất cả những gì tôi có thể thấy được là diện mạo đầy ngạc nhiên và hoảng sợ của con rồng sau khi nó nhận thấy Iris.

“Bạo phát Thần thánh —!!” <“Sacred · Explode’ —!!”>

Sau tiếng thét dồn nén cả cơ thể và linh hồn của Iris vang lên, một nguồn sáng chói lòa bao bọc khắp mỏ vàng—!

—Thị trấn Elroad sôi sục trong niềm hân hoan.\

“Con rồng đã bị diệt trừ! Công chúa của Belzerg đã đánh bại con hoàng kim long trong mỏ vàng!”

Trở về Elroad, chúng tôi tới thẳng Công Hội Mạo Hiểm Giả và báo cáo về cái chết của con rồng.

Loài rồng là hiện thân của ma lực.

Sừng, vảy, răng và thậm chí từng giọt máu của chúng đều là những nguyên liệu cao cấp nhất.

Chúng tôi tới hội để yêu cầu những người làm công thu hồi xác của nó, nhưng việc này đã gây ra chấn động lớn.

Có lẽ xác rồng đáng giá cả một gia tài đấy.

Thế nhưng, so với lượng tiền mà chúng tôi mong muốn thì thù lao kiếm được qua làm việc cá nhân kiểu này chẳng khác nào muối bỏ bể.

Chúng tôi tiến về lâu đài với những lời xưng tụng mang danh ‘đồ long hiệp’.

“Tôi đã được nghe nói rồi! Tôi chưa từng nghĩ các vị lại có thể đánh bại con hoàng kim long...!”

Người gác cổng từng đối xử không tốt với Iris chào đón chúng tôi với một thái độ cung kính vô cùng, tới mức khiến cho mắt y dường như sáng lên vậy.

Thái độ quay ngoắt 180 độ, nhưng không phải là tôi không thích thế nha.

“Uhm, các vị có thể làm ơn cho tôi biết, chỉ một chút thôi, về cách thức chiến đấu ...”

Nghe thấy câu hỏi rụt rè của anh lính gác, tôi đáp lại đầy đắc thắng.

“Nhất kích tất sát, được chưa?”

Dấu đó là chiến công của Iris.

“Một chiêu!? M-, Một chiêu ...!”

Chúng tôi đi qua anh lính gác đang sững sốt và tiến về phòng tiếp kiến.

— Lãnh trực tiếp chiêu thức đặc biệt của Iris, con rồng bị xe đôi đầy gọn ghẽ.

Khắp khu vực bị ánh sáng bao trùm, và dấu không biết kỹ năng mà cô bé đã sử dụng thuộc loại nào, nhưng khi tôi lấy lại ý thức của mình, thì con hoàng kim long đã chết ngắc rồi.

Thật là...

“Iris, đừng nghĩ rằng em đã thắng cuộc rồi nhé!? Vì hiển nhiên rằng Bộ liệt ma pháo của chị cũng đánh bại được con rồng đó! Chị chỉ không muốn cho sinh vật quý giá này nổ tung thành từng mảnh vụn, vì thế chị đã cố tình, c-ố-t-ì-n-h, để em ghi công trong vụ này đây, được chứ!?”

Megumin vô cùng tức giận, bất kể thời điểm cô bé bị nâng mất vinh quang, hay khi được chứng kiến sức mạnh phi thường của Iris.

“Em hiểu rồi. Em hiểu rồi mà Megumin-san. Vậy nên làm ơn hãy tha cho em đi.”

“Không đâu! Dẫu thứ ‘Bạo phát Thần thánh’ ấy là gì chẳng nữa, chị không thể tha thứ cho em vì đã gọi kỹ năng ấy bằng cái tên khiến nó tựa như một phiên bản cao cấp hơn của Explosion. Em mà dám sử dụng thêm lần nữa thì!”

Dường như Megumin cực kỳ tức giận với phần ‘Bạo phát’ trong tên của kỹ năng đó.

“Mặc dù kỹ năng ấy là ‘Bạo phát Thần thánh’, nhưng chẳng đáng gì tới ‘Explosion’ cả ...”

“Làm sao mà em có thể nói rằng nó không liên quan chứ!? Cái tên gần như được sao nguyên từ Explosion mà! Chưa kể rằng, lý do ẩn sau sức mạnh khổng lồ của nó có lẽ vì kỹ năng này mang cái tên tương tự với ‘Explosion’!”

“Megumin-san, chị khó chịu thật đấy! Làm ơn đừng gọi chiêu thức đặc biệt được lưu truyền lại trong hoàng tộc em là một ‘đạo phẩm’ ạ! Ngay từ đầu thì, đặc kỹ này bắt nguồn từ tên của những thanh kiếm...!”

Tôi bơ hai người bọn họ đi, và bước vào phòng tiếp kiến. Yên vị tại đó là vị hoàng tử, với một vẻ dường như hơi khác so với thường nhật—

“Mọi người thực sự đã làm được sao!?”

Đã nắm được chi tiết về cuộc chiến của chúng tôi với con rồng, vị hoàng tử đỏ bừng mặt vì phẫn khích. Thằng nhóc kích động đến mức gần như văng cả nước miếng khi cất lời.

“Vâng, đây là chiếc sừng rồng làm chứng. Xin hãy quan sát ạ.”

Iris đưa ra chiếc sừng rồng mà cô bé mang trên lưng. Những người tùy tùng đang ngồi thành hàng của hoàng tử đều như bị khuấy đảo.

Họ đã coi thường và khinh miệt chúng tôi là đám nhà quê. Thế nhưng, chắc vì những rắc rối mà con rồng gây ra, hoặc có lẽ bởi thanh danh lẫy lừng của một ‘đồ long hiệp’, họ đều nhìn Iris đầy thiện chí.

Thế nào hả? Cô bé thật tuyệt đúng không?

Cô gái này là em gái của tôi đấy, biết chứ?

“Một chiếc sừng tỏa rạng ánh vàng ... Không còn nghi ngờ gì nữa, đây hẳn là sừng của con hoàng kim long cư ngụ tại hầm mỏ ...”

Nghe được tiếng thì thầm sừng sốt của vị hoàng tử, khắp căn phòng tiếp kiến dường như sục sôi.

Đúng lúc ấy —

“Xin hãy đợi.”

Kẻ đội một xô nước lạnh lên bầu không khí nóng bỏng đầy phẫn khích này chính là thủ tướng. Hắt lạnh lòng hướng mắt vào chúng tôi.

Oi, ông không định gây thêm rắc rối cho chúng tôi, phải chứ?

“Quả không hổ danh vị công chúa mang trong mình dòng máu anh hùng. Thần nghĩ, chẳng trách được Quân đội Quý Vương khi khiếp sợ bộ tộc của người ... Oi!”

Thủ tướng ra hiệu, và một trong số những người lính mang ra một chiếc túi da rất lớn.

...Huh? Chẳng phải chúng tôi được hứa hẹn sẽ được tăng cường gây quỹ à?

Vì chúng tôi đã hạ gục được rất nhiều tên Boss của Quân đội Quý Vương, tôi đủ khả năng đoán biết được có bao nhiêu tiền nằm trong đó dựa trên kích cỡ của cái túi.

Dẫu đây là một phần thưởng xứng đáng cho việc đánh bại một con quái vật kéch xù, nhưng vẫn còn xa lắm mới đạt tới số tiền cần để gây dựng một quốc gia.

“... Đây là?”

Iris dường như cũng mang suy nghĩ tương tự. Cô bé rụt rè nhận cái túi, và bày tỏ nét bối rối.

“Đây là phần thưởng cho yêu cầu diệt rồng. Nó nhiều hơn một chút so với số tiền mà chúng thần sẽ trao cho một mạo hiểm giả. Xin hãy nhận lấy.”

“K-, Không thể nào ...!”

Nghe được lời tuyên bố của thủ tướng, mọi người trong căn phòng bắt đầu xì xầm với nhau.

Dẫu rằng đang trên sân khách, nhưng dường như chúng tôi vẫn được đồng cảm qua lời thì thầm của họ.

“C-, Chờ đã Ragcraft! Ta nghĩ thế này thì khắc nghiệt, nhưng ... K-, Không, ta hiểu. Nếu trao cho họ ngân quỹ tăng cường thì rất nhiều vấn đề sẽ xảy ra. Ta hoàn toàn hiểu điều đó, nhưng tặng cho vị anh hùng diệt rồng một phần thưởng như thế thì thật ...”

Tôi nghĩ rằng vị hoàng tử không ưa Iris, nhưng người lên tiếng vào thời điểm này lại chính là nhóc đấy.

Một khoảng ngắn trước đây, thằng nhóc bắt đầu nhìn Iris, người mà hẳn từng ác cảm, như thể đang chiêm ngưỡng một vị anh hùng.

Thằng nhóc cũng là một nam nhi.

Một ‘đồ long hiệp’ có lẽ là người mà họ cảm phục và tôn thờ.

Thế nhưng—

“Thưa Hoàng tử, thần đã giải thích với người vô số lần rồi. Ban đầu, bỏ đi hoàn toàn nguồn quỹ phòng thủ sẽ mang lợi ích tốt nhất cho chúng ta, nhưng cố tình lờ đi việc đó, trợ cấp ngân sách tấn công là điều không thể nào thực hiện được, vì lợi ích quốc gia ... Iris-sama, thần hiểu tình cảnh của người, tuy nhiên, chúng thần cũng đang trong tình thế không thể tránh khỏi. Thần mong người cảm thông.”

Nghe những gì thủ tướng nói, vị hoàng tử cúi đầu.

... Tình thế không thể tránh khỏi?

Ban đầu tôi nghĩ anh ta chỉ khiến Iris cảm thấy lo lắng thôi, nhưng hình như tôi đã lầm?

Vị hoàng tử tiếp tục cúi đầu đầy xấu hổ, hé mắt nhìn về phía chúng tôi — Không, về phía Iris.

“Uhm ... Xin lỗi. Chúng ta cũng vướng phải rất nhiều rắc rối, nên không thể nào trao số tiền ấy cho mọi người. Đó là tất cả, xin hãy tha thứ cho ta.”

Vị hoàng tử, cho đến lúc này vẫn cư xử đầy kiêu căng và ngạo mạn, đang cúi đầu tạ lỗi.

Chúng kiến cảnh tượng ấy, đừng nói tới tôi, ngay cả Iris và Darkness cũng chẳng thể nói gì hơn.

“Không thể nào ...”

Đúng như tôi nghĩ, tinh thần đang lên cao của Iris hoàn toàn vụt biến.

Cô bé vô thức nắm lấy áo tôi, và đứng đó với biểu cảm đầy trống rỗng. Cú sốc quả thực quá lớn với cô bé.

Chúng kiến cảnh tượng ấy, vị hoàng tử hẳn phải cảm thấy tội lỗi đến cùng cực.

“Uhm, nên nói thế nào nhỉ ... Phải rồi. Mọi người có muốn tới sông bạc không? Nghiêm túc thế này, có lẽ mọi người chưa từng đặt chân đến những sông bạc là niềm tự hào của quốc gia ta, phải không? Ít nhất, hãy ghé qua và thư giãn đi nào!”

Điều đó, ừm, không khích lệ lắm —

.....

“Uhm, hoàng tử, anh có rảnh không?”

“Hm, gì thế? Lúc này, em gái ngươi ...”

Tôi biết đây không phải thời gian thích hợp, nhưng vẫn cất lời.

“Tôi muốn nói về những sòng bạc. Nếu chúng tôi định chơi, thì tôi muốn quấy hết mình trước khi về nhà. Anh có thể cho phép tôi tới sòng bạc lớn nhất với số tiền cược cao nhất không?”

“... Ngươi ... Người nghiêm túc sao? Bây giờ em gái ngươi đang rất đau buồn, biết chứ hả? Thực ra là không, chính ta bảo mấy người hãy tới sòng bạc để thư giãn, nên cứ hành động tùy thích. Nhưng, để ta nhắc ngươi nhớ rằng những mảnh lời hèn hạ mà ngươi xài với ta không ăn thua gì ở đó đâu, hiểu chưa? Các sòng bạc tại quốc gia này chẳng gây thơ đến thế. Dù sao thì, vì đất nước này được thiết lập dựa trên những sòng bạc, ta sẽ không ngăn cản ngươi, nhưng— ”

Trước khi vị hoàng tử nói xong.

Tôi lịch sự cúi đầu để giấu đi nụ cười hiện lên trên khuôn mặt mình.

—Trên đường rời khỏi lâu đài về nhà.

“... Em thật vô dụng mà. Em cứ nghĩ nếu mình chăm chỉ, mọi việc sẽ thành công ... Onii-sama và mọi người ở đây đã giúp sức, và em đã hứa với mọi người ở nhà rằng mình sẽ ...”

Lê bước phía sau chúng tôi, Iris buồn bã lẩm bẩm.

Như thế muốn an ủi cô bé, Darkness mở miệng định nói gì đó. Đúng lúc ấy—

“Kazuma, Kazuma. Vào những dịp như thế này, là onii-chan của cô bé, chẳng phải anh nên làm gì đó sao? Có thể đó là thuộc hạ của em, nhưng em không thích cô bé buồn.”

Mấy người xem tôi là gì thế hả?

Thực sự thì tôi mong rằng những người này đừng dựa dẫm vào tôi mỗi khi gặp vấn đề nữa.

Còn về Aqua, dường như cô ta chẳng hiểu thông mọi sự đã qua, đang dạo bước đầy vui vẻ phía trước, uốn éo di chuyển vừa ngâm nga với chính mình.

Tôi quay lại đối mặt với Iris đang đi một mình đằng sau chúng tôi.

“Oi, Iris.”

Iris bất ngờ co rúm người lại.

Có lẽ cô bé nghĩ rằng tôi tức giận với mình vì đã làm hỏng chuyện. Cô bé siết chặt tay, và cúi đầu thấp hơn nữa. Với cô bé—

“Em đã rất chăm chỉ, Iris. Mm, xét cho cùng, em là một đồ long hiệp cơ mà. Chưa kể rằng, em cũng là một vị anh hùng nữa. Em đã cần cù hơn bất cứ ai, và chẳng kẻ nào có thể đổ lỗi cho em vì kết cục này.”

Nghe thấy vậy, Darkness gật đầu lia lịa vài lần.

“Đúng thế Iris-sama! Đúng như Kazuma đã nói, người đã rất chăm chỉ! Khi chúng ta trở về lâu đài, hãy để thần, Lalatina, kể câu chuyện về Iris đã nỗ lực đấu tranh ra sa ...!”

“Chính vì thế, Iris—”

Tôi ngắt lời Darkness đang cố gắng động viên Iris.

Tôi đặt tay lên đầu Iris—

“Hãy để phần còn lại cho Onii-chan nhé.”

Và nở một nụ cười với cô bé.

“Nè, Megumin, đó là kỹ thuật ‘xoa đầu’ và ‘cười ngo’ em biết chứ? Cụ thể thì, tên đó đang sử dụng kỹ năng huyền thoại, mà trong đó, bằng cách xoa đầu một cô gái và mỉm cười với cô ấy, hẳn có thể khiến cô sa vào lưới tình với mình.”

Quả thực là tôi có ý định làm như vậy chỉ một xíu xiu thôi, nhưng vào những thời điểm thế này, làm ơn hãy nắm bắt bầu không khí một chút được không vậy?

Phần 3

‘Hãy để phần còn lại cho Onii-chan nhé’

Sau khi nói vậy với Iris, tôi tiếp tục.

‘Anh có ý này hay lắm.’

“Tên khốn ... Sau khi anh phát ngôn ngẫu lòi như thế, tôi đã mong đợi một điều gì đó tốt đẹp, nhưng cuối cùng, thì lại là cái này sao!?”

Câu trả lời vô cùng đơn giản.

Phải, chính là sòng bạc.

Sử dụng vận may trời phú, tôi sẽ kiếm tiền bằng cách đánh bạc.

Phương án của tôi thậm chí chẳng thể được coi là một kế hoạch, và thế nào thì cũng không đảm bảo được nó sẽ thành công. Darkness vô

cùng phần nộ về chuyện này, nhưng tôi đâu thể hành động khác được, nên đành vậy thôi.

“Dù cô có nói thế, tôi vẫn nghĩ rằng việc này có cơ hội thành công khá khá đấy.”

“Tôi thậm chí chẳng thấy triển vọng ở đâu cả! Đánh bạc để kiếm tiền, đặc biệt khi chúng ta cần nhất, hiển nhiên là sai trái, phải chứ!? Iris-sama, xin tạ lỗi, thần đã quá ngu ngốc khi tin tưởng kẻ này ...”

Hướng về phía một Darkness đang phun ra những lời thiếu tôn trọng tôi, Iris lắc đầu.

“Không đâu, Lalatina, em nghĩ đây là một ý hay đó.”

“I-, Iris-sama!?”

Darkness bối rối khi nghe thấy lời đáp lại đầy bất ngờ.

“Iris-sama, xin hãy cân nhắc kỹ lưỡng lại ạ. Người đã mạo hiểm cả tính mạng để kiếm được phần thưởng cho con rồng và món tiền lời với bộ phận của nó. Dù vẫn còn thua xa nguồn ngân quỹ bổ sung mà chúng ta mong muốn từ Elroad, nhưng so với tình cảnh ngặt nghèo trước đây, thì ...!”

Darkness nhấn mạnh chiến công của Iris, và cố gắng khiến cô bé cân nhắc lại.

Thế nhưng, Iris nhẹ nhàng nắm lấy tay Darkness, và cắt lời.

“Lalatina, vị tổng linh mục của giáo phái Axis, Aqua-sama, đã từng nói rằng: ‘Đảng nào thì cũng vô ích, nên cứ tiến lên và làm thử. Nếu thất bại, cứ chạy đi là xong’.”

“Iris-sama, những tin ngưỡng đó là sai lầm đấy! Người không thể để bản thân bị vấy bẩn bởi giáo phái Axis được!”

“Iris, đừng trở thành một đứa nhóc cứng đầu như cô ta, được chứ? Đây là một sòng bạc. Đó là nơi em đến để vui vẻ.”

“Tên ngốc, anh nói đứa nhóc cứng đầu là có ý gì hả!”

Lờ đi cô nàng Darkness đang bắt đầu làm ầm lên, tôi lấy số tiền quỹ hỗ trợ mà Iris mang theo, giao cho tay quản lý sòng bạc để đổi lại một lượng lớn xèng.

Trước hết, tôi cần phải khiến cô nàng ồn ào này trật tự đã.

Sẽ ổn thôi, suy cho cùng, thì tôi đánh bạn với nữ thần may mắn cơ mà.

Yên vị tại bàn cò quay, tôi vốc ra khoảng 1/3 đồng xèng.

Nét mặt của Darkness và những người xem cứng đờ. Trái lại, Iris yên lặng quan sát tình huống với biểu cảm đầy nghiêm túc.

Gương mặt của sếp tôi, một kẻ thích những cuộc đấu một cách bất ngờ, hiện ra trong tâm trí. Thậm chí, có lẽ ngay lúc này cô ta cũng đang dõi theo tôi đấy.

Nhằm giúp cô em gái bé nhỏ của mình thư thái một chút—

“Iris, anh sẽ nói với em điều này thêm một lần nữa nhé. Trong cuộc đấu, em phải cảm thấy vui vẻ. Hơn nữa, vào những lúc thế này, em phải nói như sau. Đây là câu nói ưa thích của người bạn còn may mắn hơn anh—”

Tôi dùng tất cả số xèng mình có.

Thầm nguyện cầu đôi chút với vị nữ thần ưa phiền nhiễu để mượn sức mạnh của cô, tôi cất giọng vang tới trời xanh.

“Quầy lên nào!”

—Một bức tường dày đặc người được dựng nên khi toàn bộ dân chơi trong sòng bạc tụ tập quanh bàn cò quay.

“Ahahahahaha! Chúng ta thắng rồi! Chúng ta lại thắng rồi! Vì Kazuma-san may mắn khủng khiếp! Miễn sao chúng ta ở sòng bạc, tôi sẽ theo anh đến hết kiếp!”

“Oi, đừng đặt xèng vào cùng một chỗ chứ. Cô định làm gì nếu vận may của tôi đi tong?”

Đây là một chiến thắng hủy diệt.

Dù tay hồ lì đã chực khóc thét lên tới nơi rồi, nhưng chẳng có lý do gì mà tôi lại dừng ở đây cả.

Tôi nói với một Darkness đã nhanh chóng trở nên ngoan ngoãn và nghe lời—

“Oi, mang cho tôi chút cà phê nào.”

“V-, Vâng, có ngay đây!”

Từ ít lâu trước, cô ta đã sốt sắng đem cà phê đến để tôi nạp thêm năng lượng.

Khi tôi thắng kèo đầu tiên, cô ấy thở phào nhẹ nhõm.

Đến ván thứ hai, cô ấy thở nhẹ và cười đầy gượng gạo.

“Tôi đã mang tới đây! Không, yêu cầu của ngài đã được hoàn thành!
Xin hãy thưởng thức!”

“Tốt lắm.”

Trận thứ ba, cô ấy bật ra tiếng hôn hên khe khẽ.

Qua lần cược thứ 4 và 5, cô ấy bắt đầu trở nên bồn chồn.

“Uhm, thưa quý khách ...”

Sau kèo 7, 8, tay hồ li tại bàn cò quay nhìn tôi đầy kinh ngạc và sùng kính.

“Hm? Gì thế? Anh không thể bảo tôi rằng ‘ngài không thể đánh bạc nữa’ được, đúng chứ? Suy cho cùng, khi một khách hàng bắt đầu lỗ nặng, có vẻ anh sẽ không khuyên họ ngừng lại đâu nhỉ?”

Tôi vói tay vào giỏ của mình, và lôi ra một đồng xèng có giá trị khổng lồ.

“Hừm, tôi nghĩ đã tới lúc nâng mức cược lên rồi. Nếu tôi nhớ không lầm thì, trong trường hợp lấy được chính xác cả màu và số, thì tỷ suất sinh lời sẽ tăng chóng mặt phải không?”

“Thưa quý khách! L-L-, Làm ơn đừng chơi nư...!”

Quan sát bàn này từ đằng xa, tay quản lý lao về phía tôi với khuôn mặt tái mét.

Nếu đây là kinh doanh tư nhân, thì tôi sẽ cảm thấy đôi chút ngượng ngùng, nhưng đây lại là một sòng bạc quốc doanh.

Dù có cường tiền của họ bao nhiêu, thì sau cùng những kẻ phải đau khổ về chuyện này chính là hoàng tử và tay thủ tướng, nên chẳng vấn đề gì đâu.

Tôi đây phô trương nhấp ngậm cà phê mà Darkness mang tới, và lấy ra hai mặt dây chuyền đeo quanh cổ mình.

“Oi, anh có biết đây là gì không?”

“...? ...Đ-, Đó là!? Dấu hiệu của hai gia đình đại quý tộc từ quốc gia láng giềng, nhà Dustiness và Shinfornea!?”

Gương mặt tay quản lý còn tái mét hơn.

“Phải, tôi được chống lưng bởi những nhà đại quý tộc-sama này đây. Anh biết vậy nghĩa là sao không? Nếu không cho phép tôi chơi bạc nữa, thì sẽ có vấn đề ngoại vụ xảy ra đấy, hiểu chưa?”

“Guh-...!”

Fu, thắng chặt rồi, ha?

“Tuyệt cú mèo, onii-sama! Em nghe nói rằng anh cực kỳ hên, nhưng chưa từng nghĩ sẽ tới mức độ này ạ! Nếu vận may của anh cao như vậy, thì thay vì trở thành một mạo hiểm giả, chẳng phải kiếm cả gia tài từ các sòng bạc sẽ rất tốt sao?”

Iris đây phấn khích ôm lấy tay tôi và nói.

Sống bằng cách đánh bạc ở sòng bài.

Không phải tôi chưa từng nghĩ về chuyện đó, nhưng nếu một kẻ đơn thuần chỉ là mạo hiểm giả yếu ớt dễ dàng vướng vào các sự vụ như

tôi mà thắng đậm tại sông bạc, thì chắc chắn tính mạng của tôi sẽ bị nhắm tới.

Hơn nữa, chuyện này chỉ thành công nếu tôi thực hiện thỉnh thoảng.

Nếu cứ theo đuổi ham muốn mãi, thì có lẽ kết cục của tôi chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Tôi đủ khả năng làm như vậy vì có được sự chống lưng của hai đại quý tộc và một công chúa, thêm vào đó, tôi kiếm tiền nhằm mục đích vô cùng hợp lý – chiến đấu với Quân đội Quý Vương.

Nếu không vì thế, tôi tin rằng Eris-sama đã can thiệp rồi.

“Không đâu, anh không muốn làm một con bạc. Nhằm đánh bại Quý Vương, anh thà trở thành một mạo hiểm giả còn hơn.”

Khi tôi cất lên những lời lẽ ngẫu nhiên này, Iris nhìn tôi với ánh mắt đầy kính trọng.

Tôi đặt cái giò đầy xèng lên cửa đen-6.

“Giờ thì, quấy lên nào!”

Chỉ nội hiện diện của tôi đã áp đảo tên hồ li, hắn cầm quả bóng với đôi tay túa đầy mồ hôi...!”

“Tôi cũng sẽ đặt ở đây được chứ!?”

“Ah”

Trước khi tôi kịp cản lại, Aqua đã đặt số xèng của mình vào chung chỗ đó.

Cùng lúc, quả bóng được đẩy tới, và xoay quanh bàn cờ quay.

“Con mắ̃m na-! Tôi đã bảo đừng đặt gì rồi mà! Đây không phải trò chơi đâu, hiểu chưa!?”

“Tại sao tôi lại không được đánh bạc thế hả tên NEET tự kỷ bủn xỉn! Đạo gầ̃n đây tôi chẳng có gì ngoài lỗ cả, nên hãy để tôi kiếm lại chút đi...”

Trong khi tôi quở trách Aqua, quả bóng bắt đầu chậm lại...

“Đỏ-5”

“THẤY CHƯAAAAAAAAAAAAAA!?”

“WAAAH—! Chút tiền tiết kiệm của tôi, đi tong cả rồi—!”

Tôi gọi Darkness tới, và sai cô đưa Aqua ra chỗ khác.

“Nè Darkness, tôi cầu xin cô mà! Nếu không kiếm được nhiều tiền thì tôi sẽ không thể mua quà cho Zell Đại đế! Tôi sẽ trả cô khi tôi thắng, nên hãy cho tôi vay chút đi!”

“Tôi sẽ mua quà, nên lại đây nào! Tương lai của đất nước tôi đang ngàn cân treo sợi tóc đấy cô biết không hả!?”

Nhìn thấy Aqua bị Darkness kéo đi, tôi tự trấn tĩnh lại mình.

Giờ khi vị nữ thần thổ tả đã khuất mắt, mọi thứ sẽ trở về bình thường thôi.

“Kazuma, Kazuma, để giành lại những gì đã mất, hãy chơi tất tay đi! Tiến lên, đặt cược hết chỗ xèng đi!”

“Không đâu. Không như mấy người, anh rất cẩn trọng. Ah, em định làm gì với đồng xèng của anh đấy! Darkness, đem con bé này ra mau!”

Khi Megumin và Aqua bị Darkness kéo đi, tôi đặt cửa vào đen-8.

“Quầy lên nào!”

WAAAH—! CHỨT TIỀN
TIẾT KIỆM CỦA TÔI,
ĐI TONG CẢ RỒI—!

KAZUMA, KAZUMA,
ĐỂ GIÀNH LẠI
NHỮNG GÌ ĐÃ MẤT,
HÃY CHƠI TẮT TAY ĐI!
TIỀN LÊN, ĐẶT CƯỢC
HẾT CHỖ XÈNG ĐI!

KHÔNG ĐỀU.
KHÔNG NHƯ
MẤY NGƯỜI,
ANH RẤT
CÂN TRỌNG.
AH, EM ĐỊNH
LÀM GÌ VỚI
ĐỒNG XÈNG
CỦA ANH ĐÂY!

🍃 KAZUMA 🍃

—Buổi đêm.

“Kazuma-san, Kazuma-san. Hôm nay anh cực kỳ ngẫu dấ̃y. Anh biết đấ̃y, tôi đã định nói với anh điều đó từ lâu lắm rồi...”

“Cô có khen tôi bao nhiêu đi chắ̃ng nữa thì tôi cũng không cho cô tiền tiêu vật đâu, được chứ? Vì nếu đưa cô tiền thì cô sẽ chỉ phá rồi kéo đặt cược của tôi thôi... Ồ, chúng đây rồi, chúng đây rồi.”

Trong lúc chúng tôi dạo bước về nhà sau chiến thắng hủy diệt của mình—

Tôi không thể nói rằng bản thân đã không lườ̃ng trước được việc này.

“Này tên kia, có rảnh chút chứ?”

Hai tay đeo mặt nạ chặn đường trước mặt tôi.

Thấy vậy, Iris nhìn tôi đấ̃y tôn kính.

“Tuyệt cú mèo, onii-sama! Anh còn tiên đoán được việc này nữa—!”

“Đúng chưa? Y như điều anh đã nói mà, ‘Chắc chắn chúng ta sẽ bị phục kích.’ Những kẻ này được sòng bạc thuê đấ̃y, em biết chứ?”

Đáp lại lời tôi, bọn hắ̃n mau mắn lắc đầu.

“N-, người nhầm rồi! Bọn ta là cướp, đến đây sau khi nghe được rằng người đã thắng lớn! Ngoan ngoãn để tiền lại, không thì sẽ biết thế nào là đau đón đấ̃y. Đừng lo, tính mạng của người a...”

Bơ đi những điều hắ̃n nói, tôi lôi sợi dây dùng cho kỹ năng ‘Trói’ ra.

“Được rồi mọi người, hãy tóm mấy tay này lại và sử dụng ma cụ phát hiện nói dối chi-ring chi-ring để thu thập bằng chứng nào! Ý tôi là,

nếu chúng được sòng bạc chống lưng, thì chúng ta có thể làm lớn vụ này lên và cưỡng ép ‘yêu cầu’ nguồn ngân quỹ!”

Nghe những điều tôi nói, không chỉ hai gã đàn ông trước mặt, mà ngay đến cả những người bạn đồng hành của tôi cũng bị choán ngợp.

“K-, Kazuma, anh ... Vậy ra đó là lý do anh nói rằng chúng ta nên đi xuyên qua con đường tắt tối trên đường về nhà ư? Ah, chính vì thế mà anh bảo Aqua kích hoạt phép thuật hỗ trợ, và đến sòng bạc với đầy đủ trang bị...”

Nghe thấy lời lảm bảm của Darknes, hai gã lui lại vài bước, và thì thầm với nhau.

“Oi, chẳng phải chúng ta có vẻ bất lợi rồi à? Tao không khỏi cảm thấy như đã bị bịp, nhưng mà...”

“Quan trọng hơn kia, chẳng phải đứa đằng đó là một Hồng Ma tộc nhân à? Thêm nữa thì, có hai người tóc vàng và mắt xanh. Nghĩa là...”

“Oi, có quý tộc đấy! Quý tộc đều cực kỳ mạnh, mày biết không!?”

Oho, tôi không thể để xảy ra chuyện đó được.

“Có vẻ như chúng định bỏ chạy. Mấy gã đó không khác gì cả tấn kho báu đâu, đừng để chúng thoát! Mọi người không phải kiếm chế đâu, được chứ? Nếu có biến, thì chúng ta đã có Aqua với phép ‘Phục sinh’, rõ chưa!?”

Khi tôi hét lên về phía hai gã đó...

“Chạy đi! Mấy tên đó rắc rối lắm, thậm chí còn nói rằng ‘chúng ta có Phục sinh’ nữa! Bọn chúng không giỡn đâu, sẽ làm thật đấy!”

“Chúng ta không thể để chúng tóm được! TẾ! TẾ NGAY!”

“Chờ đã, đừng bỏ tao lại!”

Đúng như tôi nghĩ, chúng được sòng bạc thuê.

Chúng vội vã bỏ chạy mà không nghi ngờ một khắc nào.

“... Kazuma này, nói ‘Phục sinh’ và những thứ như thế, chẳng phải quá đà rồi sao? Dù chỉ là nói thôi.”

“Không đâu, tôi cho rằng nếu nói vậy thì chúng sẽ sợ. Ý tôi là, không đời nào mà tôi lại có gan ... Ê gì vậy nè, đừng nhìn tôi như vậy mà. Thật đấy, làm ơn dừng lại đi!”

Bị bỏ lại phía sau, tôi cố gắng giải thích một cách tuyệt vọng.

Phần 4

Sau đó, chúng tôi tiếp tục tới sòng bạc mỗi ngày.

“Lại đến kìa—!”

Bất cứ lúc nào nhìn thấy tôi, tay quản lý lại tái mét mặt mày.

—Lúc đầu, có lẽ hẳn chưa từng nghĩ rằng tôi có thể liên tục thắng một cách khủng bố như vậy.

Lần nào tôi tới sòng bạc cũng bị tay quản lý nhìn từ đằng xa với một biểu cảm ghê tởm.

Tuy nhiên, sau khi chúng kiến tôi ngày một kiếm được nhiều hơn, dường như cuối cùng hẳn cũng nhận ra rằng mình không thể để trò hề này tiếp diễn.

“Thưa quý khách? Uhm, do tài năng cự phách của ngài mà không lâu nữa chúng tôi sẽ buộc phải đóng cửa kinh doanh mất. Chúng tôi sẽ gửi đến ngài một phần tặng thưởng, nên làm ơn...”

“Đây chẳng phải một sòng bạc quốc doanh sao? Không đời nào nó bị phá sản được. Thậm chí các anh có nợ ngân hàng cũng chẳng sao hết, biết chứ? Ngay từ đầu, chính hoàng tử của đất nước này đã bảo tôi rằng ‘tôi một sòng bạc và thư giãn đi’. Nè nhìn xem, đây là thẻ VIP mà tôi có được từ hoàng tử đấy.”

“H-, Hoàng tử!? K-, Không thể nào, làm sao lại thế được ...”

Lờ đi tay quản lý đang sưng sò, tôi lại một lần nữa đánh bạc thỏa thích hôm nay.

—Vài ngày đã qua kể từ đó.

Với việc số tiền thắng cược đang ngày một lớn lên, nguồn quỹ bổ sung đã không chỉ còn là mộng tưởng.

“T-T-T-, Thưa quý khách. Uhm, thực ra thì, sòng bạc dự kiến sẽ tạm ngừng hoạt động từ ngày mai ạ. Và ừm, ngài thấy đấy, tôi cảm thấy cần phải thông báo cho ngài vì ngài là một khách hàng thân thiết của chúng tôi...”

“Oh, thế hả? Cho đến khi nào đạt được mục đích mong muốn, chúng tôi sẽ tiếp tục định cư ở đây dù có mất bao nhiêu năm đi chăng nữa.

Thế nhưng, nếu sông bạc đóng cửa lâu như vậy, thì thu nhập quốc khố sẽ ra sao?”

“Dù có mất bao nhiêu năm đi chẳng nữa...”

Để khiến tôi ngừng lại, thậm chí hẳn còn bảo rằng việc kinh doanh sẽ bị đình chỉ.

“— Thưa quý khách, tôi cầu xin ngài! Làm ơn! Làm ơn thôi đi mà! Ngày nào tôi cũng bị sắp mắng chửi, nên xin hãy tha cho tôi!”

“Tôi bảo anh rồi, không~sao~đâu, không~sao~đâu. Suy cho cùng, thì hoàng tử đã bảo là ổn mà. Nếu phàn nàn, thì tâu lên với hoàng tử, được chứ?”

Tay quản lý chực khóc tới nơi—

Hôm nay, lúc chúng tôi – lại – đến sông bạc thì bị chặn lại bởi phái viên từ lâu đài.

—Sau khi được người này dẫn tới lâu đài, chúng tôi bị đưa đến phòng tiếp kiến.

“Ta xin các người, hãy về nhà đi mà.”

Vừa bị chúng tôi nhìn thấy, thẳng nhóc ngay lập tức cúi đầu và nói như vậy.

Mặc dù lần cuối chúng tôi gặp nhau cách đây chưa lâu, nhưng hẳn toát lên vẻ cực kỳ hốc hác và kiệt sức.

“Oi oi, nhóc đã bảo Iris rằng cô bé nên ‘tới sông bạc và thư giãn đi’, phải không nào? Tất cả những gì chúng tôi đang làm chính là thư giãn, được chứ. Một khi xong việc, chúng tôi sẽ về nhà.”

“Chờ đã, nếu anh cứ tiếp tục thắng như thế, thì tôi không thể coi đây là trò đùa được nữa đâu! Cứ đà này, gần như quốc gia ta sẽ trao cho anh nguồn quỹ bổ sung mất rồi!”

Dù nhóc có nói thế thì —

“Mấy người tự nhận mình là ‘quốc gia sòng bạc vĩ đại’, nhưng lại chuẩn bị đuổi những khách hàng thắng đậm về nhà? Thế là thế nào nhỉ, hm? Tất cả những gì chúng tôi làm chỉ là dạo chơi ở một trong số những sòng bạc của nhóc, vậy ra đó là vấn đề ư?”

“Gu ... Chuyện đó ... đất nước của ta cũng có hoàn cảnh đặc biệt chứ...”

Đó là điều anh ta đã nói trước đây, huh?

Nhưng tất nhiên, tôi nghĩ nó chẳng liên quan gì tới chúng tôi cả.

“Uhm, ý anh ‘hoàn cảnh đặc biệt’ là gì vậy? Tại sao anh lại ngại ngần nói với chúng ta?”

Iris bước đến phía Hoàng tử và hỏi anh ta.

Hắn mất bình tĩnh trong khoảnh khắc, và nhanh chóng thể hiện vẻ tội lỗi.

“Không, chuyện này chỉ là ...”

Thế nhưng, Hoàng tử bị ngắt lời.

“Quốc gia của chúng thần có ý định lập giao ước với Quân đội Quý Vương.”

Tay thủ tướng vừa đột ngột tuyên bố một điều không tưởng, tỏ vẻ đằm tĩnh đến tuyệt đối.

Những người có mặt trong phòng tiếp kiến dường như cũng đã biết chuyện này, vì chẳng ai tỏ vẻ bối rối.

“Ragcraft, người ...!”

Hoàng tử vội vàng giơ tay lên để ngăn tay thủ tướng lại, nhưng vẫn tiếp tục.

“Hiện thời, quốc gia của thần đang đàm phán hòa bình với Quân đội Quý Vương. Nếu đánh bại nước các người, chúng hứa sẽ tha cho quốc gia của thần, với điều kiện phải cắt đứt viện trợ cho Belzerg.”

Darkness gầm ghè với tay thủ tướng đang nói đầy thò ơ.

“Tên khốn, người tin lời Quân đội Quý Vương sao!? Với tư cách một con người, người không thấy nhục nhã sao!?”

Với một Darkness đang phần nộ chưa từng thấy —

“Thế nhưng, sự thực là Belzerg đã không thể vượt qua được Quân đội Quý Vương. Hiện thời, Quân đội Quý Vương và quốc gia của các người đều đang bế tắc, và không ai biết được phe nào sẽ giành phần thắng trong cuộc chiến. Vì thế, trên cương vị người lãnh đạo đất nước, thì chẳng phải cam kết trung lập, và náu mình khỏi diễn biến sự việc là một lựa chọn không tồi, đúng chứ?”

Tay thủ tướng nhăn mày khi nói thế, chẳng có vẻ gì là chân thành hết.

Cũng không hẳn là tôi muốn liên quan gì đến những chuyện về Quý Vương, nên chẳng phải tôi không hiểu cảm nhận của hẳn.

Nhưng hiện giờ, tôi có mặt tại đây với tư cách anh trai của Iris.

Trong lúc tôi đang vắt óc suy nghĩ đến một phương pháp nhằm kết thúc việc này, Darkness cao giọng.

“Không thể tin các người lại tin tưởng Quý Vương...! Nghe kỹ đây. Quý Vương là một tòn tại khủng khiếp đã bắt cóc phụ nữ – thậm chí cả trẻ em – và ‘chơi’ họ để thỏa mãn bản thân! Một tòn tại khủng khiếp đã bắt cóc những nàng công chúa và nữ hiệp sỹ, tấn công tình dục họ bằng các phương pháp khó nói vô hạn không biết mệt mỏi, Quý Vương là như thế đấy!”

“Đ, Đừng nói những lời bất kính đó! Không, ý ta là, người nghe những lời đồn thổi đó từ đâu thế? Thực ra, chính ta đảm nhiệm cuộc đàm phán. Từ các phiên đối thoại, ta cảm thấy rằng Quý Vương-sama là một thành viên khá cởi mở và đáng tin cậy của quý tộc...”

Phát ngôn ra những điều lạ kỳ như ‘thành viên đáng tin cậy của quý tộc’, tay thủ tướng chủ định nói đỡ cho Quý Vương.

Tuy nhiên —

“Dù người nói vậy đi chẳng nữa, thì thực ra những điều đó cũng khá nổi tiếng mà ... Hơn nữa, ta cũng nghe được rằng ‘Quý Vương là một lolicon’, ‘Quý Vương là đệ nhất biến thái tại lục địa thích chơi kiểu dị’, ‘Quý Vương đồng tính’, và những lời đồn tương tự...”

“Tên quái nào lan truyền những điều vô căn cứ thế hả!?”

Aqua thể hiện vẻ đắc ý trước tay thủ tướng đang bực tức một cách khó hiểu, và tuyên bố.

“Chính chúng ta đây, giáo phái Axis! Những đứa con của ta đã sử dụng cách thức riêng của mình để truyền bá hình ảnh về Quý Vương, người thấy chứ?”

“Nè, Quý Vương tấn công nhân loại thực sự không phải vì mấy người đâu, phải không nhỉ?”

Được nghe về chiến tích của giáo phái Axis, tay thủ tướng lấy tay ôm chặt đầu.

Chắc hẳn hẳn đang điên tiết lắm khi người hẳn tin tưởng bị nói như vậy.

Không phải tôi không thể hiểu được lý do hẳn cố gắng nói đỡ cho đối tác đàm phán của mình là Quý Vương, nhưng...

Đúng lúc ấy—

“Uhm, Hoàng tử Revi? Tôi đã nắm khá rõ tình hình. Quý Vương nói rằng, ‘Sau khi Belzerg bị đánh bại, ta sẽ tấn công Elroad tiếp theo. Nếu người không muốn điều đó xảy ra thì hãy hợp tác với ta,’ hoặc đại loại thế, phải không ạ? Như vậy, nếu Hoàng tử đã cân nhắc kỹ lưỡng, và tiến tới quyết định này nhằm sống sót, thì tôi sẽ không phản đối.”

Tiếp tục thể hiện sự rụt rè, không vụ lợi, mạnh mẽ, và nhân hậu, Công chúa-sama đã chọn cách vô hại đó và—

“Xin hãy an tâm. Tôi sẽ giải quyết ổn thỏa mọi việc với phụ vương để mỗi quan hệ giữa hai quốc gia không sụp đổ ... Tôi tin tưởng vào khả năng đánh giá người khác của mình, anh biết chứ? Trong cuộc gặp đầu tiên giữa chúng ta, bằng cách nào đó tôi đã hiểu rằng Hoàng tử

thực sự không hề ghét mình. Đơn thuần chỉ là người ngạo mạn thôi. Tôi cảm nhận được như vậy.”

Và rồi, cô bé nói với vị Hoàng tử đang cúi đầu—

“Lòng trung thành của Belzerg cực kỳ mạnh mẽ. Dầu không có nguồn quỹ, chúng tôi cũng sẽ không bại dưới tay Quân đội Quý Vương đâu. Chính vì thế...”

Tựa như đang an ủi một đứa trẻ bị tổn thương, cô bé nhẹ nhàng cất lời.

“Xin đừng thể hiện một vẻ đôn đàu đến vậy.”

Vừa nói, cô bé vừa nở một nụ cười thuần khiết.

“... Dường như tất cả đều gọi ta là hoàng tử ngốc.”

Hoàng tử đang yên vị trên ngai vàng tại phòng tiếp kiến lên tiếng.

Và rồi, thằng nhóc đột ngột ngẩng đầu và nói.

“Dường như mọi người cho rằng ta không quan tâm đến chính sự, và chẳng làm gì ngoài việc dành hết thời gian đánh bạc.”

Vị Hoàng tử cuối cùng cũng nở một nụ cười đúng tuổi với một Iris dường như đang hơi lạc hướng trước bước ngoặt của sự việc.

“Ngươi có muốn đấu với ta thêm lần nữa không? Lần này không mánh lối gì nhé? Nếu đủ khả năng đánh bại ta ... Thì ta cá rằng Belzerg sẽ hạ được Quý Vương!”

“H-, Hoàng tử!?”

Trong khi tay thủ tướng ré lên một tiếng kêu đau đớn, Hoàng tử lấy ra một đồng xu, và đưa nó ra trước mặt tôi. Sau đó, anh ta giấu tay ra phía sau lưng mình.

Và rồi, anh vươn hai bàn tay nắm chặt ra phía trước.

“—Giờ thì, đồng xu nằm ở tay nào?”

Phần 5

Đêm hôm ấy.

Vào thời điểm vẫn còn quá sớm để ngủ, nhưng lại quá muộn để làm được gì khác—

Về cuộc đấu giữa chúng tôi sau đó, tôi không cần phải nói gì thêm nữa đâu, phải chứ?

Tay thủ tướng làm ấm ì lên, nhưng những tùy tùng của Hoàng tử đều thể hiện một vẻ thỏa mãn đến bất ngờ.

Theo một mặt nào đó, có lẽ họ vui mừng rằng chủ nhân của họ đã có thể tự đưa ra quyết định.

Chắc từ giờ trở đi, sẽ không ai gọi anh ta là hoàng tử ngu ngốc nữa đâu.

—Cuối cùng, nguồn quỹ phòng thủ cho cuộc chiến chống Quân đội Quý Vương đã được phục hồi.

Hơn nữa còn đạt được một khoản lớn ngân sách nhằm hỗ trợ những đợt tấn công.

Trên hết, Iris đã giành danh hiệu 'Đồ long hiệp', nên có nói rằng đây là kết quả tuyệt nhất cũng chẳng sai.

... Thế nhưng, tôi vẫn bận tâm với một chuyện.

Thật bất ngờ, tay Hoàng tử đó dường như trở nên hứng thú với Iris.

Hắn thể hiện thái độ đó trong lần gặp mặt đầu tiên giữa chúng tôi nhằm giữ khoảng cách giữa đất nước của Iris và hắn. Bây giờ khi vấn đề ngân quỹ đã được giải quyết, một lần nữa hắn lại được chào đón, nhưng lần này, là yến tiệc rất trọng. Chưa kể rằng, trong buổi tiệc, hai người đó dường như khá thân thiết.

Phải, không như lần đầu tiên, mối quan hệ giữa họ đã cải thiện rất nhiều.

Chuyện này đã vượt quá dự tính của tôi.

Ban đầu, tôi đi theo nhằm đảm bảo Iris sẽ không lọt vào tay một gã mờ ám nào đó.

May mắn thay, chính tay hoàng tử lại cố tình né tránh cô bé, nên tôi đã rất nhẹ nhõm. Nhưng bây giờ, tôi không thể ngăn mình nhớ lại nhiệm vụ của bản thân.

"Mình nên làm gì nhỉ? Xài 'Đạo chích' lên thẳng nhãi đó để phô bày nửa dưới của hắn trước mặt Iris? ... Không được, để Iris chứng kiến những thứ kỳ quặc là gây hại cho việc trưởng thành của cô bé, thế nhưng, có lẽ tên nhóc đó là đối thủ của tôi nhưng hắn vẫn là một Hoàng tử. Sử dụng biện pháp mạnh cũng không thể được ..."

Nhận lời đề nghị của Thủ tướng, chúng tôi ở lại lâu đài trong hôm nay, và bây giờ, tôi đang lăn lộn trên giường và nghĩ ngợi.

Khi tôi bật ‘hm’ ra thành tiếng—

Ai đó nhẹ nhàng gõ lên cửa và lên tiếng.

“Kazuma, anh trong đó chứ? Em muốn nói với anh chuyện này, bây giờ ổn chứ ạ?”

Tôi có thể nghe thấy tiếng của Megumin từ bên ngoài.

Vì chưa định ngủ ngay nên tôi đã không khóa cửa.

“Mở đó—”

Tôi nói hướng về phía cửa.

“Xin lỗi vì đến đây vào giờ này...”

Megumin vừa lẩm bẫm vừa tiến vào phòng. Cô bé hơi đỏ mặt.

Cô bé tính làm gì thế?

Kiểu như cảm ơn tôi vì những chuyện với Iris à?

Phải, giờ khi nghĩ lại thì, bé này dường như bí mật làm gì đó với Iris đây mà.

Có cơ hội rồi, tại sao không hỏi cô bé nhỉ?

... Trong khi tôi còn đang nghĩ như thế—

“Uhm, em ngồi cạnh anh được không ạ?”

Không đợi tôi đáp, cô bé ngồi xuống cạnh tôi.

Hôm nay em bị sao thế? Quả thực hôm nay cô bé rất gần gũi với tôi.

... Và rồi, có gì đó lóe lên trong đầu tôi.

Phải, tôi nhớ lại chuyện đã xảy ra một thời gian trước.

Tôi đã nói gì với Megumin lúc đó nhỉ?

Nếu không lầm, thì là như thế này.

“... Được, nếu cuối cùng em đã có thể bỏ đi được cảm giác tội lỗi với onee-san đó, và nếu em muốn làm những chuyện như thế lần nữa, thì anh chẳng có lý do nào để từ chối cả—!”

Và Megumin đáp lại như sau.

“Vậy ạ? Nếu ngày đó thực sự tới, thì em sẽ ghé qua phòng anh chơi một lần nữa.”

Tim tôi hụt mất một nhịp, nhưng tôi cố gắng hết sức để tỏ ra bình tĩnh.

“B-, bắt đầu đi. Hôm nay em sao thế? Không ngủ được nên ghé qua chơi với anh à? Nếu thế, Iris gần với trình em đó, nên hãy đi và—”

Ngắt lời tôi, Megumin rướn mặt lên gần hơn.

Có lẽ cô bé đang phấn khích, vì đôi mắt đang ánh lên sắc đỏ rực. Tôi cảm nhận được một bầu không khí nghiêm túc không được phép đùa cợt.

Tôi theo phản xạ mà nuốt nước miếng.

“Em muốn anh ngủ với em đêm nay. Uhm, vậy ... Ồn ... chứ ... ạ ...?”

Vừa nắm nhẹ lấy tay tôi, cô bé vừa nhẹ nhàng nói và ngượng ngùng quay đầu đi.

Bằng một cách nào đó, ngày này rốt cuộc cũng tới.

Không cần nói nhiều nữa, ngày chiến thắng đã đến rồi.

Nhưng bình tĩnh lại nào. Trước hết, khóa cửa lại để không ai vào được đã.

Sau đó, giữ bình tĩnh, và đừng tham lam. Là nam nhi lớn tuổi hơn, tôi phải dẫn dắt cô bé.

Tôi nắm chặt lấy vai của Megumin và buông tay. Ra hiệu khóa cửa lại...

“Uhm, Kazuma? Em, uhm, không bực như Darkness, nên quả nhiên, chẳng tốt chút nào ... nhỉ?”

“Làm gì có. Anh là kẻ thích chúng ngang nhau, bất kể lớn hay nhỏ. Đừng đánh giá sai anh thành một gã tầm thường như thế.”

Đáp lại lời bác bỏ của tôi, Megumin hơi nhích người mình ra xa một xíu.

“V-V-, Vậy ạ. Thế thì... Yhm, ngượng quá, anh có thể nhắm mắt lại một lát không ạ?”

“Anh từ chối.”

“E-, em cảm thấy lo lắng khi anh nói thế đấy, nhưng ... Trong phòng sáng quá, anh thấy không? Nên làm ơn, chỉ tẹo thôi mà...”

Megumin mất bình tĩnh vì câu trả lời ngay tức khắc của tôi.

Vậy thì hết cách rồi, tôi nên ngoan ngoãn và nhắm mắt lại thôi.

Nhưng chí ít thì, trước hết tôi vẫn nên khóa cửa lại đã.

Nếu không, thì một kẻ nào đó không cảm được bầu không khí sẽ lao vào ...

Khoảnh khắc tôi lo lắng, nhưng đây mong chờ, nhắm mắt lại—

—Tôi đã bất tỉnh.

“...Mm...nhưng, cậu ...”

“...Không, Dark... Tôi ... Cô mới...”

Tôi nghe được giọng nói của một đôi nam nữ.

Thấy vậy, tôi bắt đầu suy nghĩ với tâm trí đang mù mờ của mình xem chính xác đang diễn ra chuyện gì.

“-!?”

Khi tỉnh táo lại, tôi nhận thấy mình đã bị bịt miệng.

Không chỉ vậy đâu, tôi còn bị trói tay, và khắp người toàn dây thừng, khiến tôi không thể nhúc nhích tẹo nào.

Dù vật lộn ra sao cũng không thể thoát ra nổi. Sử dụng kỹ năng ‘Dạ Thị’, tôi nhận ra mình đang bị khóa lại trong một cái tủ nào đó.

... KHÔNG PHẢI LÀ THẾ NỮA CHỨ HẢAAAAAAAAAAAAA!

Trong lúc đang tuyệt vọng đau đớn trong cái tủ, tôi lại nghe thấy những giọng nói một lần nữa.

“N-N-, Nhưng Kazuma, địa vị xã hội giữa hai chúng ta khác biệt nhau quá xa, nên không dễ đến vậy đâu ... Không, dĩ nhiên tôi không ghét anh rồi, nhưng—! Nhưng, vẫn còn quá sớm cho chuyện này, hoặc gì đó tương tự thế...”

Đó là giọng của Darkness.

Cô nàng đó đang nói cái quái gì thế? Trong lúc tôi còn đang nghĩ vậy—

Từ phía bên kia cái tủ, một giọng nói khác vang lên khiến tôi theo phản xạ mà lưỡng lự.

“Khác biệt về địa vị xã hội là sao chứ? Tôi xin thề, dẫu có phải vứt bỏ vị thế của bản thân, tôi cũng sẽ chỉ yêu mình em, Darkness à. Chính vì thế, làm ơn, hãy cùng tôi ...!”

Đó là giọng tôi.

“Vứt bỏ vị thế của bản thân? Anh đang nói gì thế? Anh chỉ là thường dân thôi mà.”

“Eh-? Huh-?”

Giọng nói trống rỗng, u mê đáp lại câu hỏi của Darkness quả thực thuộc về tôi.

“Mà, anh đang cư xử khá lạ lùng. Ví dụ cụ thể thì, thật khó chịu khi thấy anh cực kỳ bình tĩnh dù đang ở trong phòng riêng với tôi.”

À đó...! Tôi muốn lao ra khỏi đây và tát cổ quá.

Tự tin cũng có giới hạn thôi chứ! Tôi sẽ không kém cỏi và yếu ớt mãi đâu...

...Mm, lẽ ra lúc này tôi nên bình tĩnh chút nhỉ, nhưng mà...

“K-, Không, dĩ nhiên tôi rất bồn chồn khi ở riêng với em rồi. Quan trọng hơn thì, ánh nhìn của tôi...”

Tôi lại nghe thấy giọng mình.

Nhưng trước khi ‘tôi’ dứt lời, Darkness —

“...Oi, từ nãy đến giờ, anh không hề tia ngực tôi chút xíu nào á. Thế nghĩa là sao hả? Ánh mắt của anh cực kỳ chân thành, ngay cả trong tình huống này ... Tên khốn, người không phải Kazuma hàng xịn, đúng chứ!”

“Kuh-!”

Sau vụ này tôi nên làm gì với cô nhỉ?

Dù tôi không chắc chắn lắm về chuyện đang diễn ra, nhưng dường như ở bên ngoài cái tủ, có thằng lừa đảo nào đó đang bắt chước giọng tôi.

Tôi nên vui vì cô ta nhìn thấu được tên mạo danh, hay nên tức giận vì những thứ ác độc mà cô nói về mình?

“Nếu sự tình đã thế này, thì người không cho ta lựa chọn nào khác rồi. Ta sẽ làm mọi việc trong khả năng để áp chế người-! Đây là phòng của hắn, và người cũng thấy rằng hắn không có mặt, phải chứ? Nếu kháng cự, thì chẳng biết hắn sẽ gặp chuyện gì đâu...!?”

Chết tiệt, sự việc đang đi theo chiều hướng tệ hơn rồi.

Nếu hắn ta nói thế, thì cô nàng đây kiêu hãnh luôn quan tâm đến bạn bè đó, sẽ...

“Cá...! Tên khốn, người dám giữ con tin à, đồ hèn!? N-, Người tính dùng đồng dây thừng và còng tay làm gì ta hả!? Định trói ta lại sao!?”

Người định còng tay, trói ta lại, và thực hiện những trò không thể nói ra ư!?”

“Không, ta đâu tính sẽ thực hiện những trò không thể nói ra với người, ta chỉ cần người bị giam giữ thôi ... C-, Cái gì, người thật thà đến bất ngờ đấy?”

“Kuh, người có thể làm thế với ta, nhưng đừng hòng đụng tay vào bạn ta! Ah, cái còng tay lạnh quá...! Oi, người, người có thể dùng giọng đó và nói ‘Hehe, đây quả là một cảnh tượng tuyệt vời để chiêm ngưỡng, Darkness à! Cô thừa biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đây, phải không nào?’ với tông giọng pha chút man rợ được không?”

Phải, đối với kẻ biến thái suy đồi cực kỳ ưa thích tình huống này, đây chỉ đơn thuần là điều tất lễ dĩ ngẫu mà thôi.

“Người...K-, Không, được rồi. Nè, ta đang cố trói người lại đó, nên ngưng quần quai đi. Oi, ta không định làm gì kỳ quặc với người đâu, nên đừng đỏ mặt nữa!”

“Ý ta là, người đang làm chuyện này với khuôn mặt đó, nên ...! Oi, người tính làm gì ta? Lễ nào người định khóa ta vào cái tủ này, và...!”

Khi tôi nghe thấy thứ gì đó tới gần, cái tủ mở tung trước mắt tôi.

Ánh mắt của Darkness và tôi giao nhau trong một khắc.

“... Anh đã chứng kiến cảnh tượng đáng hổ thẹn này suốt khoảng thời gian đó à?”

Tôi gật đầu.

— Với miệng bị bịt chặt và khuôn mặt đỏ bừng vì ngượng ngùng, Darkness bị nhét vào cái tủ chung với tôi. Cả hai cùng nhìn vào gã trai đẹp mã trước mặt mình.

“Giờ thì, hãy để ta cho các người biết thân phận và động cơ của ta.”

Nếu gã đẹp trai mang khuôn mặt giống hệt tôi giữ bí mật về chuyện đó cũng chẳng sao, nhưng vì một lẽ nào đó, hẳn lại cất công nói cho chúng tôi.

Kẻ mạo danh tôi nhẹ cười khẩy, và biến thành một bóng người đen kịt.

“Tên ta là Ragcraft. Đứng đầu đội tình báo của Quân đội Quý Vương, Doppelganger Ragcraft. Ôi trời, các người khiến ta một phen vất vả đấy.”

Con quái vật xưng danh thủ tướng mang khuôn mặt nhăn nhui không mũi không miệng, chẳng có nét gì đặc biệt. Như thể khoác lác, hẳn bắt đầu nói những thứ vô ích—

“— Và đó là những chuyện xảy ra 30 năm trước. Cuối cùng ta đã trở thành bộ trưởng nội vụ sau khi đã ứng cử vô số lần trong những kỳ lựa chọn. Từ đây, ta đã dốc lòng làm việc từng ngày một. Những đồng nghiệp vô dụng đắm chìm vào sòng bạc. Hoàng gia điên đảo vì sòng bạc, và quý tộc cũng yêu sòng bạc nhiều ngang thế. Chính bởi sự phô trương, lãng phí, và chi tiêu quá lỗ của chúng, mà các người có biết ta phải làm việc chăm chỉ như thế nào không...? ‘Cứ mặc kệ đất nước này sẽ có lợi cho Quân đội Quý Vương, đúng chứ?’ Người có biết ta đã nghĩ như thế bao nhiêu lần rồi không?”

Tôi nghĩ hẳn lại chuẩn bị khoe mẽ, nhưng dường như chỉ là hẳn đang than phiền về công việc thôi.

Khi tên đầu sỏ túm được kẻ địch, đáng lý họ phải được cho nói vài lời trắng trời dễ chịu hoặc gì đó, nhưng dường như tất cả những gì hẳn muốn là xả hết nỗi thất vọng đã tích tụ bấy lâu mà thôi.

Và cứ thế, Ragcraft cứ liên tục nói về những nỗ lực của hẳn mà chẳng thấy kết thúc.

Làm việc nghiêm túc và không hứng thú với cờ bạc, Ragcraft ngay lập tức nhận được niềm tin của Hoàng tộc.

Mọi thứ đã diễn ra tốt đẹp cho tới đó.

Thế nhưng, sau khi giành được chức vụ của mình và có thể can thiệp được vào chuyện nội chính, hẳn đã nhận ra tình trạng thực sự của quốc gia này.

Tốc độ hụt tiền thật không thể tin nổi, và khoản nợ quá ư khổng lồ.

Hoàng tộc ngó lơ việc đó mà ngày ngày rong chơi.

“Các ngươi hiểu chứ? Mọi người dân của đất nước này cứ sống bám vào số tiền mà vị vua đầu tiên đã thắng bạc, và đẩy quốc gia đến bờ vực sụp đổ. Kẻ đã đảo ngược thế cờ chính là ...”

Dường như, kẻ này đã thực sự bỏ công sức ra, có lẽ nhờ bản chất nghiêm túc của mình.

Mục tiêu ban đầu của hẳn là gián điệp.

Thế nhưng, với tính cách đứng đắn và khả năng đáng kinh ngạc, hẳn đã liên tục thăng tiến.

Cuối cùng, hắn đã quên đi mục tiêu ban đầu, mà tiếp tục sốt sắng làm việc vì lợi ích của quốc gia.

Dường như, khi đã leo lên cái ghế cao nhất về nội chính, vị trí thủ tướng, đột nhiên hắn nhận ra rằng—

“Đâu có cần thiết phải làm tất cả những thứ ấy’, nhỉ?”

Tôi hiểu. Hắn không phải người nghiêm túc, mà đúng hơn, là một thằng đần.

“Sau khi leo lên chức này, cuối cùng ta cũng bắt đầu hành động. Phải, thời điểm làm vì Quý Vương-sama cuối cùng cũng tới. Mặc cho những lời đồn thổi vô giá trị mà mấy tên gốc các người lan truyền về Quý Vương-sama, chủ nhân ta thực chất là một con người tuyệt vời thực đáng để phục vụ dưới trướng...”

Câu chuyện của Ragcraft, có thể là phàn nàn, khó khăn, hay khoe khoang, vẫn tiếp tục một lúc sau. Cuối cùng, hắn thở ra một hơi thỏa mãn.

“Fuu~. Ta đã luôn muốn được kể cho ai đó nghe về những năm tháng ròn rã đầy lời than phiền và khó khăn của mình, nhưng đã không thể cho tới bây giờ. Cảm ơn đã lắng nghe.”

Vậy ra rốt cuộc thì người thực sự chỉ phàn nàn thôi à?

“Giờ thì, ta rất muốn trả thù những kẻ đã biến năm tháng đằng đằng làm lưng vất vả của ta thành công cốc. Ban đầu, ta cực kỳ cực kỳ muốn giết người, nhưng ta lại nghĩ lại rồi.”

Tôi không thể ngăn mình cảm nhận rằng mọi chuyện đang xấu đi.

Dường như Darkness cũng đang có linh cảm không tốt này.

“Các ngươi sợ gì nhất nhỉ? Phải, chính là khi công chúa Iris bị hãm hại.”

“Mmu, Mmu!” —

Nghe vậy, Darkness bắt đầu vẫy vùng.

Thế nhưng, vì bị trói nghiêng, cô nàng chẳng thể làm gì cả.

“Ah, đó chính là biểu hiện, đó chính là biểu hiện mà ta muốn thấy! HAHAAAAAAAA, tạm thời ta sẽ giam các ngươi ở đây. Sau đó, ta sẽ nguy trang thành ngươi và trước hết, tới phòng đồng đội của ngươi để giam giữ chúng theo cách tương tự, nói những điều mà ta đã kể với các ngươi, rồi hướng đến phòng của công chúa Iris!”

Vừa nói, Ragcraft vừa nhìn thẳng vào tôi.

“Rồi ta sẽ mượn ngoại hình xấu xí của ngươi thêm một xíu nữa thôi. FUHAHAHAHA, phải, biểu cảm nản lòng đó chính là thứ ta muốn thấy! Oh vui quá! Oh vui quá! Đây quả là một khoảnh khắc hạnh phúc!”

Sau khi nói những lời đầy thô lỗ đó, hắn bắt chước vẻ ngoài của tôi và rời khỏi căn phòng.

Phần 6

Sau khi vật lộn trong tủ một hồi, Darkness và tôi nhận ra dùng sức chẳng ăn thua gì hết.

Vì cái tủ đã bị đóng nên từ ngoài sẽ không thể nghe được giọng của chúng tôi.

Những kẻ gây khó chịu không biết đọc tâm trạng sẽ không tới sao?

Mà giờ nghĩ lại thì, tại sao vào giờ này mà Darkness còn tới phòng tôi?

“Fmgh-! Fmgh-!!”

Ah, cô không làm vậy được đâu.

Đập đầu vài lần vào cái tủ, và nhận ra rằng việc đó hầu như chẳng đem lại hiệu quả gì, Darkness đã từ bỏ kế sách trên.

Và rồi, trong lúc như đang sắp khóc thét lên vì tình thương dành cho chủ nhân, Darkness có vẻ chợt nhận ra. Ánh mắt cô đã thay đổi.

Cô muốn làm đổ cái tủ à?

Hay muốn vùng vẫy nhiều hơn chút nữa?

Tôi ra hiệu bằng mắt để truyền tải thông điệp này. Dù tôi không chắc chắn lắm liệu rằng cô ta có hiểu ý định của mình không, nhưng Darkness bắt đầu trườn về phía tôi với đôi mắt đục ngầu.

“Fmm-Fmmm—!”

Nè, tôi chả hiểu gì hết.

Dù tôi đã cố gắng gửi đi lời nhắn đó, cô ta vẫn tiếp tục ‘fmmfmm’ và vùng vẫy.

Cuối cùng, Darkness, bò ngoằn ngoèo như một giun đất, dí mặt về phía tôi.

Eh, chẳng phải hơi gần quá sao?

Trong tình cảnh khẩn cấp này, má chúng tôi gần như chạm nhau rồi.

Không, thực ra, nếu tính đến những nỗ lực mà cô ta đang bỏ ra để cố gắng áp sát vào tôi, thì miệng của chúng tôi cũng cực kỳ gần nhau luôn!

Vì không thể nói với cô rằng giờ không phải lúc để làm thế, tôi sẽ cứ mặc kệ cô v—

“Fmgu-!”

“-!?”

Cô nàng cắn rơi miếng giẻ trong miệng tôi.

Dù cũng đang bị bịt miệng, nhưng cô vẫn cắn và kéo miếng giẻ khỏi miệng tôi.

Cuối cùng tôi cũng nhận ra Darkness đang cố gắng làm gì.

Trong khi Darkness dùng răng kéo, tôi nhích người ra phía sau...!

“Môi lửa’!”

Với khoảng không tí xíu mới được tạo ra, tôi niệm câu thần chú ngắn gọn chỉ có một cụm này.

Ngọn lửa từ hỏa pháp bèn vào miếng giẻ và tiếp tục cháy...!

“HOTHOTHOTHOTHOTHOOAAHH!”

Sau khi vài sợi tóc mái của tôi bị thiêu cháy, miếng giẻ cuối cùng cũng hóa tro.

Dù tôi rất muốn xài ‘Đóng băng’ để làm nguội nó đi, nhưng giờ không phải lúc.

“Darkness, tôi sẽ sử dụng hỏa pháp lên cô, được chứ? Dù tôi dùng ‘Môi lửa’ lên sợi dây thừng đang quấn quanh mình, thì nó vẫn sẽ mất rất lâu mới cháy được, và có lẽ tôi sẽ không đủ khả năng làm đứt nó trong khoảng thời gian đó, nhưng nếu là cô ...”

Như thế ra hiệu cho tôi rằng không được kể với bất cứ ai về chuyện đó, Darkness mạnh mẽ gật đầu.

“‘Môi lửa’-!”

Tôi thiêu cháy sợi dây của Darkness.

Dọc theo hành lang tù mù, không ánh đèn—

Darkness và tôi với đôi tay vẫn đeo còng, chạy xuyên qua lâu đài.

“Oi Darkness, phòng của Iris ở đâu thế!”

“Tôi chịu! Kẻ chia phòng là tên thủ tướng đó, phòng duy nhất tôi biết là của anh!”

Nếu thế thì, có nghĩa rằng chúng ta cũng không biết được Aqua và Megumin đang ở đâu trong lâu đài rộng lớn này huh.

Và rồi, nhận thấy điều gì đó khác thường, tôi hỏi Darkness.

“Nhân tiện, tại sao cô biết tôi ở đâu? Còn nữa, cô đến lúc nào vậy? Tay thủ tướng đó giam hãm tôi để tôi không gây ra rắc rối nào thêm nữa, nhưng hẳn bảo cô qua phòng tôi à?”

Darkness rùng mình kinh ngạc.

“C-, Chuyện đó... Không, vụ việc này nhờ có anh giúp sức mới giải quyết được, nên ... Tôi nghĩ rằng lần này, thay vì cảm ơn anh bằng một thứ trẻ con như thơm má, thì tôi sẽ trao cho anh cái gì đó nghiêm túc hơn...”

“Ero-! Rốt cuộc cô cũng chỉ là Ero-ness mà thôi! Trong tình thế nguy cấp thế này, mà cô lại đến mò vào giường tôi à!? Cô có bao nhiêu phần phóng dăng suy đồi trong máu vậy hả!?”

“A-A-A-, Anh hiểu l-! Tôi đâu định đi xa tới thế! Chỉ tính đến thứ gì đó me- ...! Hơn nữa, nếu nhìn vào kết quả, thì tôi đã cứu anh, đúng chưa? Vậy chẳng phải ổn rồi à!?”

Nghe lời đáp lại đầy bướng bỉnh của Darkness, tôi nhớ rằng trong chuyến lưu lại tại đây của chúng tôi, cô đã lằm bằm gì đó về việc sẽ tặng tôi một món quà nghiêm túc.

Đối với chuyện hệ trọng thế này, tôi ước rằng cô sẽ để sang một bên cho tới khi cả bọn về nhà.

Với một kẻ đã nghĩ rằng cuối cùng mình cũng sẽ vượt rào với Megumin, tôi thực sự chẳng có quyền gì lên tiếng cả.

Chính lúc này.

“Ah—!”

Dù đã vào giờ này, nhưng vẫn có vài kẻ ngốc nào đó chỉ vào chúng tôi và bắt đầu la hét.

“Cuối cùng cũng tìm được anh rồi, đồ NEET quấy rối tình dục!”

“Hóa ra anh ở đây à đồ ti tiện! Ti tiện quá sức! Anh quả thực rất ti tiện!”

Trong bóng tối, tôi thấy Aqua và Megumin đang mặc pyjama và lao đến chỗ chúng tôi.

Chẳng có lý do nào mà lại gọi tôi là đồ NEET quấy rối tình dục cả, vậy họ gặp phải chuyện gì thế?

“Oi, hai người, đừng nói về tôi như thế tội phạm thế. Bây giờ tôi không có thời gian quan tâm đến vấn đề của hai người đâu. Mà quan trọng hơn, hai người có biết phòng của Iris ở đâu không? Đây là trường hợp khẩn cấp, nên nếu biết gì, làm ơn hãy nói cho tôi.”

Nghe những gì tôi nói, Aqua và Megumin đưa mắt nhìn nhau.

“Phòng của Iris ở ngay phía trước, nhưng trước đó anh có muốn giải thích gì không? Em chưa từng nghĩ Kazuma lại cố gắng bò vào giường của Aqua.”

Nghe thế, tôi bùng nổ theo bản năng—

“Đùa nhau à!? Đến cả anh cũng có quyền chọn lựa giường của người mà mình muốn bò vào đấy, biết không!?”

“Anh vào phòng người khác và cố gắng nói ngon nói ngọt để dụ dỗ, giờ còn gì để biện hộ nào!? Trời đất, nếu Megumin không tới phòng tôi chơi, thì ai biết anh sẽ làm gì chứ!”

Darkness và tôi đưa mắt nhìn nhau, rồi nhẹ gật đầu.

“Oi, hai người, đưa chúng tôi tới phòng Iris nào! Hơn nữa, không đòi nào tôi lại cố gắng tấn công Aqua cả, nhỉ? Thậm chí khi chúng ta ngủ

chung tại chuồng ngựa, tôi cũng chẳng làm gì hết, biết chứ!? Thậm chí trong cửa tiệm mà tôi thường xuyên ghé qua, tôi cũng chưa từng một lần nhờ cô ‘giúp đỡ’ hết á!?”

“Oho-!? Chỉ một khắc trước anh còn thiết tha như thế, nhưng bây giờ khi bị khước từ, thì anh lại xấu hổ đến nỗi giả vờ như không có gì xảy ra sao!? Nếu thực sự muốn đồ ngọt tôi hoặc đại khái như thế, hãy xài của cải hoặc rượu sake xa xỉ của anh ấy, hoặc thứ tương tự! Có nhiều cách lắm, được chứ? Nếu anh làm thế, tôi thậm chí chẳng ngại khoác tay anh nữa kìa!”

Tôi thực sự muốn và con mắt ngọc này ngay tắp lự.

Không, hơn thế cơ, tôi muốn và Ragcraft, cái gã đã gây ra mớ hổ lốn này!

“Đó chỉ là hàng giả thôi, một doppelganger! Chỉ là một doppelganger thôi! Một doppelganger đã xâm nhập lâu đài này, và đang nhắm vào Iris!”

Aqua và Megumin quay sang nhìn nhau thêm lần nữa.

“Nè, anh đang nói rằng, ‘anh’ đã khen ngợi mái tóc của tôi là kẻ mạo danh à? Vậy còn về những thứ khó hiểu mà anh nói, ví dụ như ‘Nếu không thuộc Giáo phái Axis, cô sẽ hoàn hảo lắm’, đó là...?”

“‘Anh’ còn bảo em rằng ‘Nếu không phải một Hồng Ma Tộc nhân, em sẽ hoàn hảo lắm’ nữa. Lúc ấy, em thực sự muốn thổi bay ‘anh’ đấy.”

Vừa nói những thứ tôi không muốn nghe, họ vừa dẫn chúng tôi tới phòng của Iris.

Xin hãy dừng lại! Bất kể hấn đang nói ngon nói ngọt kiểu gì, làm ơn hãy ngưng đi!

Dựa vào diễn biến hiện tại của sự việc... Lẽ nào kẻ mạo danh tôi chuẩn bị dụ dỗ Iris?

Tôi muốn nói rằng như thế thật ngớ ngẩn, vì hấn tin rằng cô bé là em gái của tôi, nhưng...

“Đây rồi. Phòng mà Iris đang ở... hm, có tiếng ồn từ bên trong kia.”

Chết tiệt, hấn đã vào rồi.

Khoảnh khắc Darkness và tôi di chuyển tới—!

“‘Bật mở’—!”

Để mở cửa...

Một làn sóng xung kích mãnh liệt vụt nhẹ phía trên đầu tôi.

Chốc lát sau, cánh cửa dẫn vào phòng đổ sụp...

“O-, Onii-sama!?”

Trong phòng là Iris đang mặc bộ pyjama với thanh kiếm trong tay và gương mặt đỏ bừng.

Không hiểu cô bé đã bị dụ dỗ như thế nào nữa?

Trên mặt đất, là thứ chất lỏng màu đen có vẻ là phần còn lại của Ragcraft.

Phần 7

“—Ta thực sự hồ thẹn!”

Buổi sáng hôm sau.

Sau khi người trong lâu đài biết về cơn rúng động, chúng tôi trở về khách sạn mà mình đã ở.

Sáng hôm sau, chúng tôi trở lại lâu đài, nhưng...

“Uhm, Hoàng tử Revi, người không liên quan tới vụ việc, nên đâu cần...”

Ngó lơ sự hiện diện của các cận thần, vị Hoàng tử đột nhiên phủ phục ngay khi thấy Iris, và khiến cô bé bối rối.

Tin ‘Thủ tướng là một doppelganger’ đã rò rỉ từ lâu đài, và mọi người trong thành phố đều đã biết cả.

Lúc này, Iris không chỉ mang danh Đồi long hiệp, mà cô bé đã trở thành vị cứu tinh của đất nước này khi đã giải phóng họ khỏi nanh vuốt của một doppelganger.

Và mọi cư dân trên quốc gia này cũng biết rằng vị cứu tinh của họ đã đính hôn với Hoàng tử, nên toàn bộ lâu đài trấn đang ồn ào như mở hội.

“Xin lỗi! Thế nào thì ta vẫn là một tên ngốc. Ah, ta thật không thể phàn nàn khi bị gọi là Hoàng tử khò! Nếu không nhờ công chúa Iris, đất nước của ta đã rơi vào nanh vuốt của Quân đội Quý Vương mất rồi...”

Hoàng tử cứ như thế này đã được một lúc rồi.

Dường như Ragcraft đã gắn bó sâu đậm với quốc gia này, và giờ khi chuyện hắn là một doppelganger được lộ ra ánh sáng, thằng nhóc có vẻ sốc toàn tập.

Thái độ ‘ngươi chỉ là đồ nhà quê’ với Iris của mọi người đã quay ngoắt 180 độ, và họ tôn thờ cô bé nhiều đến nỗi khó mà chỉ ra được ai là người đang lãnh đạo đất nước.

Sau đó, Iris bước vào trung tâm phòng tiếp kiến, và mỉm cười với vị Hoàng tử đang phủ phục.

“Hoàng tử, ngài cũng là một thành viên trong Hoàng tộc, nên không thể cúi đầu dễ dàng như thế được, ngài biết chứ?”

Nghe vậy, Hoàng tử nháy dựng lên, và hít thật sâu,

“T-, Ta hiểu rồi, nhưng vì sự việc này mà chúng ta nợ các bạn một khoản khổng lồ. Quốc gia chúng ta sẽ không bao giờ quên ơn Belzerg. Nếu từ giờ có bất cứ khó khăn gì, xin hãy cho chúng ta biết nhé. Uhm...”

Sau một thoáng ngần ngại—

“Vì suy cho cùng, Belzerg và Elroad là đồng minh và quốc gia bằng hữu với nhau mà.”

Sau đó, ảnh quay mặt đi.

Với ánh mắt dịu dàng mà các cận thần và Iris gửi đến Hoàng tử, khắp phòng tiếp kiến tràn ngập bầu không khí hòa hợp.

Cảm nhận rằng sự hiện diện của Iris quá chói lòa, Darkness di chuyển tới đứng cạnh cô bé,

“Giờ thì, với chuyện này, sự việc đã chấm dứt. Mọi thứ được gói gọn trong hòa thuận và mối quan hệ giữa hai quốc gia được cải thiện. Nhìn vào kết quả thì mọi chuyện đều tốt đẹp, phải không nào? Từ hôm nay trở đi, xin hãy giúp đỡ đất nước chúng tôi, thừa Hoàng tử Revi.”

“Ah, dù chỉ có thể giúp đỡ từ phía sau, nhưng xin hãy giao lại cho chúng ta nhé. Nhưng quả thực, mọi chuyện đã kết thúc êm đẹp. Chưa kể rằng, Hoàng huynh của công chúa Iris cũng đã chăm sóc ta rất tốt. Dẫu viện đến mảnh khóe thì thật khó chấp nhận được, nhưng đó vẫn là một trải nghiệm xã hội tốt.”

So với lần đầu gặp gỡ, Hoàng tử đã điềm tĩnh đến khó tin đấy, Khi có tâm trạng tốt, anh ta—

“Vì một ngày nào đó, cậu sẽ trở thành huynh đệ với ta, nên cứ thoải mái coi lâu đài này là nhà nhé, và tới đây chơi nếu rảnh rỗi.”

Lại nói vài điều thật khó hiểu.

Vì không ai có nhã ý muốn đưa ra lời bác bỏ thẳng mặt, nên hãy cảnh báo hẩn ta chút nào.

“Tại sao tôi lại thành huynh đệ với anh? Bị phê cần à? Làm sao anh lại nghĩ ra được chuyện như vậy nhỉ?”

Phòng tiếp kiến dường như đóng băng trước lời nói của tôi.

“..... Eh? Không, cậu là Hoàng huynh của Công chúa Iris phải chứ?”

“Yeah? Nhưng không chung huyết thống đâu. Tôi chỉ là anh trai của cô bé trên danh nghĩa và nghĩa vụ.”

Hoàng tử nghiêng đầu. Tôi nói thực sự khó hiểu vậy à?

“Không chung huyết thông? C-, Có ... nghĩa là? Người không phải Hoàng tử Jadis? Vậy người là thằng quái nào?”

“Belzerg đệ nhất mạo hiểm giả, Satou Kazuma.”

Dù tôi đáp lại rất đơn giản, nhưng tay Hoàng tử chẳng có vẻ gì là hiểu điều tôi nói cả.

“... Ah, ý người là huynh đệ trong trường hợp đặc biệt à? Dù sao thì, Công chúa Iris đã ngưỡng mộ người như một người anh trai, nên ta cũng nên...”

Quả nhiên, thằng nhóc này đúng là một Hoàng tử khò.

“Không không. Chẳng phải nhóc đã hủy bỏ hôn ước với Iris à?”

Lần này, dường như chính thời gian mới là thứ đóng băng.

“Nè nè, tại sao tên đó không nhúc nhích nữa? Hấn ổn chứ?”

“Uhm, tôi nghĩ tốt nhất nên để hấn yên thân lúc này. Mà, Kazuma, chẳng phải có vài điều anh không được phép tiết lộ sao? Mọi người đã quyết định không bàn tới vấn đề đó, vậy tại sao anh phải nói cho hấn?”

Dù Aqua và Megumin than vãn về điều đó, nhưng sức sống vẫn đọng lại trong mắt của Hoàng tử.

“C-, C-C-, Chuyện đó... c-, chỉ để giữ khoảng cách giữa đất nước của ta với Belzerg thôi. Ta chỉ muốn Công chúa Iris ghét mình, nên thực sự không hề thực lòng...! Hơn nữa, ta cũng bị tay thủ tướng lừa mà,

và chưa kể, tượng trưng cho mối liên minh và tình bằng hữu giữa hai quốc gia...!”

Không như lần đầu gặp gỡ, Hoàng tử đang tuyệt vọng hướng ánh mắt van nài về phía Iris.

Iris liếc tôi trong giây lát, và thể hiện một vẻ bối rối.

“...Belzerg và Elroad sẽ mãi mãi và vĩnh cửu là bằng hữu, vậy thì hãy là bạn của nhau mãi mãi nhé.”

“XIN HÃY ĐỢI ĐÃAAAAAAAAAAAAA!!”

Chương kết

Khi tôi đang ngoái nhìn về phía thủ đô của Elroad, giờ cứ xa dần và xa dần—

“Này, cuối cùng thì, chúng ta thật sự chẳng thật sự đi thăm thú hay làm gì hay ho hết tron nhỉ?”

Aqua lẩm bầm. Nhỏ đang ngồi ở ghế sau cỗ xe trong tư thế ôm gối.

“Cô nói cái quái gì đó hả? Trong cái đám này, cô là người có tỉ lệ gây rắc rối bất cứ chỗ nào cô ghé cao nhất đấy, nên là cô đang nói cái khi gì thế hả?”

“Nè chò chút coi tên NEET rúc gầm giường kia. Nếu tôi có thêm ít tiền tiêu trong chuyến này, tôi đã có thể tận hưởng nhiều hơn rồi đó. Sau khi về lại Axel, tặng tiền tiêu vặt cho tôi đi đó! Nếu chịu làm thế thì tôi sẽ vào bếp nấu ăn một ngày cho chịu không?”

Cái con này...!

“Cô vừa nói gì đó hả!? Cô gọi tôi là tên NEET rúc gầm giường sao!? Tôi không có tí hứng thú nào với cô nữa cả. Cô nghĩ hồi đó ta ngủ chung ngoài chuồng ngựa bao lâu hả? Lúc đó tôi còn chả làm cái gì với cô cả!”

“Thế không phải cậu là kẻ phát ra mấy tiếng lạo xạo ấy à!? Ý tôi là, cậu ngủ cạnh một thiếu nữ trẻ đẹp như tôi đây mà phải không? Còn lâu mới có chuyện cậu không có tí tưởng tượng dâm dục nào hết đúng không, đồ NEET xạo ke!”

Con mắt này!

Lần đầu vượt giới hạn trong 1 khoảng thời gian dài, tôi – không thèm quan tâm tới cỗ xe đang chạy nữa– đi từ chỗ cạnh ghế lái của mình, tới chỗ Aqua.

Giờ thì, nên cho nhỏ này đổ lệ bằng cách nào đây nhỉ?

Có vẻ đã cảm nhận được nguy hiểm, Aqua giờ tay xin hàng.

Nhưng muộn rồi.

Khi tôi vừa chuẩn bị—

“Ahahahaha-!”

Iris, người đang ngồi cạnh Megumin, bỗng cười phá lên một cách kì lạ.

“Ahahahahaha-! Ahahahahaha-!”

Đơ ra bởi điệu cười của Iris, tôi lưỡng lự ngồi xuống cạnh Aqua.

“Nếu muốn tôi tha, là đứng bếp cả tuần đấy được không?”

“Ừ, nhưng chuẩn bị ăn 3 bữa natto một ngày đi đó nghe chưa?”

Iris nhìn sang Aqua, kẻ không có vẻ gì là hối lỗi cả.

“Mỗi ngày cạnh anh thật sự rất vui đó, onii-sama. Cảm ơn anh vì đã nhận yêu cầu hộ tống này.”

Và nở một nụ cười hồn nhiên.

“Không, không có gì đâu mà, anh cũng tận hưởng kha khá mà. Thứ làm anh sốc nhất chính là trừ Iris, người ở cạnh anh gần nhất, cả lũ chả ai nhận ra tên giả mạo cả. Mấy cô bị cái quái gì thế hả? Chúng ta ở với nhau bao lâu rồi cơ mà?”

Rồi, suddenly, a voice of protest came from the direction of the driver's seat.

“Chờ đã Kazuma, tôi đã-, có tôi là nhìn ra cậu mà đúng không! Ban đầu tôi cũng bị lừa, nhưng tôi cũng xác nhận ngay được hẳn không phải cậu ngay sau đó mà đúng không!?”

“Cô cũng không khác 2 con kia là mấy đâu. Nhớ cái trò cô dụ tên giả mạo kia làm không? Thật ra hẳn cũng hơi hời hợt mấy hành động của cô mà phải không!?”

Megumin và Aqua đảo mắt đi ngay tắp lự.

“Em đã bảo với Hoàng tử Revi rồi, nhưng em thật sự rất tự tin vào khả năng nhìn người của mình đấy anh ạ?”

Iris nở một nụ cười đầy tự tin.

“Nè Iris, mỗi khi em tỏ ra ngưỡng mộ Kazuma bằng cách gọi cậu ta là ‘onii-sama’, mắt em lúc nào cũng mơ màng đấy em biết không?”

“Ồ, Aqua-san tự xưng mình luôn tinh táo đang nói kìa. Cô còn chả nhìn thấu được một con quái cải trang, vậy nên gọi cô là gì mới phải đây? Hà?”

Khi Aqua cố bịt tai và giả vờ mình chả nghe thấy gì hết, tôi chợt nhớ ra, và lấy 1 thứ từ trong túi áo.

“Phải rồi. Iris, em đã làm việc suốt nên chưa có thời gian thăm thú thành phố phải không. Nó khá rẻ, nhưng anh có mua quà cho em đây.”

Tôi lấy ra chiếc nhẫn cho trẻ em mình mua dưới phố.

Nó chỉ là một món đồ giá 400 eris rẻ tiền thôi. Hơi tiếc, nhưng tôi quên khuấy việc phải đi kiếm một món khác trông đắt tiền hơn trong khi còn ở đó rồi rồi.

Tôi nghĩ món quà rẻ tiền của mình sẽ bị từ chối, nhưng Iris lại mở to mắt vì ngạc nhiên trước món đồ.

“Thật sao? Em có thể nhận nó thật ạ?”

“Ừ, ý anh là, chiếc nhẫn em hay đeo bị mất rồi mà phải không? Dấu viền trắng đó khá dễ thấy, nên anh muốn mua gì đó để thay nó cho em.”

Em ấy, với toàn bộ sự cẩn trọng và nâng niu, nhận chiếc nhẫn rẻ tiền bằng cả 2 tay .

“Kazuma Kazuma, anh không có gì đó giống vậy cho em sao? Em cũng là một cô gái trong độ tuổi cưới chồng được rồi mà, nên anh cho em thứ gì giống vậy, em cũng không phiền đâu.”

Tôi lấy ra thứ mình chuẩn bị cho Megumin, người vội phóng ra giữa tôi và Iris.

“Đây, bánh gạo Elroad này. Thật ra, cái này còn mắc hơn cả chiếc nhẫn của Iris đấy nha cô nương?”

“.....”

Megumin nhận bịch bánh bằng cả 2 tay.

Lờ đi Megumin, người bắt đầu ăn bánh với biểu cảm khó tả—

“Kazuma-san Kazuma-san, còn tôi thì sao? Cậu có quà gì cho tôi không?”

“Còn cô, tôi có hòn đá trông như có lẫn chút vàng này. Tôi thấy nó lúc chúng ta hạ con Rồng trong mỏ vàng đấy.””

Tôi đưa hòn đá trông như quặng vàng cho Aqua. Nhỏ nhận mà không phản nản gì, rồi lặng lẽ nhìn chăm chăm vào nó. Thế là có được hay không vậy?

Darkness, người đang ở ghế lái, thỉnh thoảng lại trộm liếc sang tôi.

Vì đang lái xe nên lướt cô đi sau nhé.

Comà, giờ nghĩ lại, mấy cô đâu có như Iris. Mấy cô đều có dịp ra phố chơi lúc nào tùy thích mà, vậy ngay từ đầu tôi có cần mua quà đâu?

Trongkhیتôiđang suy nghĩ....

“Heh-, Ehehehehe...”

Iris, giờ đang nhìn chăm chăm chiếc nhẫn như 1 báu vật, bỗng khúc khích cười.

“Onii-sama! À, không... À, ừm...”

Iris, đang định nói gì đó, bỗng nhiên hít một hơi thật sâu đầy quyết tâm.

“Cảm ơn anh, onii-chan!”

Nói đoạn, em ấy nở một nụ cười rạng rỡ—

Short story 1: Nữ thần, làm việc chăm chỉ!

SHIZUKOITS 世花女神

11 giờ sáng

Aqua bước xuống cầu thang một cách bập bễ trong khi vẫn đang mặc bộ đồ ngủ trên người. Có lẽ cô ta vẫn còn đang buồn ngủ.

Sau đó, Aqua nằm ra sofa và nhìn vào Megumin, người đang làm nhiệm vụ nấu ăn hôm nay, em ấy đang chuẩn bị bữa trưa của chúng tôi, và là bữa sáng của cô ấy.

Mặc dù trông mặt cô ta thì đang buồn ngủ, nhưng cô ta lại ngẫu nhiên phần ăn gấp đôi mọi người, và rồi quay lại vị trí trên chiếc sofa.

Cô ta đặt Zell đại để trên bụng và bắt đầu nằm ngủ trưa.

Qua buổi trưa

Vì một lý do nào đó, có một ông già sống gần chúng tôi lại rất tôn trọng Aqua.

Đó là ông già thường hay lớn vồn vào ban đêm. Điều này trông có vẻ nguy hiểm đấy, tôi đoán thế.

Aqua, người đang rất vui vì được kính trọng, niệm 'Heal' lên ông già rồi rời đi.

Nhìn thấy có một con mèo đang cuộn tròn nằm ngủ, cô ta bắt đầu đứng im rồi nhìn chăm chăm vào nó.

Mặc dù trông thì có vẻ như cô ấy đang muốn nuôi thú cưng, cô ấy vẫn không làm vậy bởi vì cô ta vẫn thường hay bị bơ bởi Chomusuke.

"Sẽ không hay nếu như tao đánh thức mày dậy, nên tao sẽ để mày vậy nhé" Cô ta tự nói thế với chính mình. Rồi sau đó, cô ấy gật đầu thích thú, rồi rời khỏi chỗ đó.

À mà con mèo cũng bị đánh thức bởi giọng của cô ta rồi còn đâu...

3 giờ chiều

Khi tiếng chuông đồng hồ vang lên, Aqua tiếp tục đi lòng vòng và vẫn không làm gì cả.

Bỗng phát hiện ra một quầy bán bánh crepe , cô ta ngay lập tức sử dụng số tiền mà Darkness đã đưa cho để mua ngay một chiếc bánh.

Mặc dù vừa mới ăn không lâu trước đó, có vẻ như cô ta vẫn có ý định ăn thêm nữa...

Có thể nói việc cô ta ăn vặt vào lúc 3 giờ trưa là một nhiệm vụ thường ngày.

Sau đó, cô ta rõ ràng tuyên bố:"Crepe hôm nay vẫn ngon như mọi ngày!". Có vẻ như cô ta là khách quen của cửa hàng này.

Ngoài ra, cô ta còn được tặng thêm một số bột bánh còn sót lại từ lượng bánh Crepe bị cắt ra.

Vui vẻ cắn vào miếng Crepe, cô ta tiếp tục chặng đường của mình.

3:30 chiều

Aqua chen vào một đám trẻ em đang xây lâu đài cát trong công viên.

sử dụng 'Create Water' để làm ướt cát, cô ta xây một mô hình Goblin kích cỡ '1-1'

Với một biểu cảm con nít khoái chí trên mặt, cô ta nhận được những lời khen từ những đứa trẻ do tác phẩm Goblin này.

Tôi còn không biết ai mới là đứa trẻ nữa - trông có vẻ thỏa mãn do những lời khen - Aqua nói với bọn trẻ rằng 'sử nó hay phá nó cũng được, làm gì các em thích với nó đi nhé' và rời đi.

Con Goblin bị bọn trẻ phá hủy ngay lập tức sau đó.

4 giờ chiều

Cô ta thò tay vào trong đài phun nước ở thị trấn, rồi lượm lên một đồng xu trong đó như thể đó là một chuyện bình thường ở huyện.

Mặc dù anh cảnh sát đi ngang qua, người đã cảnh báo về hành động của cô ấy, người nhẽ ra nên tức giận, nhưng cô ta mới là người giận ngược lại. Nói rằng "Đồng tiền được ném vào trong đây là để dâng lên cho tôi, cũng là người điều khiển nước!", và cô ta bắt đầu gây sự.

Có vẻ như biết rằng Aqua thuộc giáo phái Axis từ lời nói và hành động của cô ấy, anh cảnh sát nói "Được rồi, được rồi, tôi hiểu rồi" với một vẻ mặt khó chịu, và nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Có vẻ nhưng anh ta không muốn dính vào rắc rối nào.

4:30 chiều

Sau khi mới vào cửa hàng ma thuật Wiz được vài phút, Aqua bỗng bước ra.

Và đằng sau là Vanir đang ném muối trắng vào cô ấy. Có vẻ như cô ta lại gây ra chuyện gì đó và bị đuổi ra ngoài rồi.

[TL note: Muối được dùng để thanh tẩy và xua đuổi tà ma]

Chỉ thẳng vào mặt của Aqua, Vanir nói gì đó, và quay lại cửa hàng. Sau đó, cô ta bắt đầu niệm phép nào đó lên cánh cửa của cửa hàng.

Cánh cửa bắt đầu phát lên một ánh sáng trắng. Có vẻ như cô ta đã sử dụng lá chắn nào đó lên cánh cửa để xả cơn giận.

Vanir, người đang trong cửa hàng, bắt đầu la lên gì đó, nhưng Aqua bịt tai lại, vờ như không nghe thấy gì, và bỏ chạy.

Dựa theo những gì xảy ra từ trước đến giờ, đây có vẻ cũng chẳng phải là gì mới cả.

5 giờ chiều.

Tiếp tục lờn vờn trên đường, Aqua được cảm ơn bởi ông chủ tiệm cá vì đã sử dụng 'Create Water' lên lũ cá, và sau đó cô ta trêu tức ông chủ hàng rượu bằng cách liên tục nhìn vào một trong những thùng rượu ở đó.

Có vẻ như cô ấy khá quen thuộc với con phố mua sắm này. Cô ấy sẽ chào các chủ cửa hàng vào nhận được lời khen của họ bằng cách đổ đầy những bình nước bằng nước sạch. Dù thế nào thì trông cô ta vẫn đang trong tâm trạng tốt.

Cô ấy nhai con khô mực được tặng như một lời cảm ơn, và cuối cùng đi đến nhà thờ Eris.

Vẫn đang nhai con khô mực trong mồm, cô ấy đứng xếp vào hàng phân phát thức ăn cho người nghèo. Dường như cô ta cũng là một gương mặt quen thuộc ở đây, và linh mục giáo phái Eris chỉ biết thờ dài và đưa cho cô ấy một mẫu bánh mì.

Sau đó, cô ấy lại quay lại xếp hàng nhiều lần, và lại lấy thêm bánh mì.

Cuối cùng, sau khi cô ấy bị mắ̃ng và bị bảo dừ̃ng lại, cô ấy bỏ đi, với một lượng bánh mì lớn.

6 giờ chiều.

Đi đến nhà thờ Axis, Aqua bắt đầu phân phát bánh mì cho người qua đường cùng với Cecily.

"Giáo phái Eris không phải là những người duy nhất phân phát bánh mì cho những người kém may mắn hơn chúng ta. Giáo phái Axis cũng nên làm theo nữa." Giáo phái Axis thế nàu, giáo phái Axis thế nọ, cô ta cứ gáy mấy thứ như vậy.

...Xác nhận thế này là đủ rồi, tôi nghĩ chắc tôi không cần phải làm gì thêm nữa, và quay về nhà.

_ "Này Kazuma, nghe nè. Hôm nay tôi đã làm rất nhiều chuyện mang lại lợi ích cho mọi người đấy, cậu biết không? Tôi được kính trọng bởi một ông lão sau khi dùng Heal lên ông ấy, tôi còn được khen bởi lũ trẻ, tôi đã phong ấn một cửa hàng nơi có ác quỷ sống ở đó, tôi còn được cảm ơn bởi mọi người ở phố mua sắm, và tôi đã làm một hành động mang lại lợi ích cho nhà thờ. Với những công việc đáng khen như vậy, liệu tôi có thể..."

_ "Để trả lời câu hỏi của cô, tôi muốn hỏi rằng 'Thường ngày cô hay làm cái quái gì thế!?', tôi đã quan sát cô từ sáng đến giờ bằng 'Ấn nấp' cô biết không!? Thế quái nào mà cô lại là một nữ thần được!?"

-END-

Short story 2: Về câu truyện tuổi trẻ của công chúa!

Spidez

Cường quốc của Casino, Elroad.

Vì một hay nhiều lý do nào đó, mặc dù chúng tôi đang là vệ sĩ của Iris, nhưng chúng tôi hiện tại đang ở trong một khách sạn khá sang chảnh.

Và ngồi ở góc, trong phòng của Iris —

— "— Vậy nên Lalatina và em biết nhau từ khi em vẫn còn là một đứa trẻ. Em kính trọng Lalatina như một người chị gái, và em luôn bám theo sau chị ấy."

Đang ngồi ở cái ghế gần đó, tôi tham gia với Iris và Darkness trong khi họ đang nói về chuyện quá khứ. Họ đang mặc đồ ngủ và ngồi trên giường.

— "Hồi tôi còn sống ở trong lâu đài đúng không? Thật hoài niệm làm sao... hồi mà Iris-sama vẫn còn nói chưa sôi, tôi vẫn nhớ mỗi khi tôi chơi cưới ngựa với ngài ấy thì ngày sẽ ngừng khóc..."

Darkness nói với một nụ cười ảm ám tỏ vẻ hoài niệm.

— "Chỉ tò mò thôi nhé, nhưng cái vụ cưới ngựa đó không có liên quan đến sở thích của cô đúng không?"

— "Đừng có nghĩ mấy chuyện bậy bạ về Iris-sama và tôi trong đầu cậu! Hồi đó tôi vẫn ngây thơ trong sáng, được chưa!?"

Darkness liếc thẳng vào tôi tỏ một vẻ mặt bực tức.

— "...À, ý cô nói là cô không còn ngây thơ trong sáng nữa ư...?"

Để đáp lại câu trả lời ngắn gọn của tôi, Darkness nắm chặt lấy tôi.

_ "Tôi nói là tôi không còn ngây thơ trong sáng nữa bởi vì hàng ngàn sa số những chuyện cậu đã làm với tôi đấy! Tôi đã bị cậu thấy khi đang khóa thân. Tôi đã kỳ lưng cho cậu. Tôi bị trói lại bởi cậu, và nhắc lại mới nhớ, cậu thậm chí còn cởi quần lót của tôi ra nữa...!"

_ "EEEEHHHHH!?"

Darkness tức giận xả hết ra, Iris như phản xạ kêu lên khi nghe những chuyện đó.

_ "Trời ạ, tại sao cô bỗng dưng lại nói hết bí mật ra trước Iris vậy. Chết thật, chỉ cần sự hiện diện của cô thôi cũng đã đủ làm ảnh hưởng đến sự phát triển của một đứa trẻ rồi."

_ "Ng-Ng-Ng-Ng-, Ngài hiểu lắm rồi! Iris-sama, đó chỉ là mấy câu ví dụ thôi, nên...!"

Darkness, người vừa bị lộ hết bí mật, bắt đầu rơi vào hoảng loạn.

_ "Gi- Giò nghĩ lại thì, trước kia Onii-sama đã kể em nghe chuyện này rồi, đã từng có lúc Lalatina kỳ lưng cho anh ấy..."

_ "Cậu đã dạy gì cho Iris-sama thế!? Này, cậu đã kể ngài ấy những gì vậy!"

Khi nghe những gì Iris nói, Darkness tiếp tục tự đào hố chôn mình.

'Cậu đã kể ngài ấy những gì vậy?' cô ấy nói thế. Điều đó đơn giản là đủ để xác nhận những chuyện lúc này đã nói.

_ "Ah... Lalatina, Lalatina mà em biết đã trở thành người lớn trước khi em nhận ra rồi. Chị ấy đã đi xa rồi phải không...?"

Đôi mắt nhìn cô ấy như một người chị, bây giờ chuyển thành đôi mắt khi nhìn một người phụ nữ trưởng thành. Darkness không thể giấu đi sự hoang mang của cô ấy.

_"Ngài hiểu lầm rồi, Iris-sama! Cho dù tên này có kể ngài nghe những gì đi chăng nữa, tôi dám chắc là hầu hết đều là vô tình hoặc tai nạn thôi...!"

_"Ý cô 'vô tình' là sao? Mới đây, cô còn kêu tôi là cô không thể tự cởi quần lót, và ở nơi riêng tư như phòng tắm, cô còn kêu tôi cởi quần lót của cô ra mà."

_"Kazuma, tôi van cậu đấy, đừng nói nữa!"

Quan sát cuộc trao đổi của chúng tôi, Iris bắt đầu cười khúc khích.

_"I-, Iris-sama?"

Iris cười một cách vui vẻ với Darkness trước những chuyện vừa xảy ra.

_"Nhìn Onii-sama, người em xem như anh trai, và Lalatina, người em xem như chị gái, cãi nhau thế này, cảm giác như thể một cuộc xô xát giữa các anh chị em trong gia đình vậy."

Tôi và Darkness ngẩn người quay sang nhìn nhau.

Từ khi Iris không được nhìn thấy anh trai em ấy quá thường xuyên, và không có anh chị em nào khác, nên chắc em ấy không có cơ hội để có được một cuộc xô xát giữa anh chị em bình thường.

Darkness, nhìn Iris với một nụ cười ấm áp —

_ "Iris-sama, điều này có thể sẽ thiếu sự tôn trọng nếu tôi nói ra, nhưng lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài, chúng ta có thể ngủ với nhau như chị em được không? May mắn thay, căn phòng này thuộc hàng cao cấp nhất mà họ có trong khách sạn, và ngài thấy đấy, chiếc giường này cũng khá rộng nữa..."

_ "Được chứ! Nó sẽ giống như khi chúng ta còn nhỏ vậy... ..Uhm, Onii-sama? Có chuyện gì sao?"

Mỉm cười vui vẻ cùng với Iris, tôi phấn khích nhún nhảy lên chiếc ghế. Để đáp lại, Iris quay sang nhìn tôi với ánh mắt bối rối/

_ "Không, nếu ba chúng ta ngủ cùng với nhau như anh chị em, vậy thì anh phải đi thay đồ ngủ thôi."

_ "Đi chết đi!"

Trong khi tôi bất ngờ trước tiếng hét lên của Darkness, Iris bối rối nói.

_ "Onii-sama muốn ngủ với bọn em ư? Uhm, nếu Lalatina ổn với việc đó thì, em không phiền đâu..."

_ "Iris-sama, ngài có biết mình đang nói gì không thế!? Tôi nhận thức được việc mình nói thế này là rất thô lỗ, nhưng những gì ngài vừa mới nói thật là thiếu suy nghĩ và ngu ngốc!"

Trong khi Darkness - đang cố phản đối việc này mà không để ý đến thời gian xung quanh, tôi, người được sự đồng ý của Iris, nhanh chóng quay lại phòng để lấy gối và đồ ngủ...

_ "Lalatina, Onii-sama không phải là loại người sẽ giở trò trong khi ngủ với ai đó đâu. Nếu không có sự đồng ý của đối phương, anh ấy chắc chắn sẽ không vượt rào đâu."

_ "Đ-Điều đó cũng đúng nhỉ..."

Này.

_ "Thấy chưa Darkness? Mặc dù cô biết tôi lâu hơn, nhưng Iris còn hiểu tôi hơn nữa. Để bắt đầu chuyện này, nếu ba chúng ta ngủ với nhau, chẳng phải cô sẽ là người tự sướng bản thân trong tình huống đó sao? Nghe đây, Onee-san mà em kính trọng như chị gái, đã tự cho mình vào phòng tắm kể cả khi anh đang tróng đó, dụ dỗ anh bằng câu 'Hãy trở thành người lớn cùng nhau nào', và bỗng dưng hôn anh nữa, đúng chứ?"

_ "Lala-!?"

_ "Nó là hiểu lầm thô-..! Iris-sama, ngài hiểu lầm rồi! Kh-Không, nó..., Xin - Xin ngài đừng nhìn tôi như thế, Iris-samaaaaa!"

-END-

Short story 3: Số một Axel!

Sau một giấc ngủ trưa ngon lành, khi tôi lim dim bước xuống cầu thang và uể oải quay đầu qua lại. Và ngay lúc đó —

_"Oh tên shNEET đời bại kia! Ăn năm đấm đả thăm này của em rồi bước sang kiếp sau luôn đi!"

[TL note: ShNEET = Shitty NEET (クソニート)]

Megumin, người đang che mắt phải của mình bằng một tay và làm một tư thế rất giống chuunibyou, búng tay bằng tay còn lại của em ấy rồi chỉ thẳng vào tôi.

_"...Anh không biết tạo sao em lại muốn gây sự với anh, nhưng nếu em thích thế, thì chắc anh phải chơi tới bến với em rồi."

_"Owowowowowow! Dừng lại đi! Em xin lỗi, nên dừng lại đi mà!"

Khi tôi vịn cái ngón tay chỉ vào tôi, Megumin bắt đầu khóc lóc van xin.

_"Vậy, ý em là sao đây? Nếu em chửi anh mà không có lý do cụ thể nào, anh sẽ dùng Drain touch để hút hết mana trong người em và em sẽ không thể sử dụng được Explosion hằng ngày nữa, em rõ chưa?"

_"X-X-X-X-, Xin đừng! M-, Mấy cái suy nghĩ của anh đáng sợ thật đấy. Em nghĩ chắc anh còn giống ác quỷ hơn cả Vanir nữa!"

Tôi thực sự không hiểu việc không thể sử dụng Explosion mỗi ngày có gì to tát với em ấy, nhưng dù là trong trường hợp nào, nó luôn có tác dụng với Megumin.

Khi tôi thả ngón tay của em ấy ra, Megumin thận trọng lùi lại vài bước.

_ "Thật ra thì, những Hồng ma nhân sống gần Axel thỉnh thoảng sẽ tụ tập lại để bàn tán về nhiều chuyện khác nhau."

_ "...Nhưng anh nghĩ làm gì có Hồng ma nhân nào rời khỏi làng ngoài em và Yunyun đâu. Một cái bộ tộc phiền phức như của bọn em thì tốt hơn hết cứ ở trong một nơi biệt lập được gọi là 'làng Hồng ma' càng nhiều càng tốt."

_ "Anh gọi bộ tộc nào là phiền phức hả!? Nếu bọn em đi phỏng vấn xin gia nhập biệt đội lính đánh thuê hay quân đoàn hiệp sĩ thì bọn sẽ ngay lập tức được nhận đấy! Bọn em là những Hồng ma nhân, những người luôn luôn được đánh giá cao ở bất kỳ Guild mạo hiểm giả nào mà chúng em đến!"

Thì, cho dù là bất cứ trường hợp nào, Hồng ma tộc luôn là nơi chứa nhiều pháp sư mạnh mẽ nhất thế giới này, nhưng nhìn vào con nỏ này, tôi chỉ có thể nghi ngờ về sự thật đằng sau những lời đó.

_ "Vậy, thì vụ 'Hồng ma nhân' này thì có liên quan gì đến việc chú anh?"

_ "Thật ra thì, trong lần tập hợp tiếp theo của bọn em, các Hồng ma nhân sẽ xuất hiện và quyết định xem ai sẽ là người có 'câu nói ngẫu nhất'."

...Có thật Hồng ma tộc là nơi tập hợp những pháp sư mạnh nhất thế giới không vậy?

Khi thấy tôi trưng ra một ánh mắt khó hiểu, Megumin, người nhận ra điều đó —

_ "Ánh mắt đó là sao!? Đối với một Hồng ma nhân, chọn ra một câu nói ngẫu nhiên là một nhiệm vụ tối quan trọng, nó giống như là câu nói trước khi chết, hay là một câu nói để đời vậy."

_ "Vậy em ý em là gì khi nói 'Tên shNEET đời bại' hay mấy câu trong đó có liên quan gì đến câu nói để đời của em hả?"

_ "Nó là hiểu lầm thôi. Đó là những suy nghĩ ban đầu của em khi thấy anh trông đời trụ và thảm hại khi với thức dậy."

Nghe những gì Megumin nói, tôi giữ chặt lấy em ấy và kích hoạt "Drain Touch".

_ "Kh-Kh-Kh-Kh-Khoan! Em xin lỗi vì những gì em đã nói, nên anh lấy gì của em cũng được ngoài mana của em!"

...

...

...

– Một tuần sau.

_ "...Này, tại sao anh lại phải hộ tống em vậy?"

Vì một lý do nào đó, tôi bị kéo theo tới buổi biểu diễn giữa các Hồng ma nhân.

_ "Tại sao không? Đẳng nào thì anh cũng rảnh mà. Chẳng phải cả ngày hôm qua anh chỉ ngồi dùng nhíp nhổ gai xương rồng ra khỏi Aqua con gì? Hôm nay, em sẽ cho anh thấy một mặt ngẫu nhiên khác của em. Em chắc chắn danh hiệu 'pháp sư văn võ nhất Axel' sẽ thuộc về em."

_ "Chẳng có ý nghĩa gì đằng sau nó em biết chứ? Không phải chỉ để giết thời gian thôi đâu, anh còn phải quan sát Aqua, người đã lén lút uống hết Neroid cao cấp của anh, nằm ì ra đấy."

_ "Sau đó, Aqua liên tục niệm Heal lên cây xương rồng. Khi em thấy nó sáng nay, kích cỡ của nó đã tăng gấp đôi. Một cây xương rồng trưởng thành rất thông minh, nên nếu ai lại gần nó quá, nó sẽ bắn gai thẳng vào người đó."

Thật sao trời?

– Cứ tưởng thực vật trên thế giới này chỉ có giác quan, nhưng dường như chúng còn biết tức giận nữa.

_ "Hm? Kazuma-san? N-, Này Megumin, tại sao cậu lại mang Kazuma-san theo vậy!?"

Người cảm thấy khó chịu vì sự hiện diện của tôi, không ai khác chính là cô gái gánh vác trọng trách 'người bình thường nhất trong thị trấn' này.

Đây là điểm gặp mặt sao?

Ở công viên đã bị chiếm lấy bởi các Hồng ma nhân, Yunyun, người đã nhận ra, và gọi to chúng tôi.

_ "Chào nhé. Tôi nhận ra rằng anh ấy có hiểu biết về tầm quan trọng của 'các câu nói ngẫu nhất' của các Hồng ma nhân chúng ta, nên tôi đã bắt anh ta phải theo cùng."

_ "Đừng lại đi! Nó xấu hổ quá! Tôi cũng không thực sự hiểu được tầm quan trọng của nó đâu, nên đừng có mang một người ngoài như Kazuma-san vào đây chứ!"

Nhận thấy sự ồn ào, và nhìn thấy tôi, người mà họ chưa gặp bao giờ, những Hồng ma nhân khác trông có vẻ muốn tự giới thiệu mình.

Từ họ, tôi có thể nghe những tiếng thì thầm như 'Kéo theo'? Hay 'Tham dự vào phút cuối?' và mấy thứ kiểu thế.

— "Trời ạ, cậu to mồm quá đấy Yunyun. Tớ có nói là Kazuma sẽ tham gia đâu, đúng chứ?"

— "AHHH em xin lỗi! Kazuma-san, em xin lỗi, là lỗi của em!"

Đằng sau Yunyun, người đang xin lỗi với đôi mắt rung rung, những Hồng ma nhân khác nhìn tôi một cách phấn khích. Họ bắt đầu gieo một sự kỳ vọng vào tôi.

Một câu cửa miệng... một câu cửa miệng thật là ngẫu, huh.

...

...

...

— "Được thôi, kết quả đã được xác định Satou Kazuma, người đã tham gia vào phút cuối, là người có câu nói ngẫu nhất!"

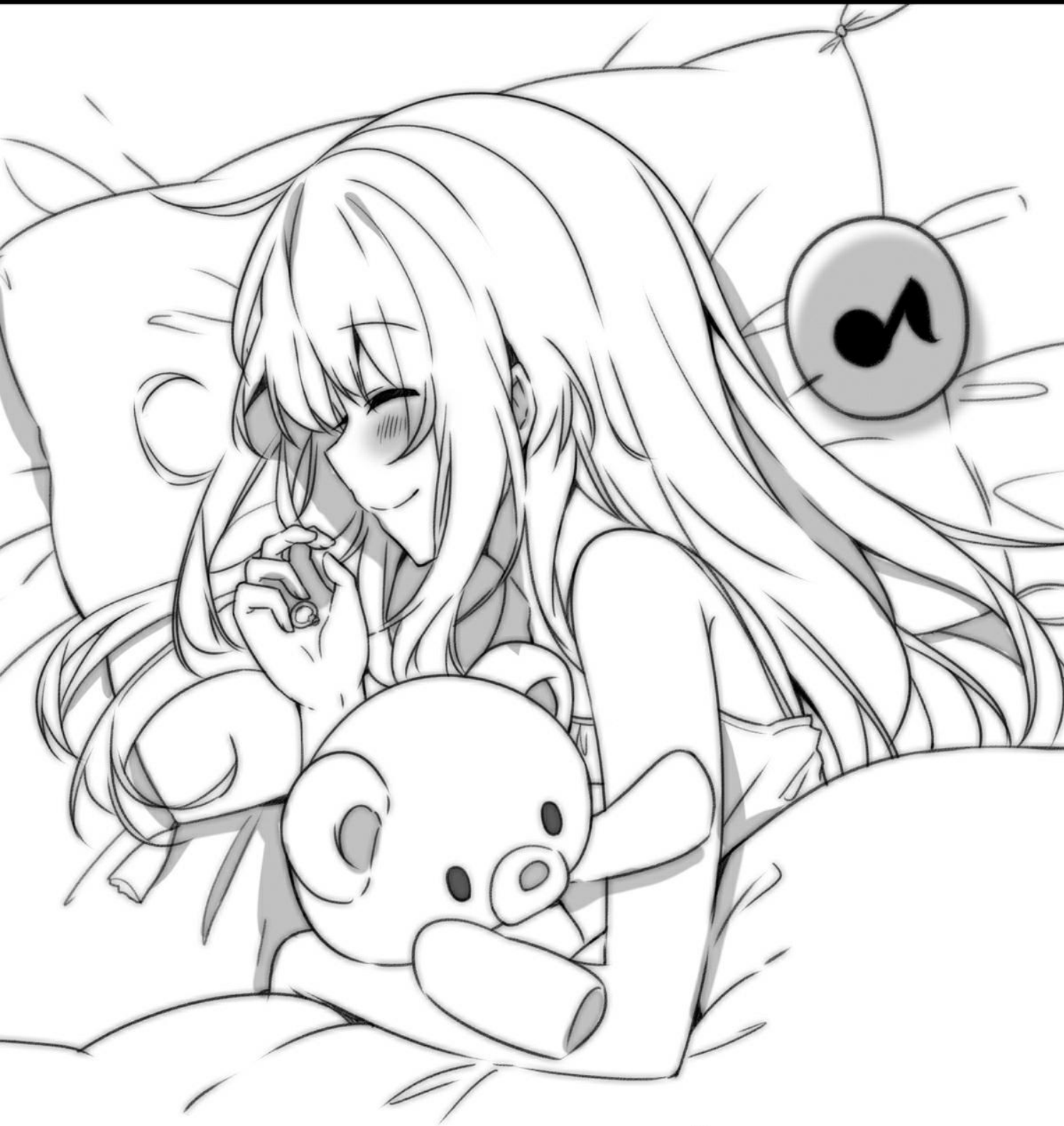
— "Tại sao Kazuma lại là số một ở đây? Điều này hơi lạ sao? Này, điều này chẳng phải hơi lạ sao? Không đời nào anh ấy lại có thể đánh bại một câu ngẫu lời như 'bang bang bang bang manner' được!" (Nghĩa của nó là gì thì tôi chịu :v)

— "Mấy cái 'căn bệnh truyền nhiễm' của mấy người không có tuổi để so được với cái truyền nhiễm của đất nước của tôi đâu. Không đời nào anh lại thua khi phải đặt mấy câu Chuunibyou cả."

_"Một lần nữa đi mà! Nói mấy câu mà anh vừa nói một lần nữa đi mà!"

Vậy là danh hiệu 'người văn vở số một Axel' đã thuộc về tôi.

-END-

AFTERWORD

Iris, resting happily with
her new ring.

2016. Kurone
Mishima

NEXT

I'm never leaving this castle again. I've decided to live here forever.

Decided!

That's great, as long as I can live here with you.

YAY!

You're such selfish babies! Let's go to town and— Huh? Why are there five of us?

KOMEKKO?!
Why are you here?
You need to be at home!

Our home went poof, and now it's gone!

?!?!?!?!?!?!?!!

COMING SOON!!

**KONOSUBA:
GOD'S BLESSING
ON THIS WONDERFUL WORLD 11**

